BARRY
EISLER

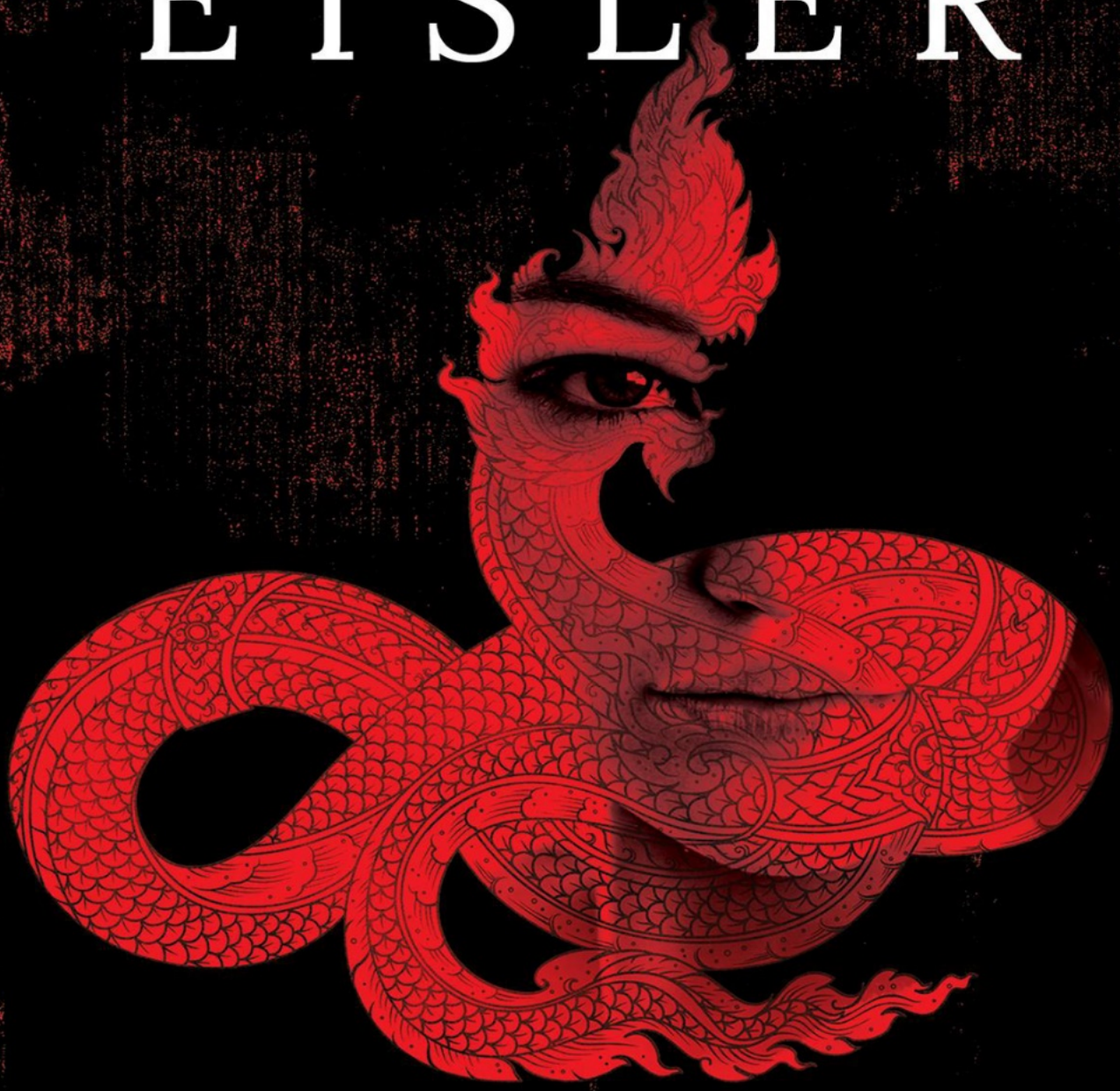

ȚINTELE

virtual project

BARRY EISLER

Seria: Asasinul din Tokio #1

ȚINTELE

Original: *A Clean Kill in Tokio*: *John Rain #1*
(2011)

Traducere din limba engleză:
MIHAI-DAN PAVELESCU

virtual-project.eu

METEOR PRESS

2017

Introducere

Asasinul din Tokio a fost primul roman pe care am încercat să-l scriu. L-am început în anul 1993, pe când locuiam în Tokio și când eroul cărții mele, asasinul John Rain, ar fi avut în jur de 41 de ani. Pe atunci nu știam că romanul nu va fi publicat decât în 2002, sau că va fi primul dintr-o serie care include șapte titluri (deocamdată). Dacă aș fi știut toate astea, poate că i-aș fi inventat alt trecut lui Rain și l-aș fi făcut mai tânăr. Nu-mi pare totuși rău. Îmi place felul în care vârsta l-a schimbat și i-a adus provocări noi. Nu mai este la fel de iute ca pe timpuri, dar este mai inteligent și, așa cum spune proverbul, experiența și șmecheriile vor învinge de fiecare dată tinerețea și reflexele.

Am recitit cartea înaintea reeditării și mărturisesc că sunt încântat că s-a păstrat atât de bine. Am mai modificat limbajul pe alocuri și există unele anacronisme tehnologice (cine naiba mai folosește pagere?), dar intriga mi se pare la fel de solidă. Premisa primului capitol – scurtcircuitarea de la distanță a unui stimulator cardiac – a fost între timp dovedită (curioșii pot afla detalii la linkul http://blogs.computerworld.com/cybercrimeand-hacking/21163/pacemaker-hackersays-worm-could-possibly-commitmassmurder). Iar temele ei – corupția la nivel guvernamental, acumularea puterii la facțiunile care dețin cele mai multe informații despre celelalte, conflictul dintre nevoia de a îmbunătăți o situație și îndemnul spre autoprotecție – sunt la fel de relevante ca întotdeauna, ba poate chiar într-o măsură mai mare.

Este interesant să privesc retrospectiv romanul și să mă gândesc la originile lui. Cred că totul a început de la vechiul meu interes față de ceea ce-

mi place să numesc „cunoștințe interzise”: metode de asasinare fără arme, de urmărire, supraveghere și contra-supraveghere, de forțare a încuietorilor, de intrare prin efracție și spargere, ca și alte informații ezoterice pe care statul vrea să le cunoască numai câțiva indivizi aleși cu grijă. În copilărie, am citit o biografie a lui Harry Houdini, în care un polițist declara: „Este un mare noroc că Houdini nu s-a îndreptat spre o carieră infracțională, pentru că, dacă ar fi făcut-o, ar fi fost greu de prins și imposibil de ținut în închisoare”. M-am gândit atunci ce grozav era bărbatul acela care știa multe chestii ce-i confereau puteri speciale și pe care oamenii obișnuiți n-ar fi trebuit să le știe, și presupun că fascinația aceea nu m-a părăsit niciodată. De-a lungul anilor, am adunat o bibliotecă insolită de la editurile Paladin Press și Loompanics Unlimited („Latura lunatică a stângii libertariene”), acum dispărută din păcate, despre subiecte ezoterice, cu titluri ca *Manualul investigatorului deceselor*, *21 de tehnici de ucidere silențioasă*, *Cum să evadezi din arest și de sub control*, *Cum să dispari și să nu fii găsit niciodată* și multe altele. Am urmat de asemenea cursuri de arte marțiale și am petrecut trei ani în CIA, unde am aflat direct de la sursă unele dintre cunoștințele acelea interzise, mulțumită Unchiului Sam.

Apoi m-am mutat la Tokio și viața din orașul acela incredibil – antrenamentele de judo din Kodokan, frecventarea cluburilor de jazz, cafenelelor și barurilor de whisky, sentimentul de a trăi într-o cultură, dar a rămâne în același timp un outsider – a catalizat și a combinat cumva tendințele mele spre cunoștințele interzise existente. Într-o dimineață, pe când mergeam la serviciu, în minte mi-a apărut imaginea clară a doi indivizi care urmăreau un bărbat pe strada Dogenzaka din Shibuya. Nu știu nici până azi de unde a apărut imaginea aceea, dar am început să mă gândesc la ea. Cine erau bărbații aceia? De ce-l

urmăreau ei pe celălalt? Apoi au început să sosească răspunsurile: Sunt asasini. Îl vor ucide. Însă răspunsurile au dus la și mai multe întrebări: De ce-l vor ucide? Ce a făcut victima? Pentru cine lucrează asasinii? Părea un fel de poveste, așa că am început să scriu, și în scurt timp lucram la un roman despre un asasin pe jumătate japonez, pe jumătate american, a cărui specialitate erau decesele ce păreau provocate de cauze naturale. Am imaginat un fost veteran de război și expert în judo, care aprecia cafeaua de calitate și specialitățile rare de whisky single malt și nutrea o pasiune discretă pentru jazzul cântat live, un bărbat care locuia în Tokio și făcea parte din oraș, fără să-i aparțină, un outsider perpetuu care dorea în taină să fie acceptat printre inițiați, un individ care încercase și eșuase în a deveni samurai, iar acum nu era decât un *ronin*.

Bărbatul acela a devenit John Rain și cartea este *Asasinul din Tokio*. Privind retrospectiv, sunt uimit că nu mi-am dat seama imediat că romanul nu era de sine stătător, că un personaj atât de complex și de sfâșiat de conflicte ca Rain ar fi fost un protagonist excelent pentru o serie. Dar mai bine mai târziu decât niciodată. Mi-a făcut plăcere să-l reîntâlnesc pe Rain odată cu reeditarea seriei și sper că cititorii se vor bucura cel puțin în aceeași măsură de timpul petrecut cu el.

•••

În schimbarea vremurilor, ei erau ca fulgerele toamnei, semne în afara anotimpurilor, promisiunea deșartă a ploii care va cădea nebăgată în seamă pe ogoare deja pustii.

Shosaburo Abe,
maestru spadasin, despre samuraii din perioada Meiji

PARTEA I

Cine este al treilea care păşeşte mereu alături de tine?
Când număr, *suntem doar tu şi eu*, *împreună*,
Dar când privesc în lungul drumului alb,
Mai este întotdeauna unul care merge alături de tine,
Alunecând învăluit într-o manta cafenie, *cu glugă*,
Nu ştiu dacă-i bărbat sau femeie
… Dar cine este cel aflat de cealaltă parte a ta?

T.S. Eliot,
Tărâmul pustiit

Capitolul 1

Harry se mişca prin aglomeraţia orei de vârf a dimineţii aidoma aripioarei unui rechin care despică apa. Îl urmam la douăzeci de metri, pe celălalt trotuar al străzii, transpirând ca toţi din jur în căldura anormală pentru luna octombrie în Tokio, şi nu puteam să nu admir cât de bine reţinuse puştiul tot ce-l învăţasem. Luneca precum argintul viu printr-un spaţiu în clipa imediat înainte ca acesta să se închidă, ori plutea în lateral pentru a evita un loc îngust gata să se formeze. Schimbările din cadenţa lui erau atât de line, încât nimeni n-ar fi sesizat că-şi modificase pasul pentru a micşora distanţa faţă de ţinta noastră, care mergea acum vizibil grăbită pe Dogenzaka spre staţia Shibuya.

Ținta se numea Yasuhiro Kawamura și era funcționar public de carieră, având legături cu Partidul Liberal Democrat, PLD, coaliția politică ce condusese Japonia aproape fără întrerupere după război. Actualmente era ministru-adjunct pentru Terenuri și Infrastructură din cadrul *Kokudokotsusho*, urmașul vechilor ministere ale Construcțiilor și Transporturilor, unde în mod evident ofensase serios pe cineva, întrucât ofensele serioase erau unicul motiv pentru care mă sunau vreodată clienții.

Glasul lui Harry mi-a răsunat în ureche:

— Intră în magazinul de fructe Higashimura. Trec mai departe.

Amândoi aveam receptoare daneze controlate de microprocesoare, îndeajuns de mici pentru a fi ascunse în canalul auricular, unde ai fi avut nevoie de o lanternă ca să le găsești. Un transmițător vocal cam de aceleași dimensiuni este ascuns sub reverul sacoului. Transmisiunile sunt în rafală, ceea ce le face greu de detectat dacă nu știi exact ce anume cauți, și chiar dacă le detectezi sunt codate. Echipamentul respectiv ne elibera de necesitatea menținerii contactului vizual permanent și ne îngăduia în același timp să ne continuăm mersul pentru o vreme, dacă ținta se oprea sau își schimba direcția. Chiar dacă m-aș fi găsit mult prea în spate ca să văd ceva, știam ce făcea Kawamura și puteam merge liniștit un timp, înainte de a mă opri pentru a-mi păstra poziția în urma lui. Urmărirea de unul singur este dificilă și eram mulțumit că-l aveam pe Harry cu mine.

Cu douăzeci de metri înainte de Higashimura, am intrat într-o drogherie, unul dintre zecile de magazine cu fațadă deschisă care se înșiruie pe Dogenzaka și care răspund obsesiei japonezilor față de remediile pentru sănătate și lupta împotriva microbilor. În Shibuya locuiesc multe *buzoku*, „clanuri”, diferite și membrii câtorva erau prezenți aici în dimineața asta, uniți de nevoia comună

pentru unul dintre popularele tonice energizante îmbuteliate, care susțineau că erau îmbogățite cu ginseng și alte ingrediente exotice, dar care nu asigurau mai mult decât un șoc de cafeină banală. În fața tejghelei așteptau câțiva *sarariiman* – salariații companiilor, care formau majoritatea populației – în costume gri, cu chipuri rigide și serviete ieftine legănate de mâini obosite, care se fortificau pentru altă zi perfect interșanjabilă în malaxorul mașinăriilor corporatiste. În spatele lor erau două adolescente cu fețe inexpresive, cu părul adus la fragilitatea rigidă a bureților din sârmă de vopselurile folosite pentru a-l colora în portocaliu, cu nările perforate de inele supradimensionate, cu vestimentația menită să proclame respingerea căii tradiționale alese de *sarariiman* din fața lor, dar fără să ofere o înțelegere a alternativei pentru care optaseră ele. Le urma un pensionar cu păr grizonant, cu pielea atârnând în falduri, dar cu chip ciudat de radiant, aflat în Shibuya probabil pentru a recurge la unul dintre bine-cunoscutele servicii sexuale ale cartierului, pentru care avea să plătească dintr-un cont de pensie pe care-l ținea secret de soția lui, fără să știe că ea îi cunoștea toate acțiunile, însă pur și simplu nu-i păsa.

Am vrut să-i acord lui Kawamura trei minute pentru a-și cumpăra fructele, așa că am examinat o ofertă de bandaje care-mi permitea să privesc strada. Intrarea lui Kawamura în magazin părea o mișcare calculată pentru a scăpa de urmăritori și nu mi-a plăcut. Dacă n-am fi fost amândoi, Harry ar fi fost silit să se oprească brusc pentru a-și menține poziția înapoia țintei. Ar fi fost nevoit să facă ceva ridicol – să se aplece pentru a-și lega șiretul la pantofi, să se oprească pentru a citi un indicator rutier – și Kawamura, care examina probabil strada din interiorul magazinului, l-ar fi putut repera. Așa însă știam că Harry va continua pe lângă ușa lui Higashimura; avea să se oprească după vreo douăzeci de metri, să-mi transmită unde

se afla și să rămână în urma mea când îl anunțam că ne puseserăm din nou în mișcare.

Magazinul de fructe era într-adevăr un loc bun în care să schimbi direcția; prea bun ca să fi fost ales accidental de cineva care știa ruta. Harry și cu mine n-aveam totuși să fim păcăliți de acțiuni de începător desprinse din vreun manual antitero guvernamental. Eu trecusem prin instruirea respectivă, care reprezintă abia începerea deprinderii abilităților.

Am ieșit din drogherie și am continuat pe Dogenzaka, mai lent decât anterior, întrucât trebuia să-i ofer lui Kawamura timp să iasă din magazin. Prin minte mi-au fulgerat mai multe întrebări. Între noi doi se află destulă lume ca să nu mă vadă, dacă se va întoarce când va ieși? Care sunt magazinele pe lângă care trec, dacă va fi nevoie să intru brusc în unul dintre ele? Există cineva care examinează strada și pe cei care merg spre stație, poate ajutându-l pe Kawamura să-i depisteze pe urmăritori? Dacă eu atrăsesem deja atenția cuiva care se ocupă de contra-filaj, el m-ar fi putut remarca, pentru că anterior mă grăbisem pentru a ține pasul cu ținta, iar acum mergeam foarte relaxat, însă oamenii care merg spre serviciu nu-și schimbă ritmul în felul ăsta. Harry se aflase însă în poziția cea mai expusă, iar eu nu făcusem absolut nimic pentru a trezi atenția înainte de a mă opri în drogherie.

L-am auzit pe Harry din nou:

— Sunt la 109.

Asta însemna că intrase în celebrul magazin universal 109, faimos pentru cele o sută nouă restaurante și buticuri de lux ale sale.

— Nu-i bine, i-am spus. La parter se vinde exclusiv lenjerie de damă. Cum o să te pierzi printre cincizeci de adolescente în uniforme bleumarin de școală care aleg sutiene căptușite?

— Intenționam să aștept afară, a replicat el și mi l-am putut imagina învăpăindu-se la față.

Zona din fața lui 109 este un loc popular pentru întâlniri, ticsită de obicei cu o mare diversitate de pietoni.

— Scuze. Crezusem c-o să te duci la lenjerie, am zis și mi-am suprimat imboldul de a zâmbi. Învârte-te pe acolo și așteaptă semnalul meu când trecem.

— În regulă.

Până la magazinul de fructe mai aveam doar zece metri și tot nu se vedea vreun semn al lui Kawamura. Eram nevoit să încetinesc. Mă găseam pe trotuarul opus, în afara probabilei lui raze de atenție, așa că puteam risca să mă opresc, poate să moșmondesc la telefonul mobil. Dacă s-ar fi uitat însă, m-ar fi observat staționând acolo, deși, cu trăsăturile japoneze moștenite de la tata, nu-mi vine greu să mă pierd printre pietoni. Deoarece ambii lui părinți erau japonezi, Harry – un alint provenit din Haruyoshi – nu-și făcuse niciodată griji că ar putea ieși în evidență.

Când am revenit în Tokio la începutul anilor 1980, părul șaten pe care-l moștenisem de la mama mea americană jucase pentru mine rolul pe care o vestă fluorescentă îl joacă pentru un vânător și-l vopsisem în negru, ca să capăt anonimatul care mă protejează acum. Apoi însă țara a fost cuprinsă de frenezia *chappatsu*, a părului vopsit în culoarea ceaiului, și n-a mai fost nevoie să fiu atât de vigilent în privința vopselei. Îmi place să-i spun lui Harry că va trebui să recurgă la *chappatsu* dacă vrea să se integreze perfect, dar el este într-o măsură prea mare un *otaku*, un împătimit de calculatoare, ca să acorde multă atenție unor aspecte precum înfățișarea personală. Cred că oricum nici nu are multe materiale cu care să lucreze: surâsul stânjenit care pare întotdeauna oferit în anticiparea unei lovituri, tendința de a clipi rapid când este surescitat, chipul care nu și-a pierdut niciodată rotunjimile de prunc și al cărui aspect dolofan este accentuat de un ciuf de păr

negru și des, care, în zilele rele, pare aproape să plutească deasupra lui. Însă aceleași caracteristici ce-l țin departe de copertele revistelor îi conferă banalitatea atât de utilă urmăririlor eficiente.

Ajunsesem în punctul în care ar fi trebuit să mă opresc, când Kawamura a ieșit brusc din magazin și a reintrat în fluxul de pietoni. Am întârziat cât am putut de mult, ca să cresc spațiul dintre noi, uitându-mă după capul lui care se legăna în sus și-n jos în timp ce înainta pe stradă. Era înalt pentru un japonez, iar asta mă ajuta, însă purta costum negru ca nouăzeci la sută dintre ceilalți oameni din mulțime – inclusiv Harry și eu, bineînțeles așa că nu puteam rămâne prea mult în urmă.

Tocmai refăcusem distanța corectă, când el s-a oprit și s-a întors să-și aprindă o țigară. Mi-am continuat înaintarea încet, înapoia și în dreapta grupului de oameni care ne separau, știind că nu mă va putea distinge dacă mă deplasam în ritmul mulțimii. M-am concentrat asupra spinărilor costumelor din fața mea, ca alt navetist matinal plictisit. După o secundă, Kawamura s-a întors și a pornit mai departe.

Mi-am îngăduit umbra unui surâs satisfăcut. Japonezii nu se opresc să-și aprindă țigări; dacă ar face-o, ar pierde câteva săptămâni în decursul vieților de adult. De asemenea, nu existase absolut niciun motiv, de pildă un vânt puternic din față care să fi amenințat să stingă flacăra chibritului, pentru ca el să se întoarcă cu fața spre pietonii dinapoia lui. Încercarea evidentă de a vedea dacă era urmărit îi confirma pur și simplu vinovăția.

Nu știam de ce anume se făcuse vinovat; de fapt, nu întreb asta niciodată. Insist doar asupra câtorva întrebări. Ținta este bărbat? Nu accept femei sau copii. A mai fost angajat și altcineva pentru rezolvarea problemei? Nu vreau ca acțiunile mele să fie dejucate de o echipă secundară, iar dacă sunt angajat, atunci doresc exclusivitate. Ținta este cea primară? Eu rezolv problemele

direct, ca soldatul care am fost cândva, nu expediind mesaje prin intermediul unor terți neimplicați, așa cum procedează teroriștii. Ultima întrebare este motivul pentru care îmi place să văd dovezi independente ale vinovăției – îmi confirmă că ținta este într-adevăr cea primară, nu un nevinovat ignorant.

În ultimii optsprezece ani, absența dovezilor respective îmi oprise mâna în două rânduri. O dată fusesem trimis împotriva fratelui editorului unui ziar, care publica reportaje despre corupția din districtul natal al unui politician. A doua oară fusesem trimis împotriva tatălui unui bancher, un reformator care dovedea un zel excesiv în investigarea dimensiunilor și naturii creanțelor incerte ale instituției sale. Aș fi fost dispus să acționez direct împotriva editorului și a reformatorului, dacă mi s-ar fi cerut, dar se păruse că clienții respectivi aveau motive pentru o rută mai întortocheată, care implica inducerea mea în eroare. Desigur, ei nu mai sunt clienți. Absolut deloc.

Nu sunt un mercenar, deși cu mult timp în urmă am fost exact asta. Și cu toate că, dintr-un punct de vedere, viața îmi este dedicată slujirii, nu mai sunt nici samurai. Esența samuraiului nu este doar slujirea, ci loialitatea față de seniorul lui, față de o cauză mai mare decât el însuși. A existat o vreme când clocotisem de loialitate, o vreme când, scăldat în etica samurailor pe care o absorbisem din romane și benzi desenate de aventuri în copilăria petrecută în Japonia, fusesem gata să-mi dau viața în slujba seniorului care mă adoptase: Statele Unite. Însă iubirile lipsite de spirit critic și neapreciate ca aceea nu pot dăinui niciodată și se sfârșesc de obicei în mod dramatic, așa cum s-a sfârșit și a mea. Acum sunt un realist.

Când m-am apropiat de clădirea 109, am rostit:

— Trecem.

N-am vorbit în rever sau altă stupizenie similară; transmițătoarele sunt îndeajuns de sensibile pentru a nu trebui să recurgi la mișcări subtile, care sunt ca o baliză de semnalizare pentru o echipă bine antrenată de contra-filaj. Nu era cazul pentru așa ceva acum, dar întotdeauna trebuie să te gândești la tot ce poate fi mai rău. Harry știa că treceam pe lângă poziția lui și avea să mă urmeze după câteva clipe.

Telefoanele mobile cu căști auriculare fac ca genul acesta de activitate să fie mai simplă ca pe timpuri. În trecut, cineva care vorbea de unul singur în barbă era fie nebun, fie agent de securitate sau spion. În prezent oamenii care vorbesc singuri se văd la tot pasul.

Semaforul de la capătul lui Dogenzaka era roșu, iar mulțimea se îndesea pe măsură ce ne apropiam de intersecția celor cinci străzi din fața stației feroviare. Reclame de neon țipătoare și monitoare video uriașe fulgerau frenetic pe clădirile din jur. Un camion diesel a schimbat vitezele când a trecut încet prin intersecție, greoi ca o barjă pe un râu noroios, cu difuzoarele urlând distorsionat cântece patriotice de extremă dreaptă, care au acoperit pentru moment soneriile navetiștilor pe biciclete care-i avertizau pe pietoni să se ferească. Cu pârâiașe de transpirație curgându-i pe ambele părți ale feței, un vânzător ambulant își împingea cotiga, urmat de arome de pește și orez fiert în drumul său în zigzag. Un *homeless* fără vârstă, probabil un fost *sarariiman* care-și pierduse jobul și securitatea după explozia bulei de la sfârșitul anilor 1980, dormea rezemat de baza unui felinar stradal, anesteziat de alcool sau de disperarea față de furtuna din jur.

Așa este intersecția Dogenzaka zi și noapte, iar la orele de vârf, când lumina semaforului devine verde, mai bine de trei sute de oameni coboară simultan de pe trotuar, și alți douăzeci și cinci de mii așteaptă în îmbulzeală. De aici mai departe,

urma să mergem umăr la umăr, piept la spinare. Acum aveam să mă mențin aproape de Kawamura, la maximum cinci metri, ceea ce însemna că între noi doi vor fi două sute de persoane. Știam că el avea abonament de navetist, așa că nu trebuia să treacă pe la automatul pentru bilete. Harry și cu mine ne cumpăraserăm biletele din timp, așa că-l puteam urma prin turnichete. Oricum personalul stației n-ar fi observat. La ora de vârf, operatorii sunt practic copleșiți de hoarde și le-ai putea arăta orice, probabil și un cartonaș cu jucători de baseball, și te-ar lăsa să treci.

Lumina semaforului s-a schimbat și mulțimile s-au contopit ca într-o scenă de bătălie dintr-o epopee medievală. Un radar invizibil, pe care sunt convins că-l dețin doar tokioții, a împiedicat o avalanșă de coliziuni în mijlocul străzii. L-am privit pe Kawamura îndreptându-se în diagonală spre stație și m-am poziționat înapoia lui. Între noi erau cinci persoane, când ne-am năpustit pe lângă cabina operatorului. De acum trebuia să mă mențin aproape. La sosirea garniturii în stație avea să fie haos: cinci mii de oameni coborau și alte cinci mii așteptau să se îmbarce, îngrămădiți pe cincisprezece rânduri în adâncime; toți străduindu-se să ocupe poziții cât mai bune. Străinii care cred că Japonia este o societate politicoasă n-au mers niciodată pe Yamanote la ora de vârf.

Fluviul de oameni s-a revărsat pe scări și a debordat pe peron, iar sunetele și mirosurile stației au părut să stârnească mulțimii o agitație suplimentară. Noi ne-am croit drum în amonte, împotriva curentului de pasageri care tocmai coborâseră din tren, iar când am ajuns pe peron, ușile se închideau deja, prinzând între ele poșete și coate rămase în urmă. Până am ajuns la chioșcul de la jumătatea peronului, ultimul vagon trecuse pe lângă noi și după încă o secundă a dispărut complet. Următorul tren avea să sosească peste două minute.

Kawamura a avansat încet spre mijlocul peronului. Am rămas îndărătul lui, dar m-am ținut departe de șine. Se uita în sus și în jos pe peron, însă chiar dacă l-ar fi detectat pe Harry sau pe mine mai devreme, vederea noastră așteptând trenul nu l-ar fi neliniștit. Jumătate din oamenii care așteptau sosiseră odată cu noi de pe Dogenzaka.

Am simțit huruitul următoarei garnituri exact când Harry a trecut pe lângă mine. El a încuviințat aproape imperceptibil din cap, pentru a mă anunța că se retrăgea. Îi spusesem că aveam nevoie de ajutorul lui până la suirea lui Kawamura în tren, așa cum făcuse întotdeauna în urmăririle noastre anterioare. Harry își făcuse obișnuita treabă de calitate, ajutându-mă să mă apropii de țintă, și acum părăsea scena, în conformitate cu scenariul nostru. Urma să-l contactez ulterior, după ce terminam cu partea din job care-mi revenea în exclusivitate.

Harry crede că sunt detectiv particular și că mă ocup doar de urmărirea unor oameni și culegerea de informații. Pentru a evita suspiciunile legate de rata prea mare a mortalității subiecților pe care-i urmărim, l-am pus de multe ori să supravegheze persoane care nu mă interesau defel și care, desigur, oferă după aceea o măsură de paravan, întrucât ele continuă să-și trăiască viețile, fericite și lipsite de griji. De asemenea, când era posibil, evitam să-i spun lui Harry numele țintei, pentru a minimiza șansele să întâlnească prea multe ferpare asociate. Totuși unele dintre țintele noastre au obiceiul de a deceda la sfârșitul supravegherii și știu că Harry are o minte curioasă. Deocamdată el n-a pus nicio întrebare, ceea ce este bine. Îmi place ca activ util și nu vreau să devină un pasiv.

M-am apropiat de Kawamura, la fel ca orice alt navetist care încerca să-și asigure o poziție cât mai bună pentru îmbarcarea în tren. Aceasta era partea cea mai delicată a operațiunii. Dacă dădeam greș,

el avea să-mi rețină chipul și avea să-mi fie greu să mă apropii suficient de mult pentru o a doua tentativă.

Am băgat mâna dreaptă în buzunarul pantalonilor și am atins un magnet controlat de un microprocesor, care avea mărimea și greutatea unei monede de un sfert de dolar. O față a magnetului era acoperită cu o țesătură albastră, de aceeași culoare cu costumul lui Kawamura. La nevoie, o puteam înlătura, dezvăluind țesătura de dedesubt care era gri, cealaltă culoare favorită a lui Kawamura. Pe fața opusă, magnetul avea o bandă adezivă.

L-am scos din buzunar și l-am ținut palmat. Trebuia să aștept momentul optim, când atenția lui Kawamura era distrasă. Ar fi fost suficient să fi fost și doar ușor distrasă. Poate în timpul îmbarcării. Am îndepărtat hârtia cerată care acoperea adezivul și am mototolit-o în buzunarul din stânga al pantalonilor.

Trenul a apărut la capătul peronului și s-a repezit spre noi. Kawamura a scos un telefon din buzunarul de la piept și a început să tasteze un număr.

Fă-o acum. M-am împins pe lângă el, i-am lipit magnetul pe sacou, imediat sub omoplatul stâng, apoi l-am depășit cu câțiva pași.

Kawamura a vorbit câteva secunde la telefon, nu îndeajuns de tare ca să-l pot auzi peste scârțâitul frânelor trenului care a încetinit și a oprit în fața noastră, după care a strecurat aparatul înapoi în buzunarul stâng de la piept. M-am întrebat pe cine sunase. Nu conta. Încă două stații, maximum trei, și avea să se termine.

Trenul s-a oprit și ușile s-au deschis, eliberând un torent de oameni. Când fluviul s-a redus la dimensiunile unui pârâiaș, rândurile de pe peron s-au frânt spre înainte și au năvălit înăuntru ca și cum cineva apăsase butonul de inversare al unui aspirator gigantic. Lumea a continuat să se

înghesuie în ciuda avertismentelor. *Se închid ușile*! și masa de navetiști s-a legănat până ce toți am fost fixați ferm locului, nemaifiind nevoie să ne prindem de mânerele de sus, fiindcă nu aveam unde cădea. Ușile s-au închis, vagonul s-a zguduit brusc spre înainte și am pornit.

Am expirat lent, am rotit capul dintr-o parte în alta, mi-am auzit vertebrele trosnindu-mi în articulația gâtului și am simțit cum ultimele rămășițe de nervozitate se scurgeau, pe măsură ce ne apropiam de momentele finale. Așa fusese dintotdeauna pentru mine. În adolescență, trăisem o vreme într-o așezare în apropierea căreia se afla o rețea de defileuri, iar la unele dintre ele puteai sări de pe stânci în bulboanele adânci ale râului. Băieții mai mari o făceau mereu și nu părea o distanță prea mare, dar prima dată când suisem pe vârf și privisem în jos, încremenisem când văzusem ce înălțime era. Însă ceilalți băieți mă priveau. Și în momentul acela înțelesesem că oricât de frică mi-ar fi fost, indiferent ce s-ar fi putut întâmpla, voi sări, iar o parte subconștientă din mine îmi decuplase toate senzațiile, gândurile și emoțiile, cu excepția acțiunii simple a mușchilor care mă propulsaseră în alergare. Nu avusesem alte percepții, nu avusesem nicio conștientizare a viitorului dincolo de efectuarea pașilor aceia energici. Țin minte că gândisem că n-ar fi contat nici chiar dacă aș fi murit.

Kawamura stătea în fața ușii dintr-un capăt al vagonului, la un metru de mine, și se ținea cu mâna dreaptă de bara de deasupra. Trebuia să mă apropii.

Mi se comunicase că trebuia să pară perfect natural; asta era specialitatea mea și motivul pentru care serviciile îmi erau mereu solicitate. Harry obținuse fișa medicală a lui Kawamura de la spitalul universitar Jikei și descoperisem că suferea de „bloc atrioventricular de grad III” și-și datora continuarea existenței unui stimulator cardiac care-

i fusese implantat cu cinci ani în urmă. Dacă opreai stimulatorul, opreai și viața lui Kawamura.

M-am răsucit astfel ca spatele să-mi fie spre ușă; era o ușoară încălcare a etichetei minime din trenurile tokiote, însă nu doream ca vreun posibil cunoscător de engleză să vadă mesajele ce aveau să apară pe ecranul PDA-ului meu. Descărcasem în minicomputer un program de interogare cardiacă dintre cele utilizate de medici pentru reglarea stimulatoarelor cardiace ale pacienților. Și-l modificasem pentru a trimite comenzi prin infraroșii către microprocesorul magnetului. Unica diferență dintre echipamentul meu și cel al unui cardiolog era că al meu era miniaturizat și wireless. În plus, desigur, eu nu depusesem jurământul lui Hipocrate.

PDA-ul era deja pornit și în mod de veghe, așa că s-a activat instantaneu. Am privit ecranul pe care pâlpâiau cuvintele: *Parametri stimulator*. Am atins tasta Enter și ecranul s-a modificat, oferindu-mi opțiunile *Testare praguri* și *Testare senzori*. Am selectat-o pe prima și mi s-a oferit o listă de parametri: ritm, durată impuls, amplitudine. Am selectat „ritm” și am setat stimulatorul la valoarea minimă, 40 de bătăi/minut, după care am revenit la ecranul anterior și am selectat „durată impuls”. Ecranul arăta că stimulatorul era reglat să furnizeze impulsuri de curent cu durata de 0,48 de milisecunde. Am redus durata aceea, până când software-ul nu mi-a mai permis, apoi am trecut la „amplitudine”. Stimulatorul era prestabilit la 8,5 V și am început să reduc valoarea cu câte 0,5 V. După ce am micșorat-o cu doi volți, ecranul m-a avertizat *Ați redus amplitudinea stimulatorului cu 2* (*doi*) *volți*. *Sunteți sigur că doriți să continuați*? Am apăsat *Da* și am continuat, repetând secvența de fiecare dată când mai coboram cu doi volți.

Când trenul s-a oprit în stația Yoyogi, Kawamura a ieșit din vagon. Cobora oare aici? Asta ar fi fost o problemă, deoarece dispozitivul cu

infraroșii avea rază limitată și ar fi fost extrem de dificil să-l operez și în același timp să-l urmăresc pe Kawamura îndeaproape. *La naiba*, *mai îmi trebuie doar câteva secunde*, mi-am spus și m-am încordat, pregătindu-mă să-l urmez. El s-a oprit însă imediat în exteriorul ușilor – le îngăduia doar celor dinapoia lui să coboare din tren. După ce pasagerii au coborât în Yoyogi, Kawamura a revenit în vagon, urmat îndeaproape de câteva persoane care așteptaseră pe peron. Ușile s-au închis și ne-am reluat călătoria.

Când am ajuns la doi volți, ecranul m-a avertizat că mă apropiam de valoarea minimă a amplitudinii și că reducerea ei în continuare ar fi fost periculoasă. Am ignorat avertismentul și am mai redus-o cu o jumătate de volt, privindu-l în același timp pe Kawamura. Nu-și schimbase poziția.

Când am ajuns la 1 volt și am încercat să continui, ecranul a pâlpâit *Comanda aceasta va seta stimulatorul la valoarea minimă pentru output*. *Sunteți sigur că doriți să continuați*? Am apăsat *Da*. A apărut încă un mesaj de avertizare: *Ați programat stimulatorul la valoarea minimă pentru output*. *Confirmați*? Am apăsat din nou *Da*. După o secundă, pe ecran a început să pâlpâie un mesaj cu litere groase: ***Valori inacceptabile pentru output. Valori inacceptabile pentru output.***

Am închis capacul, dar am lăsat PDA-ul activ. Avea să se reseteze automat. Exista întotdeauna posibilitatea ca suita de comenzi să nu fi funcționat de prima dată și doream să pot încerca din nou, dacă ar fi fost nevoie.

N-a mai fost nevoie. Când trenul a intrat în stația Shinjuku și s-a oprit cu o smucitură bruscă, Kawamura s-a clătinat și s-a rezemat de femeia de lângă el. Ușile s-au deschis. Ceilalți pasageri au ieșit, dar Kawamura a rămas locului, strângând cu mâna dreaptă una dintre barele verticale de lângă ușă și ținând în stânga punga cu fructe, în timp ce navetiștii se împingeau pe lângă el. L-am privit

cum se rotește în sens invers acelor de ceasornic, până ce spinarea i-a lovit peretele din dreapta ușii. Gura îi era deschisă și el părea ușor surprins. Pentru ca apoi, lent, aproape lin, să lunece spre podea. Un pasager care suise la Yoyogi s-a aplecat să-l ajute. Bărbatul, un occidental de patruzeci-cincizeci de ani, înalt și destul de slab pentru a mă duce cu gândul la o suliță, cu un aer cumva aristocratic conferit de ochelarii fără rame, i-a scuturat umerii, dar Kawamura nu mai putea simți de acum eforturile străinului de a-l ajuta.

— *Daijoubu desu ka*? am întrebat. „Se simte bine?”

Am vorbit în japoneză, fiindcă occidentalul nu știa probabil limba și interacțiunea noastră avea să fie limitată la maximum. Am întins mâna stângă pentru a-i sprijini spatele lui Kawamura și am căutat magnetul.

— *Wakaranai*, a murmurat străinul. „Nu știu”.

A pălmuit obrajii lui Kawamura, care începuseră să se învinețească și l-a scuturat din nou – destul de brutal, mi s-a părut. Așadar știa puțină japoneză. Nu conta. Am prins muchia magnetului și l-am desprins. Kawamura terminase socotelile cu viața.

Am trecut pe lângă ei, ieșind pe peron, și mulțimea de afară a năvălit în vagon imediat în urma mea. Privind prin geamul cel mai apropiat de ușă, am văzut uluit că străinul scotocea în buzunarele lui Kawamura. Primul meu gând a fost că-l jefuia. M-am apropiat de geam ca să văd mai bine, dar înghesuiala dinăuntru m-a împiedicat să văd mai bine.

Am simțit imboldul de a reveni în tren, dar ar fi fost stupid din punct de vedere operațional și oricum era prea târziu. Ușile glisau una spre cealaltă, apropiindu-se. Le-am privit, închizându-se. S-au blocat în ceva, poate o poșetă sau un picior, apoi s-au deschis puțin și s-au închis iarăși.

Era un măr, care a căzut pe șine, în timp ce trenul s-a îndepărtat.

Capitolul 2

Din Shinjuku am pornit pe magistrala de metrou Maranouchi spre Ogikubo, extremitatea vestică a orașului aflată în exteriorul lui Tokio metropolitan. Doream să fac o ultimă RDU – rută pentru detectarea urmăritorilor – înainte de a-mi contacta clientul pentru a-i raporta rezultatele operațiunii Kawamura, iar mersul spre vest mă purta în sensul invers al apropiatei ore de vârf, ceea ce-mi ușura sarcina de a-mi căuta posibilii urmăritori.

O RDU este exact ceea ce spune: o rută concepută pentru a sili autodemascarea oricărui posibil urmăritor. În dimineața aceea, Harry și cu mine ne luaserăm bineînțeles toate precauțiile în drum spre Shibuya și Kawamura, dar eu nu presupuneam niciodată că dacă nu fusesem urmărit înainte, nu eram urmărit nici acum. În Shinjuku mulțimile sunt atât de dense, încât poți să fii urmărit de zece oameni fără să-l detectezi pe niciunul. Pe de altă parte, este aproape imposibil să urmărești pe cineva fără să fii observat pe un peron lung și pustiu cu multe intrări și ieșiri, așa că drumul spre Ogikubo îmi oferea genul de liniște mintală pe care o doream.

Pe timpuri, când un agent secret dorea să comunice cu un informator atât de important încât o întâlnire directă era imposibilă, se folosea o cutie poștală oarbă. Informatorul lăsa un microfilm în scorbura unui copac sau îl ascundea într-o carte obscură dintr-o bibliotecă publică, iar spionul trecea mai târziu și-l recupera de acolo. Cei doi nu erau aduși niciodată în același loc și în același timp.

Cu internetul este mai ușor și mai sigur. Clientul postează un mesaj pe un site încriptat, echivalentul electronic al scorburii unui copac. Eu îl descarc și-l decriptez fără grabă. Și invers.

Schimbul de mesaje este destul de simplu. Un nume, o fotografie, informații de contact personale și profesionale. Un număr de cont bancar, instrucțiuni de transfer. Reamintirea celor trei „principii" ale mele: fără femei sau copii, fără acțiuni împotriva unor ținte care nu sunt primare, fără alți angajați care să rezolve problema. Telefonul este utilizat doar pentru inofensiva comunicare ulterioară, care era și motivul pentru călătoria mea la Ogikubo.

Am folosit unul dintre telefoanele publice de pe peronul stației și mi-am sunat contactul din Partidul Liberal Democrat: un membru minor al PLD-ului pe care-l cunosc doar sub numele Benny, poate o prescurtare de la Benihana sau de la altceva. Engleza lui Benny este fluentă, așa că știu că a petrecut o vreme în străinătate. Cred că el preferă să folosească engleza cu mine, fiindcă are o sonoritate mai dură în unele contexte și Benny se imaginează ca fiind un tip dur. Probabil că a deprins argoul dintr-o dietă regulată de filme hollywoodiene cu gangsteri.

Nu ne-am întâlnit niciodată, bineînțeles, dar simplele convorbiri telefonice mi-au fost suficiente ca să-mi dezvolt o antipatie față de Benny. Mi-l închipuiam în mod foarte clar că pe alt individ care plimba hârtiile prin guvern, genul care ar fi încercat să-și gestioneze problema de obezitate alergând câțiva kilometri în zece minute de trei ori pe săptămână pe o bandă rulantă într-o sală de fitness excesiv de scumpă, tapetată cu oglinzi și crom, în care aerul condiționat și sunetele liniștitoare ale monitoarelor TV previn orice disconforturi inutile. Ar fi cheltuit extravagant pe articole de felul gelurilor de păr de firmă pentru o frizură pieptănată peste cap, deoarece lucrurile

mici costă oricum doar câțiva dolari, și ar fi făcut economii, purtând cămăși neșifonabile și cravate cu etichete ce proclamă *Mătase italienească autentică*! pe care, cu prilejul unei călătorii întreprinse în străinătate, le-ar fi ales cu grijă dintr-un container de nevandabile într-un magazin universal, felicitându-se pentru achiziția unor asemenea obiecte de calitate la preț de chilipir. Ar fi etalat câteva excentricități occidentale, de pildă un stilou Montblanc, talismane care să-l reasigure că era cu certitudine mai cosmopolit decât cei care-i dădeau ordine. Da, îl știam pe individul ăsta. Era un subaltern mărunt, un intermediar care nu se murdărise niciodată pe mâini, care nu putea spune deosebirea între un zâmbet real și rictusul amuzat al unei prostituate care-l scutura de yeni pentru scotch-ul Suntory îndoit cu apă, în vreme ce el o plictisea cu aluzii la Chestiile Mari în care era implicat, dar pe care, desigur, nu le putea discuta.

După obișnuitul schimb de coduri nevinovate, prestabilite pentru a ne verifica autenticitatea, i-am spus:

— S-a făcut.

— Mă bucur să aud asta, a răspuns el în stilul lui concis de fals dur. Probleme?

— Nimic demn de menționat, am zis după o pauză, gândindu-mă la individul din tren.

— Nimic? Ești sigur?

Știam că n-aș fi rezolvat nimic în felul acela. Mai bine să tac.

— Bine, a spus el întrerupând tăcerea. Știi cum să dai de mine, dacă ai nevoie de ceva. Absolut orice, da?

Benny încearcă să mă dirijeze ca pe un activ de informații. Odată a sugerat chiar o întâlnire față în față. I-am spus că dacă va trebui să ne întâlnim față în față, eu voi veni pentru a-l ucide, așa că ar fi fost mai bine să renunțe. A râs, dar n-a mai amintit niciodată subiectul.

— Mai am nevoie de un singur lucru, am rostit reamintindu-i de bani.

— Până mâine, ca de obicei.

Am închis și am șters în mod reflex receptorul și tastele aparatului, pentru eventualitatea îndepărtată în care convorbirea mi-ar fi fost interceptată și cineva ar fi fost trimis să ridice amprente. Dacă aveau acces la arhive militare din epoca Vietnamului, și presupuneam că aveau, atunci l-ar fi descoperit pe John Rain și nu doream ca ei să-și dea seama că misteriosul lor asasin era același individ pe care-l cunoscuseră de mai bine de douăzeci de ani.

Cu douăzeci de ani în urmă lucram cu CIA, grație contactelor pe care mi le făcusem în Vietnam, și aveam grijă ca „fondurile de susținere” ale Agenției să ajungă la destinatarii intenționați din partidul aflat la guvernare, care era încă de pe atunci PLD-ul. CIA derula un program secret de sprijinire a elementelor politice conservatoare – parte din politica anticomunistă a statului american și o extensie naturală a relațiilor dezvoltate în timpul ocupației postbelice – și PLD-ul era mai mult decât încântat să joace rolul respectiv în schimbul banilor.

Eu eram un simplu intermediar care livra mitele, dar aveam o relație bună cu unul dintre beneficiarii dărniciei Unchiului Sam – un ins pe nume Miyamoto. Un asociat al său, iritat de partea bănească ce-i revenea și pe care o considera inadecvată, a amenințat că va da totul în vileag dacă nu va primi mai mult. Miyamoto era exasperat; asociatul folosise tactica aceea și anterior, și-i fusese crescută cota, așa că era pur și simplu lacom. De aceea m-a întrebat dacă nu puteam face ceva în privința lui, în schimbul a 50 000 de dolari și „fără nicio investigație”.

Oferta m-a interesat, totuși am vrut să mă asigur că eram protejat. I-am spus lui Miyamoto că

personal nu puteam face nimic, dar îl puteam pune în legătură cu cineva care l-ar fi putut ajuta.

Acel „cineva” a devenit alter ego al meu și, de-a lungul timpului, am întreprins măsuri pentru a șterge urmele adevăratului John Rain. Printre altele, am încetat să-mi mai folosesc numele american și orice avea vreo legătură cu el și i-am cerut unui chirurg să confere cutelor mele verticale de la colțurile ochilor, destul de micuțe, un aspect mai japonez. De asemenea, acum port părul mai lung, spre deosebire de tunsoarea periuță pe care o preferam pe atunci. Iar ochelarii fără rame, o concesie făcută vârstei și consecințelor ei, îmi conferă un aer studios, spre deosebire de aspectul soldatului alert din trecut. În prezent semăn mai mult cu un universitar japonez decât cu hibridul războinic care fusesem cândva. De peste douăzeci de ani nu mai țin legătura cu niciunul dintre contactele mele din perioada când umblasem cu banii murdari și ocolesc cu multă atenție CIA. După ce-mi făcuseră mie și lui Jake „Nebunu’” în Bu Dop, eram mai mult decât încântat să-i scot din viața mea.

Miyamoto mă pusese în legătură cu Benny, care lucra cu PLD-iștii care aveau probleme de felul celor avute de Miyamoto însuși, probleme pe care eu le puteam rezolva. O vreme am lucrat pentru amândoi, însă Miyamoto a ieșit la pensie acum zece ani și la scurtă vreme după aceea a murit liniștit în patul lui. De atunci Benny a fost clientul meu cel mai bun. Anual fac trei-patru joburi pentru el și pentru PLD-iștii pe care-i reprezintă, taxându-l pentru fiecare cu echivalentul în yeni a aproximativ 100 000 de dolari. Pare mult, știu, dar am cheltuieli de regie: echipamente, mai multe case conspirative, plus o firmă de consultanță reală, dar care pierde permanent bani, oferindu-mi însă registru fiscal și alte mijloace de legitimitate.

Benny… M-am întrebat dacă el știa ceva despre cele întâmplate în tren. Imaginea străinului care

scotocea prin buzunarele muribundului Kawamura era la fel de iritantă ca o sămânță minusculă care ți-a rămas înfiptă între dinți și am revenit la ea, mereu și mereu, sperând într-o intuiție. Să fi fost o simplă coincidență? Poate că străinul căuta un act de identitate. Nu era tocmai tratamentul cel mai recomandat pentru cineva care se învinețește din cauza lipsei de oxigen, totuși oamenii nu obișnuiesc să acționeze rațional în condiții de stres, iar prima dată când vezi pe cineva murind sub ochii tăi este într-adevăr un moment stresant. Sau poate că individul era contactul lui Kawamura, care se găsea în tren pentru un schimb reciproc. Poate că acela era aranjamentul lor – un schimb în mișcare, într-un tren aglomerat. Kawamura își sună contactul din Shibuya imediat înainte de a se sui în tren, îi spune: „Sunt în vagonul al treilea de la coadă, plecăm din stație acum” și contactul știe unde să urce, când trenul intră în stația Yoyogi. Sigur că da… poate.

Micile coincidențe sunt de fapt frecvente în domeniul meu de activitate. Ele apar automat când devii un examinator al naturii umane, când începi să urmărești un om obișnuit care-și vede de ziua lui obișnuită, ascultându-i conversațiile și învățându-i tabieturile. Formele netede și regulate pe care le vezi din depărtare pot fi incoerente și bizare la o examinare de aproape, aidoma firelor unei țesături privite la microscop.

Unele dintre țintele pe care le accept sunt implicate în afaceri ilegale, iar factorul coincidență este foarte mare. Am urmărit subiecți care s-au dovedit a fi supravegheați și de poliție – unul dintre motivele pentru care abilitățile mele de contra-filaj trebuie să fie cel puțin la fel de dezvoltate ca ale lor. Amantele sunt o temă frecventă; uneori o a doua familie. Un subiect pe care mă pregăteam să-l rezolv pe când îl urmăream pe un peron de tren m-a surprins total, aruncându-se în fața trenului și scutindu-mă de eforturi.

Clientul a fost încântat, și complet nedumerit cum reușisem să înscenez o sinucidere pe un peron supraaglomerat.

Simțeam totuși că Benny știa ceva, iar impresia aceea mă oprea să dau uitării coincidența asta măruntă. Dacă aș fi avut vreun mod prin care să confirm că el încălcase una dintre cele trei reguli ale mele, punând o echipă secundară pe urmele lui Kawamura, l-aș fi căutat și l-aș fi pus să plătească. Nu exista însă niciun mod prin care să capăt o asemenea confirmare. Trebuia să abandonez ideea respectivă și poate s-o etichetez „în așteptare”, pentru ca să mă simt mai bine.

Banii au sosit a doua zi, așa cum promisese Benny, și următoarele nouă zile au fost tăcute.

În a zecea zi, am primit un telefon de la Harry. El a spus că era prietenul meu Koichiro și că marți seara la ora opt avea să fie în Galerie Coupe Chou cu niște prieteni; dacă nu eram ocupat, ar fi trebuit să vin și eu. I-am spus că suna interesant și voi încerca să ajung. Știam că trebuia să număr înapoi cinci poziții în secțiunea restaurantelor din *Pagini Aurii* pentru Tokio, astfel că locul nostru de întâlnire era de fapt Las Chicas, și să scad cinci zile din dată și cinci ore din ora anunțată.

Îmi place Las Chicas pentru întâlniri, fiindcă aproape toți clienții sosesc dinspre Aoyama-dori, astfel încât cei care vin din partea opusă sunt cei care trebuie studiați cu atenție; în plus, înainte de a intra, toți trebuie să traverseze un *patio* mic unde sunt complet expuși. Localul este înconjurat de alei întortocheate, care șerpuiesc spre o duzină de direcții diferite, fără să existe locuri strâmte unde ar putea fi organizate ambuscade. Cunosc bine aleile acelea, deoarece mi-am făcut obiceiul să cunosc topografia oricărui loc în care petrec mult timp. Știam cu certitudine că orice ins nedorit ar fi avut greutăți în a se apropia de mine acolo.

Mâncarea și ambianța sunt de asemenea de calitate. Atât meniul, cât și oamenii reprezintă o

fuziune între Orient și Occident: orez indian *jeera* și ciocolată belgiană, o frumusețe brunetă cu pometi înalți de descendență mongolă, alături de o blondă desprinsă direct din fiorduri, un melanj de graiuri și accente. Cumva, Las Chicas reușește să fie simultan mereu la modă și perfect confortabil.

Am sosit cu două ore mai devreme și am așteptat, sorbind unul dintre Chai Latte-urile pentru care restaurantul este renumit pe bună dreptate. Nu-i de dorit să fii ultimul care să sosească la o întâlnire. Nu-i politicos. Și-ți reduce șansele de a fi cel care pleacă.

Puțin înainte de ora 15 l-am zărit pe Harry venind pe stradă. El nu m-a văzut decât după ce a intrat.

— Întotdeauna stai cu spatele la perete, a spus după ce s-a apropiat.

— Îmi place panorama, am replicat imperturbabil.

Majoritatea oamenilor nu observă niciodată detaliile astea, dar eu îl învățasem să fie atent la ele când intra undeva. Cei care stau cu spatele la ușă sunt civili; cei așezați în locurile strategice ar putea fi indivizi care fie că au simțul străzii, fie că au fost antrenați, indivizi care ar putea merita ceva mai multă atenție.

Îl cunoscusem pe Harry cu cinci ani în urmă în Roppongi, unde intrase în bucluc cu niște pușcași marini americani beți, într-un bar în care se întâmplase să-mi omor timpul înaintea unei întâlniri. Harry poate părea un tip bizar: uneori hainele îi stau atât de nelalocul lor, încât te întrebi dacă nu cumva le-a furat la întâmplare de pe o frânghie de rufe, și are obiceiul să privească fix orice îl interesează. Holbatul acela atrăsese atenția pușcașilor, iar unul dintre ei amenințase cu glas sonor că va înfige ochelarii cu sticle groase în fundul japonez al lui Harry, dacă n-avea altceva la care să se zgâiască. Harry se conformase imediat, însă semnul acela aparent de slăbiciune nu făcuse

decât să-i încurajeze pe pușcași. Când îl urmaseră afară, și înțelesesem că Harry nu avea habar ce se va întâmpla, ieșisem și eu din bar. Am o problemă cu bătăușii – o moștenire din copilărie.

Oricum, pușcașii au ajuns să se distreze cu mine, nu cu Harry, și lucrurile nu s-au desfășurat așa cum plănuiseră ei. Harry a fost recunoscător.

S-a dovedit că el avea unele abilități utile. Se născuse în Statele Unite din părinți japonezi și crescuse bilingv, petrecându-și verile cu bunicii lui în apropiere de Tokio. Urmase colegiul și facultatea în Statele Unite, obținând o diplomă în matematică aplicată și criptografie. În facultate avusese necazuri, fiindcă spărsese fișierele catedrei, despre care unul dintre profesorii lui de criptografie se lăudase că erau impenetrabile. Avusese de asemenea neplăceri cu FBI-ul, care îi descoperise tentativele de a pătrunde în Casa Națională de Economii și Împrumuturi și alte instituții financiare. Unii indivizi onorabili din National Security Agency aflaseră despre aventurile acelea și aranjaseră ca Harry să lucreze la sediul lor din Fort Meade în schimbul curățirii dosarului lui de tot mai numeroasele sale infracțiuni informatice.

Harry rămăsese câțiva ani în NSA, strecurându-și noul angajator în sisteme de computere guvernamentale și corporatiste din toată lumea și învățând pe parcurs trucurile cele mai esoterice ale computerelor NSA. La mijlocul anilor 1990, revenise în Japonia, unde se angajase în postul de consilier pentru securitatea computerelor în una dintre cele mai mari companii de consultanță globală. Bineînțeles, trecutul îi fusese verificat amănunțit, dar dosarul curat și magia autorizației de securitate NSA pentru cazuri strict secrete îi orbiseră pe noii lui angajatori corporatiști înaintea adevăratei fețe a bărbatului acesta trecut de treizeci de ani, dar cu chip de adolescent.

Harry era în realitate un hacker inveterat, care se plictisise în NSA, deoarece, în ciuda provocărilor de natură tehnică, toate activitățile lui trebuiau aprobate de guvern. Iar regulile și standardele etice pe care ar fi trebuit să le respecte în noul post corporatist nu erau decât simple glume. Harry nu securizase niciodată un sistem fără să nu lase o „ușă prin spate" pe care s-o poată folosi oricând ar fi avut chef. El spărsese fișierele propriei sale firme, pentru a descoperi vulnerabilitățile clienților, pe care după aceea le exploatase. Harry deținea abilitățile unui lăcătuș și inima unui hoț.

După ce ne cunoscuserăm, îl învățasem aspectele relativ legale ale meseriei mele. Harry era destul de inadaptabil ca să fie impresionat că eu dorisem să-mi fie prieten și de aceea ținea mult la mine. Loialitatea ce rezultase de aici era utilă.

S-a așezat și l-am întrebat ce se întâmplase.

— Două chestii. Pe una dintre ele cred c-o cunoști, despre cealaltă nu sunt sigur.

— Perfect.

— În primul rând se pare că Kawamura a suferit un infarct fatal în dimineața în care l-am urmărit.

Am sorbit din Chai Latte.

— Știu. S-a întâmplat chiar în fața mea, în tren. A fost ceva groaznic.

Oare Harry mă privea mai atent ca de obicei?

— Am citit ferparul în *Daily Yomiuri*, a zis el. A fost semnat de fiica lui. Înmormântarea a fost ieri.

— Nu ești cam tânăr pentru a citi ferpare? l-am întrebat, privindu-l peste buza cănii.

A strâns din umeri.

— Știi bine că eu citesc totul. Este unul dintre lucrurile pentru care mă plătești.

Asta cel puțin era adevărat. Harry era mereu la curent cu tot ce se întâmpla și avea un instinct remarcabil în identificarea de tipare în haos.

— Care-i a doua chestie?

— În timpul înmormântării, cineva i-a spart apartamentul lui Kawamura. M-am gândit că s-ar

putea să fi fost tu, dar am vrut să ți-o spun pentru orice eventualitate.

Mi-am păstrat chipul inexpresiv.

— Asta cum ai aflat-o? l-am întrebat.

A scos din buzunarul pantalonilor o foaie împăturită și a împins-o peste masă, spre mine.

— Am spart raportul *Keisatsucho*.

Keisatsucho este Agenția Națională a Poliției, echivalentul japonez al FBI-ului.

— Iisuse, Harry, există locuri în care nu poți ajunge?

El a fluturat din mână, ca și cum n-ar fi fost mare lucru.

— Ăsta-i doar *Sosa*, departamentul de investigații. Securitatea lor e jalnică.

N-am simțit niciun îndemn aparte să-i spun că eram de acord cu estimarea lui asupra securității Sosa; de mulți ani, eram un cititor avid al fișierelor lor.

Am despăturit hârtia și i-am privit conținutul. Primul lucru pe care l-am observat a fost numele celui care întocmise raportul: Ishikura Tatsuhiko. Tatsu… Cumva n-am fost surprins.

Îl cunoscusem pe Tatsu în Vietnam, unde era atașat la Consiliul Japonez pentru Investigații și Siguranța Publică, unul dintre precursorii lui *Keisatsucho*. Împiedicat de restricțiile impuse militarilor de Articolul 9 al Constituției postbelice și neizbutind să facă altceva decât să trimită câțiva oameni pentru „ascultare și învățare”, guvernul îl detașase pe Tatsu în Vietnam pentru șase luni, ca să întocmească diagrame de organizare a asistenței oferite de KGB Vietcongului. Deoarece vorbeam japoneza, fusesem repartizat să-l ajut.

Tatsu era un bărbat scund cu genul de conformație robustă care se împlinește odată cu vârsta și chip blând care-i camufla concentrarea reală, trădată de obiceiul de a-și împinge înainte toracele și capul într-un mod ce lăsa impresia că era reținut de o lesă invizibilă. Se simțea frustrat în

Japonia postbelică, castrată, și admira cărarea războinicului pe care pornisem eu. Mă intriga o tristețe secretă pe care i-o zăream în ochi și care, în mod bizar, se accentua când zâmbea și mai ales când râdea. Vorbea puțin despre familia lui – soția și două fetițe în Japonia dar, când o făcea, mândria îi era evidentă. După niște ani, aveam să aflu de la o cunoștință comună că existase și un fiu, copilul lui cel mai mic, care murise în circumstanțe despre care Tatsu nu voia niciodată să vorbească și atunci am înțeles de unde provenea tristețea lui permanentă.

La revenirea în Japonia, am petrecut un timp împreună, însă apoi m-am distanțat după ce mă implicasem cu Miyamoto și Benny. Nu-l mai revăzusem pe Tatsu de când intrasem în „clandestinitate".

Ceea ce era bine, întrucât știam din rapoartele pe care le spărsesem că Tatsu avea o teorie personală: pe statul de plată al PLD-ului exista un asasin. La sfârșitul anilor 1980, Tatsu ajunsese să creadă că prea mulți martori-cheie în cazuri de corupție, prea mulți reformatori financiari, prea mulți tineri cruciați împotriva statu-quo-ului mureau de „cauze naturale". El opina că exista un tipar, iar profilul formei întunecate din centrul tiparului acela deținea abilități foarte asemănătoare alor mele.

Colegii lui Tatsu considerau că forma aceea era o nălucire a propriei sale imaginații, iar insistența lui încăpățânată de a investiga o conspirație despre care alții afirmau că era un miraj nu-i ajutase promovarea în carieră. Pe de altă parte, aceeași încăpățânare îi adusese un nivel de protecție din partea puterilor pe care spera să le amenințe, deoarece nimeni nu dorea ca decesul lui brusc din cauze naturale să-i confirme teoriile. Dimpotrivă, îmi imaginam că mulți inamici ai lui Tatsu sperau că va avea o viață îndelungată și lipsită de evenimente. Știam de asemenea că atitudinea

aceea se va schimba brusc dacă Tatsu se va apropia vreodată prea mult de adevăr.

Deocamdată n-o făcuse, totuși eu îl cunoșteam bine. În Vietnam, el înțelesese ideile fundamentale ale contrainformațiilor într-un moment în care cadrele superioare din CIA nu puteau întocmi o simplă diagramă de organizare a unei unități Vietcong tipice. Tatsu dezvoltase piste operaționale, deși domeniul de acțiune îi era restricționat la „ascultare și învățare". Refuzase viața tihnită uzuală a unui atașat militar, de a scrie rapoarte dintr-o vilă, și insistase să acționeze pe teren.

Odată, după ce consumaserăm împreună cantități substanțiale de sake, Tatsu îmi spusese cu amărăciune că superiorii lui fuseseră îngroziți de eficacitatea de care dăduse dovadă și ignoraseră cu scrupulozitate informațiile pe care le produsese. Până la urmă insistența și curajul îi fuseseră irosite. Îmi doream ca el să fi putut învăța din experiența aceea.

În același timp însă bănuiam că era imposibil. Tatsu era un adevărat samurai și avea să continue să slujească același senior, indiferent de câte ori acesta l-ar fi ignorat sau chiar maltratat. Servirea cu devotament era țelul suprem pe care-l cunoștea el.

Era neobișnuit pentru *Keisatsucho* să investigheze o spargere simplă. Probabil că ceva legat de moartea lui Kawamura și de afacerile sale anterioare atrăsese atenția lui Tatsu. N-ar fi fost prima dată că-mi simțisem vechiul tovarăș de arme privindu-mă parcă printr-un geam fumuriu, distingând o formă înapoia sa, dar neștiind cui aparține, și eram mulțumit că dispărusem de pe radarul lui cu atâția ani în urmă.

— Nu trebuie să-mi spui dacă știai despre asta, a rostit Harry întrerupându-mi reflecțiile. Cunosc regulile.

M-am întrebat câte ar fi trebuit să-i dezvălui. Dacă doream să aflu mai multe, abilitățile lui ar fi fost utile. Pe de altă parte nu-mi plăcea ca el să se apropie prea mult de adevărata natură a activității mele. Și așa ajunsese inconfortabil de aproape. De exemplu, numele lui Tatsu pe raportul ăsta. Îmi era imposibil să nu mă gândesc că Harry va urmări pista aceea, va ajunge la teoriile conspirațiilor ale lui Tatsu și va simți conexiunea cu mine. Sigur că da, nu exista absolut nicio dovadă, doar o îndoială rezonabilă, însă, laolaltă, Harry și Tatsu ar fi deținut un număr important de piese ale puzzle-ului.

Stând în Las Chicas și sorbind din Chai Latte, a trebuit să recunosc că Harry putea deveni o problemă. Înțelegerea aceea m-a deprimat. *Doamne*, mi-am spus, *devii sentimental*.

Poate că era timpul să ies din porcăria asta. Poate că sosise realmente timpul s-o fac.

— N-am știut, am răspuns după o clipă. Cazul ăsta este destul de neobișnuit.

N-am văzut niciun rău în a-i povesti despre străinul din tren și am făcut-o.

— Dacă am fi fost în New York, aș fi zis că era un hoț de buzunare, a comentat el când am terminat.

— Și eu am crezut la fel când l-am văzut, totuși cariera de hoț de buzunare ar fi o opțiune jalnică pentru un alb în Tokio. Trebuie să te pierzi în mulțime.

— Să fi fost Kawamura o simplă țintă de oportunitate?

Am clătinat din cap.

— Puțini oameni au atâta sânge rece și tupeu. Mă îndoiesc că tocmai unul dintre ei s-a nimerit să fie în preajma lui Kawamura în dimineața aceea. Cred că individul era contactul lui și că se afla acolo pentru un fel de schimb reciproc.

— De ce crezi că *Keisatsucho* investighează o spargere banală dintr-un apartament din Tokio? a

întrebat el.

— Nu știu, am răspuns, deși implicarea lui Tatsu mă pusese pe gânduri. Poate din cauza poziției lui Kawamura în guvern, a decesului lui recent… așa ceva. Asta-i teoria pe care aș cerceta-o.

Harry m-a privit cu atenție.

— Îmi ceri să fac săpături?

Ar fi trebuit să fi negat. Dar mai fusesem manipulat în trecut. Sentimentul că se întâmplase din nou m-ar fi ținut treaz nopțile. Oare Benny pusese încă o echipă pe urma lui Kawamura? Am considerat că-l puteam lăsa pe Harry să caute niște indicii.

— Oricum o vei face, nu? am replicat.

A clipit scurt.

— Cred că nu mă pot abține.

— Sapă, atunci. Anunță-mă ce mai găsești. Și păzește-ți mereu spatele, asule. Să nu devii neglijent.

Avertismentul acela era valabil pentru noi amândoi.

Capitolul 3

Avertismentul pe care i-l dădusem lui Harry de a-și păzi mereu spatele m-a dus cu gândul la Jimmy Calhoun, prietenul meu cel mai bun din liceu, la Jimmy așa cum fusese înainte de a deveni Jake „Nebunu'".

Jimmy și cu mine ne înrolasem împreună în armată, pe când aveam abia șaptesprezece ani. Îmi amintesc că ofițerul de la recrutare ne zisese că aveam nevoie de acordul părinților pentru a ne înrola.

— O vedeți pe femeia de-afară? ne spusese el. Dați-i douăzeci de dolari și-ntrebați-o dacă nu vrea să semneze ca fiind mama voastră.

Ea fusese de acord. Ulterior am înțeles că acela era modul prin care își câștiga existența.

Jimmy și cu mine ne cunoscusem, cumva, prin intermediul surorii lui mezine, Deirdre. Era o fată frumoasă, cu păr negru, și se număra printre puținii oameni care se purtau frumos cu pușt iul stângaci și nelalocul lui care fusesem eu în Dryden. Un idiot îi spusese lui Jimmy că-mi plăcea de ea, ceea ce era adevărat, bineînțeles, iar Jimmy decisese că detesta ca unul cu ochii oblici să se dea la soră-sa. Era mai voinic decât mine, dar m-am bătut cu el fără să clipesc și niciunul n-a ieșit învingător. După aceea, m-a respectat și a devenit aliatul meu împotriva bătăușilor din Dryden, primul meu prieten adevărat. Deirdre și cu mine am început să ieșim împreună și vai de cel care glumea pe seama lui Jimmy în privința asta.

Înainte de plecarea în armată, i-am spus lui Deirdre că mă voi însura cu ea când mă voi întoarce. Ea mi-a spus că mă va aștepta.

— Ai grijă de Jimmy, da? mi-a zis. Vrea să dovedească foarte multe.

Jimmy și cu mine îi spusesem ofițerului de la recrutare că doream să fim împreună, iar el ne făgăduise că va avea grijă de asta. Nu știu dacă mișcase vreun deget în privința respectivă – probabil că mințise fără să clipească totuși lucrurile s-au derulat așa cum cerusem. Ne-am instruit împreună în unitatea Forțelor Speciale de la Fort Bragg, apoi am ajuns într-un program comun CIA-armată numit Grupul de Observare și Studiere, sau GOS. Denumirea era o glumă, tentativa unui birocrat idiot de a-i conferi o vizibilitate redusă. La fel de bine ai fi putut boteza un pitbull „Mielușel”.

GOS avea ca sarcină executarea de misiuni clandestine de recunoaștere și sabotaj în Cambodgia și Laos, uneori chiar în Vietnamul de Nord. Echipele erau alcătuite din PRDL – un acronim pentru bărbații specializați în patrule de

recunoaștere pe distanțe lungi. Trei americani și nouă inși din Grupul de Apărare Civilă Neorganizată, sau GACN, care erau de obicei mercenari khmeri recrutați de CIA, uneori montaniarzi[1]. Trei bărbați dispăreau în sălbăticie una, două, trei săptămâni la rând, hrănindu-se cu ce găseau pe plan local, fără niciun contact cu CAMV, Comandamentul Asistenței Militare SUA în Vietnam.

Noi eram elita elitei, puțini și mobili, lunecând ca niște spectre silențioase prin junglă. Toate părțile mobile ale armelor ne erau învelite în cârpe, pentru a amortiza orice zgomot. Operam atât de frecvent noaptea, încât puteam vedea în întuneric. Nu utilizam nici chiar spray-uri împotriva insectelor, pentru că vietcongii le puteau simți mirosul. Tratam totul cu foarte multă seriozitate.

Operam în Cambodgia în același timp în care Nixon se angaja public că-i va respecta neutralitatea. Dacă misiunile ne-ar fi fost deconspirate, Nixon ar fi fost silit să admită că mințise nu numai cetățenii, ci și Congresul american, și de aceea activitățile nu erau doar clandestine, ci existența lor era complet negată, până în vârful ierarhiei. Pentru unele misiuni, trebuia să acționăm fără arme sau materiale de proveniență americană. În alte rânduri nu ni se putea asigura nici măcar susținere aeriană, de teama ca piloții să nu fie doborâți și capturați. Când pierdeam pe unul dintre noi, familia lui primea o telegramă care anunța că fusese ucis „la vest de Dak To” sau „în apropierea graniței”, sau altă descriere la fel de vagă.

N-am început deloc rău. Înainte de misiuni, discutam ce trebuia și ce nu trebuia să facem. Auzisem toate poveștile. Toți știam despre My Lai. Noi aveam să ne păstrăm sângele rece, să rămânem profesioniști. Să ne păstrăm inocența, de fapt. Aproape că-mi vine să râd, când mă gândesc la asta acum.

Jimmy a devenit cunoscut ca Jake „Nebunu'" deoarece a adormit în timpul primului nostru schimb de focuri. Trasoarele șuierau spre noi dinapoia lizierei, toți eram ghemuiți și trăgeam în inamicii pe care nu-i puteam vedea și asta a ținut ore în șir, pentru că nu puteam cere susținere aeriană, fiindcă ne aflam într-un loc ilegal. În toiul luptei, Jimmy a zis „Băga-mi-aș!" și a tras un pui de somn. Toți au considerat că făcuse ceva cool de tot, dar pe când ziceau „Ești nebun, nenică, ești nebun", Jimmy a replicat: „Păi știam că totul era Jake/OK". Așa că după aceea l-au numit Jake „Nebunu'". În afară de noi doi, nu cred că altcineva îi cunoștea numele real.

Jimmy nu numai că se comporta ca un nebun, dar și arăta ca atare. Un accident de motocicletă suferit în adolescență aproape că-l costase un ochi și cu toate că medicii reușiseră să-l salveze, nu-l putuseră alinia corect, astfel că, atunci când vorbea cu tine, părea mereu că supraveghează pe cineva cu coada ochiului.

— Sunt omnidirecțional, îi plăcea să spună, și surâdea, când vedea pe cineva care arunca priviri furișe spre ochiul lui zbanghiu.

Jimmy fusese destul de comunicativ în liceu, dar se închisese în sine în Vietnam, unde se antrena constant și era foarte serios în privința misiunilor. Oamenilor le era frică de el. Odată, un polițist militar cu un ciobănesc german îl abordase pentru comportament inadecvat într-un bar. Jimmy nu-l privise, ci se purtase de parcă nici n-ar fi existat. Se mulțumise să se uite fix la câine. Între ei se petrecuse ceva la nivel animalic, primitiv, iar ciobănescul schelălăise și se retrăsese. Polițistul se speriase și decisese cu înțelepciune să renunțe la punerea sub acuzație, iar incidentul devenise parte din legenda lui Jake „Nebunu'" care creștea întruna – că până și câinii de pază se temeau de el.

Pe de altă parte, nimeni nu-l întrecea în junglă. Jimmy era ca un animal cu care puteai vorbi. Îi

făcea pe alții să se simtă stingheri din cauza ochiului omnidirecțional și a tăcerilor îndelungate, dar când zgomotele elicopterelor care ne aduseseră pe poziții se pierdeau în depărtare, toți doreau să fie alături de ei.

Amintirile mă copleșeau ca un batalion de leșuri brusc reanimate.

Rade-i înseamnă rade-i. Num suyn!

Pentru noi, *nu mai există un cămin*, *John*. *În niciun caz după ceea ce am făcut*.

Nu te mai gândi la rahaturile alea, mi-am spus, iar zgomotul static al refrenului îmi era familiar. *Ce a fost a fost*.

Aveam nevoie de o relaxare și am decis să merg la un concert de jazz în Clubul Alfie. Jazzul fusese refugiul meu de la vârsta de șaisprezece ani, când auzisem primul disc cu Bill Evans, iar un refugiu suna bine în momentul ăsta.

Alfie este o așa-numită *raibu hausu*, „casă pentru spectacole live”: un club mic care găzduia triouri și cvartete de jazz și se adresa împătimiților de jazz din Tokio. Alfie este un club adevărat: întunecos, strâmt, cu plafon jos și acustică accidental excelentă, în care nu încap mai mult de douăzeci și cinci de persoane și care s-a specializat în tineri artiști aflați pe punctul de a fi descoperiți. Este mereu ticsit și ai nevoie de rezervare, un lux pe care viața mea în umbre nu și-l permite. O cunoșteam însă pe mama-san din Alfie, o bătrână dolofană cu degete mici și groase și mers greoi și legănat, care probabil a fost cândva o unduială. Trecuse de vârsta flirturilor, dar flirta oricum cu mine și ținea la mine pentru că-i răspundeam în același fel. Alfie putea fi supraaglomerat, dar asta n-ar fi însemnat mare lucru pentru mama-san, dacă dorea să mai facă loc pentru o persoană.

În seara aceea am luat metroul spre Roppongi, districtul unde se găsea Alfie, rulând pe drum o RDU de securitate medie. Ca întotdeauna, am ieșit abia după ce se golise peronul stației. Nu mă

urmărea nimeni și am suit scările spre seara din Roppongi.

Roppongi este un cocteil compus din cele mai agresive elemente străine și autohtone din Tokio, iar sexul și banii îi asigură combinației lovitura decisivă. Este plin de animatoare occidentale care au venit în Japonia, gândindu-se că vor ajunge modele, dar care s-au trezit prinse în altceva și vând conversații îndrăznețe și adesea mai mult de atât clienților lor *sarariiman*, pășind apăsat și perfect conștiente de valoarea lor în ținute elegante și pantofi cu tocuri-cui care le accentuează înălțimea, cu aroganța menită să semnifice succes și statut, dar care indică adesea ceva mai aproape de disperare; fete japoneze superbe, cu pielea perfect bronzată în solare, părul vopsit în șuvițe, purtat lung și drept pe spinările lor, ca aripile pliate ale unor păsări de pradă flămânde, căutând prieteni bogați care, în schimbul promisiunii sexului sau pur și simplu pentru a fi văzuți cu asemenea trofee în public, le vor dărui taioare Chanel și poșete Vuitton și celelalte obiecte după care tânjesc ele; străini oacheși care vând substanțe legale care pot sau nu să fie ceea ce susțin ei, proxenete ridicol de bătrâne care îi trag pe trecători de cot, încercând să-i determine să aleagă o „companioană” dintr-un album cu fotografii; oameni care pășesc repede, de parcă ar trebui să ajungă într-un loc important, sau care pozează nonșalant, ca și cum ar aștepta să întâlnească o celebritate; toți flămânzi și străduindu-se să reușească, un univers de prădători și prăzi superbe.

Alfie se afla în stânga stației de metrou, dar eu am cotit la dreapta când am ieșit pe stradă, intenționând să ocolesc apoi stația prin spate. Distribuitorii de pliante pentru localuri intraseră deja în acțiune, fluturându-mi-le în față și încercând să-mi atragă atenția. I-am ignorat și am cotit la dreapta pe Gaienhigashi-dori, chiar prin fața lui Almond Cafe, apoi din nou la dreapta pe o

străduță paralelă cu Roppongi-dori, care m-a adus în spatele lui Alfie. Un Ferrari roșu a mârâit pe lângă mine, o relicvă din anii bulei, când vânătorii de trofee plăteau milioane de dolari pentru tablouri impresioniste originale despre care nu știau absolut nimic și proprietăți îndepărtate, ca Pebble Beach, pe care nu le văzuseră niciodată, când se spusese că terenul de sub Tokio valora mai mult decât partea continentală a Statelor Unite, când recent îmbogățiții își celebrau statutul în barurile cu animatoare din Ginza, comandând nenumărate sticle de șampanie de o mie de dolari, pe care o distrugeau cu cuburi de zahăr și o beau din cupe înalte presărate cu grăunți de aur de 14 carate.

Am cotit la dreapta, am traversat strada și am luat liftul până la etajul patru, făcând o ultimă baleiere de o sută optzeci de grade înainte să se închidă ușile.

În mod predictibil, o mulțime de oameni era în fața ușii clubului, acoperită de postere, unele noi, unele decolorate, care anunțau spectacole ce se ținuseră aici de-a lungul anilor. La ușă, un tânăr în costum european ieftin, cu părul pieptănat pe spate, verifica rezervările.

— *Onamae wa*? m-a întrebat el, când am străbătut distanța scurtă de la ascensor. „Cum vă numiți?”

I-am zis că nu aveam rezervare și a părut îndurerat. Ca să-l scutesc de neplăcerea de a-mi spune că nu voi putea vedea spectacolul, i-am spus că eram un prieten vechi al lui mama-san și trebuia să vorbesc cu ea; putea s-o cheme? A făcut o plecăciune, a pășit înăuntru și a dispărut înapoia unei cortine. După două secunde a apărut mama-san, cu o expresie foarte preocupată și profesională, pregătindu-se neîndoios pentru o scuză japoneză chinuitor de politicoasă, dar în același timp fermă, însă, când m-a zărit, colțurile ochilor i s-au încrețit într-un zâmbet.

— *Jun-chan*! *Hisashiburi ne*! m-a întâmpinat, netezindu-și fusta cu palmele.

Jun este diminutivul lui mama-san pentru Junichi, prenumele meu japonez, care a fost degenerat în John în limba engleză. Am făcut o plecăciune protocolară înaintea ei, dar i-am întors zâmbetul încântat. Am explicat că treceam întâmplător prin cartier și nu avusesem șansa să fac rezervare. Vedeam foarte bine că erau aglomerați și n-aș fi vrut să deranjez…

— *Tonde mo ani*! m-a întrerupt ea. „Nu fi ridicol!”

M-a tras înăuntru, s-a repezit îndărătul tejghelei barului și a luat de pe un raft sticla de Caol Ila ținută acolo. A înhățat un pahar, a revenit la mine și mi-a făcut semn să mă așez la o masă din colț.

A stat cu mine câteva secunde, mi-a turnat de băut și m-a întrebat dacă eram însoțit de cineva; nu întotdeauna vin singur în Alfie. I-am spus că nu aveam însoțitori și a zâmbit.

— *Un ga yokatta ne*! a comentat. „Norocul meu!”

Vederea ei m-a făcut să mă simt bine. Nu mai fusesem aici de câteva luni, dar mama-san știa exact unde îmi era sticla; nu-și pierduse abilitățile.

Masa mea se găsea aproape de scena micuță. Încăperea era întunecoasă, dar un bec care atârna din tavan ilumina un pian și zona din imediata sa apropiere. Nu vedeam perfect intrarea în club, însă nu le poți avea pe toate.

— Mi-a fost dor de tine, Mama, i-am spus în japoneză, simțind că mă destind. Cine cântă în seara asta?

Ea m-a bătut ușor pe mână.

— O pianistă tânără: Kawamura Midori. O să ajungă star – în weekendul ăsta va susține un concert la Blue Note, dar te poți lăuda că ai văzut-o în Alfie la începutul carierei.

Kawamura este un nume japonez uzual și nu m-am gândit deloc la vreo coincidență.

— Cred c-am auzit de ea, dar nu-i cunosc muzica. Ea cum este?

— Minunată – cântă ca un Thelonious Monk furios. Și este complet profesionistă, nu ca alți tineri pe care-i aducem aici. Sărmana și-a pierdut tatăl de puțin timp, totuși nu și-a anulat spectacolul programat.

În clipa aceea, am făcut legătura dintre cele două nume.

— Îmi pare rău pentru ea, am rostit fără grabă. Ce-a pățit tatăl?

— Infarct într-o dimineață, chiar pe Yamanote. Kawamura-san mi-a spus că n-a fost tocmai o surpriză, pentru că tatăl ei avea probleme cardiace. Trebuie să ne bucurăm de toate clipele de care avem parte, nu? Ah, uite-o că vine!

M-a bătut din nou ușor pe mână și s-a îndepărtat.

M-am întors și am văzut-o pe Midori și trioul ei, apropiindu-se de scenă cu pași energici și chipuri inexpresive. Am scuturat din cap, încercând să-mi limpezesc mintea. Venisem la Alfie tocmai pentru a scăpa de Kawamura și ce-i era asociat, iar acum mă confruntam cu fantoma lui. M-aș fi ridicat și aș fi plecat, dar ar fi fost un gest prea vizibil.

În același timp simțeam un fior de curiozitate, ca și cum aș fi revenit pe lângă scena unui accident auto pe care-l cauzasem și nu mi-aș fi putut feri ochii.

Am privit-o pe Midori când s-a așezat la pian. Avea în jur de treizeci și cinci de ani, cu părul drept, lung până la umeri, atât de negru, încât părea să lucească sub spoturile de lumină. Purta un pulover cu mâneci scurte, la fel de negru ca părul, care contrasta frapant cu pielea albă și netedă a brațelor și gâtului. Am încercat să-i disting ochii, dar n-am putut întrezări decât o fulgerare a lor în umbrele produse de lumina de deasupra. Îi conturase cu creionul, însă în rest nu purta machiaj. Era îndeajuns de sigură pe ea ca să nu se

obosească cu așa ceva. Nici nu avea nevoie, de altfel. Arăta bine și era probabil conștientă de asta.

Am putut simți o încordare în rândul spectatorilor, care s-au aplecat puțin spre înainte. Midori a ridicat degetele deasupra clapelor și a rămas așa o secundă. Glasul i s-a auzit încet:

— Unu, doi, un-doi-trei-patru, apoi mâinile i-au coborât și au adus viață în sălița clubului.

Nu era o compoziție personală, ci „My Man's Gone Now", un cântec pe care-l știam bine de pe discul *Sunday At The Village Vanguard* al lui Bill Evans. Îmi plăcea bucata și mi-a plăcut cum a interpretat-o. Îi aducea o efervescență care mă făcea să doresc s-o și privesc, nu numai s-o ascult, totuși m-am trezit ferindu-mi ochii.

Eu îmi pierdusem tatăl imediat după ce împlinisem opt ani. Fusese ucis de un extremist de dreapta în demonstrațiile stradale ce zguduiseră Tokio în 1960, după ce administrația Kishi ratificase Pactul de Securitate Americano-japonez. În timpul vieții lui, tata nu fusese foarte apropiat de mine și am simțit că fusesem sursa unei tensiuni între el și mama. Dar înțelegerea aceea a sosit mult mai târziu. Până atunci am plâns cu lacrimi de băiețaș, nopțile, mult timp după dispariția lui.

Mama nu mi-a ușurat deloc viața care a urmat, deși cred că a încercat s-o facă. Fusese juristă a Departamentului de Stat american în Tokio-ul ocupat și controlat de Comandamentul Suprem al Puterilor Aliate al lui MacArthur, făcând parte din echipa însărcinată de acesta cu redactarea unei Constituții, care să călăuzească Japonia postbelică în noul Secol American. Tata făcea parte din echipa prim-ministrului Yoshida și răspundea de traducerea și negocierea documentului în termeni favorabili Japoniei.

Idila lor, care a devenit publică la scurt timp după promulgarea noii Constituții în mai 1947, a scandalizat ambele părți, care au fost convinse că reprezentanții lor făcuseră concesii de alcov care

n-ar fi putut fi obținute niciodată la masa tratativelor. Viitorul mamei mele în Departamentul de Stat a luat practic sfârșit și ea a rămas în Japonia, măritându-se cu viitorul meu tată.

Părinții ei au rupt legăturile din cauza căsătoriei interculturale, între rase diferite, care avusese loc în ciuda dispozițiilor lor, așa că mama, reacționând înaintea calității de orfană *de facto*, a adoptat Japonia și a învățat limba destul de bine ca s-o vorbească acasă cu tata și cu mine. Când și-a pierdut soțul, și-a pierdut și legăturile cu noua viață pe care o clădise.

Oare Midori fusese apropiată de tatăl ei? Poate că nu. Poate că existaseră momente dificile, poate chiar dispute, legate de cariera fiicei, care poate că lui i se păruse frivolă. Iar dacă existaseră conflicte, și tăceri dureroase și tentative chinuitoare de înțelegere reciprocă, beneficiaseră ei doi de vreo ocazie de reconciliere? Sau ea rămăsese cu multe lucruri pe care nu mai avusese ocazia să i le spună vreodată?

Ce dracu-i cu tine? m-am întrebat. *N-ai nimic de-a face*, *nici cu ea*, *nici cu tatăl ei*. *Este o femeie atrăgătoare și-ți place de ea*, *perfect*, *dar abandonează gândurile astea*.

Am privit în jurul clubului și toți spectatorii păreau să fie în perechi sau în grupuri mai mari.

Îmi doream să ies de aici și să găsesc un loc care să nu asocieze amintiri.

Însă unde ar fi fost locul acela?

Așa că am ascultat muzica. Am simțit notele îndepărtându-se, jucăuș, în zigzag de mine, le-am prins și le-am îngăduit să mă scoată din dispoziția care suia în jur ca o apă întunecată. M-am agățat de muzică, cu gustul whisky-ului în gât, cu melodia în urechi, până ce mâinile lui Midori au părut că se transformă într-o ceață, până ce profilul i s-a pierdut în păr, până ce capetele pe care le vedeam în jurul meu în semiîntuneric și pâclă de țigară s-au legănat și mâinile au bătut ritmul în

mese și pahare, până ce mâinile ei s-au încețoșat încă și mai repede, iar apoi s-au oprit, lăsând un moment de tăcere perfectă, care a fost umplut imediat cu o explozie de aplauze.

După câteva clipe, Midori și trioul ei s-au îndreptat către o măsuță care le fusese rezervată și clubul s-a umplut cu murmure scăzute de conversații și râsete înăbușite. Mama-san li s-a alăturat. Știam că nu mă puteam furișa afară fără să-mi iau rămas-bun de la ea, totuși nu doream să mă opresc la masa lui Midori. În plus, o plecare timpurie ar fi părut fără doar și poate stranie. Am înțeles că trebuia să rămân până la sfârșit.

Recunoaște, mi-am spus în gând. *Vrei să auzi și partea a doua*. Și era adevărat. Muzica lui Midori îmi calmase emoțiile tulburate, așa cum face jazzul de fiecare dată. Nu mă îngrijora ideea de a mai rămâne. Aveam să savurez partea a doua a spectacolului, să plec discret și să-mi amintesc totul ca pe o seară bizară care, până la urmă, se terminase bine.

Perfect. *Dar fără alte prostii despre tatăl ei*, *da*?

Cu coada ochiului am văzut-o pe mama-san venind spre mine. M-am întors și i-am surâs când s-a așezat la masa mea.

— Ia zi, ce crezi? m-a întrebat ea.

Am ridicat sticla, care se golise considerabil de când sosisem și am umplut pahare pentru amândoi.

— Un Thelonious Monk furios, exact așa cum ai zis. Ai dreptate, va ajunge un star.

Ochii i-au scânteiat.

— Vrei să ți-o prezint?

— Mulțumesc, Mama, dar cred că-n seara asta am mai degrabă chef să ascult, decât să vorbesc.

— Și ce dacă? Ea poate să vorbească și tu poți să asculți. Femeilor le plac bărbații care ascultă – sunt păsări rare, nu-i așa?

— Pe mine nu cred că m-ar plăcea.

Mama-san s-a aplecat ușor peste masă.

— M-a întrebat despre tine.

Rahat.

— Și ce i-ai spus?

— Că dacă aș fi fost nițel mai tânără, nu i-aș fi spus nimic. Și-a acoperit gura cu palma și umerii i s-au scuturat de râs tăcut. Dar pentru că sunt prea bătrână, i-am spus că ești pasionat de jazz și un mare fan al ei, și că ai venit în seara asta special ca s-o asculți.

— Frumos din partea ta, am zis dându-mi seama că pierdeam controlul situației și neștiind prea bine cum să-l recâștig.

Ea s-a lăsat pe spate în scaun și a zâmbit.

— Și atunci? Nu crezi c-ar trebui să te prezinți? Mi-a spus că vrea să te cunoască.

— Mama, cred că ăsta-i numai aranjamentul tău. Ea n-a zis așa ceva.

— Nu? Te așteaptă – privește!

S-a întors și a fluturat din braț spre Midori, care i-a răspuns în același fel.

— Mama, nu face așa ceva, am rostit știind că era deja prea târziu.

Ea s-a aplecat brusc spre mine și zâmbetul a dispărut ca soarele înapoia unui nor.

— Te rog să nu mă faci de râs. Du-te și spune „bună seara”.

Nu mai aveam ce face. Oricum trebuia să merg la toaletă.

M-am ridicat și am pornit spre masa lui Midori. Am simțit că era conștientă de apropierea mea, dar n-a schițat niciun semn până am ajuns drept în fața ei. Atunci a ridicat privirea și am fost izbit de ochii ei. Indescifrabili, deși se uita direct la mine, totuși nu distanți și nici reci. Dimpotrivă, păreau să radieze o căldură controlată, ceva care te atingea, dar pe care nu o puteai atinge.

Am știut instantaneu că avusesem dreptate și că fusese numai aranjamentul lui mama-san. Midori habar nu avea cine eram.

— Îți mulțumesc pentru muzica dumitale, i-am spus destul de protocolar în japoneză, străduindu-

mă să mă gândesc la ceva inteligent cu care să continui. M-a salvat de la ceva.

Basistul, super cool în haine negre de sus până jos, cu favoriți lungi și ochelari europeni dreptunghiulari, a pufnit audibil și m-am întrebat dacă între ei doi exista vreo relație. Midori și-a îngăduit un surâs scurt, care anunța că mai auzise de multe ori asemenea cuvinte, și a răspuns simplu:

— *Domo arigato*.

În sine, politețea mulțumirii era o formă de rămas-bun.

— Nu, am urmat eu, vorbesc foarte serios. Muzica dumitale este onestă, antidotul perfect al minciunilor.

Pentru o clipă, m-am întrebat ce naiba bolboroseam.

Basistul a clătinat din cap, parcă dezgustat.

— Noi nu cântăm ca să „salvăm" oameni, a zis el. Cântăm pentru că ne place să cântăm.

Midori s-a uitat la el cu o privire detașată și trădând o ușoară dezamăgire, și am știut că ei doi dansau după pași pe care-i știau bine, pași care nu duseseră niciodată la satisfacția basistului.

Mai dă-l naibii pe basist!

— Dar jazzul este ca sexul, nu-i așa? m-am adresat lui. Trebuie să fie doi ca să se bucure cu adevărat.

Ochii i s-au mărit și au fulgerat. Midori a țuguiat buzele într-un posibil zâmbet, stăpânit în ultima clipă.

— Suntem încântați să continuăm să te salvăm, dacă asta am făcut până acum, a rostit ea pe un ton plat ca electrocardiograma unui mort. Mulțumesc.

I-am susținut privirea pentru un moment, încercând fără succes s-o descifrez, după care m-am scuzat. Am intrat în toaleta din Alfie care are cam aceeași suprafață ca baza unui felinar stradal, unde m-am gândit că supraviețuisem unora dintre cele mai brutale încleștări din Asia de Sud-est,

unora dintre cele mai dure conflicte între mercenari din lume, dar tot nu puteam învinge într-o ambuscadă a lui mama-san.

Am ieșit din toaletă după câteva clipe și am revenit la locul meu, încuviințând scurt din cap spre rânjetul mulțumit al lui mama-san. Pe când așteptam începerea părții a doua a concertului, am auzit ușa clubului deschizându-se înapoia mea și am privit într-o doară într-acolo, ca să-l văd pe noul-sosit. În mai puțin de o secundă, capul mi s-a întors reflex spre scenă, acționat de ani de antrenamente, aceleași antrenamente care împiedicaseră apariția surprinderii pe fața mea.

Era străinul din tren. Cel care-l percheziționase pe Kawamura.

Capitolul 4

Țin pe portchei mai multe obiecte neobișnuite, printre care câteva pontoarce artizanale și o oglindă dentară cu mânerul retezat. Oglinda poate fi ținută în dreptul ochiului fără să atragă atenția, mai ales dacă te rezemi într-un cot și-ți susții capul cu palma.

Din postura aceea l-am putut urmări pe străin certându-se cu mama-san, înfuriată, când a început partea a doua a spectacolului. Fără doar și poate, ea îi spunea că nu putea să rămână, deoarece nu mai existau locuri și încăperea era deja supraaglomerată. L-am văzut pe bărbat băgând mâna în buzunarul sacoului și scoțând un portofel, pe care după aceea l-a deschis și i-a arătat ceva lui mama-san. Ea a examinat cu atenție, apoi a surâs și i-a arătat peretele îndepărtat. Străinul a pornit în direcția indicată și a găsit un loc.

Oare cu ce o putuse convinge? O legitimație a autorității tokiote de control a vânzării băuturilor alcoolice? O insignă de polițist? L-am privit pe

toată durata părții a doua a show-ului, dar n-a oferit nicio indicație, ci a stat rezemat de perete, inexpresiv.

Când recitalul s-a terminat, a trebuit să iau o decizie. Pe de o parte, presupuneam că el se afla aici pentru Midori și doream să-l urmăresc pentru a confirma și a vedea ce altceva puteam să aflu. Pe de altă parte, dacă străinul avea vreo conexiune cu Kawamura, putea să știe că infarctul fusese indus și era posibil să mă recunoască din tren, unde schimbasem două replici deasupra corpului nemișcat. Riscul era mic, dar, așa cum îi plăcea lui Jake „Nebunu'" să spună, pedeapsa pentru greșeală era mare. Cineva putea să afle înfățișarea mea actuală și coconul de anonimat pe care-l croisem cu atâta grijă avea să înceapă să se destrame.

De asemenea, dacă rămâneam pentru a-l privi interacționând cu Midori, nu l-aș fi putut urma când pleca. Fie că ar fi trebuit să merg cu el în liftul pentru cinci persoane de la Alfie, caz în care m-aș fi deconspirat, fie că ar fi trebuit să cobor pe scări și să ajung la parter înaintea lui, ceea ce nu era deloc sigur. Iar dacă el ajungea primul pe stradă, era posibil să-l pierd în marea de pietoni care hălăduiau pe Roppongi-dori.

Deși era frustrant, trebuia să plec primul. După ce s-au încheiat aplauzele pentru partea a doua a concertului, l-am privit pe străin îndreptându-se către scenă. Câțiva spectatori s-au ridicat și s-au înghesuit de asemenea într-acolo, așa că am profitat de paravanul lor și am pornit spre ieșire.

Păstrându-mi mereu spatele către scenă, m-am oprit să returnez sticla de Caol Ila. I-am mulțumit din nou lui mama-san pentru că-mi îngăduise să intru, deși nu aveam rezervare.

— Te-am văzut stând de vorbă cu Kawamura-san, a zis ea. A fost așa greu?

— Nu, Mama, i-am zâmbit, a fost perfect.

— De ce pleci așa devreme? Când treci pe-aici, nu stai niciodată destul.

— Va trebui să remediez situația, dar astă-seară am alte planuri.

A strâns din umeri, poate dezamăgită că nu se alesese mare lucru din combinațiile ei.

— Apropo, am continuat, cine era *gaijinul* care a venit după pauză? Te-am văzut certându-te cu el.

— E reporter, a zis mama-san ștergând un pahar. Scrie un articol despre Kawamura-san, așa că l-am lăsat să stea.

— Reporter! Grozav! La ce ziar?

— La o revistă occidentală, nu mai știu care.

— Ar fi bine pentru Kawamura-san. Ea o să ajungă într-adevăr un star. Am bătut-o pe mână. Noapte bună, Mama. Pe curând.

Am coborât pe scări până în stradă, apoi am traversat Roppongi-dori și am așteptat în supermarketul Meidi-ya de vizavi, prefăcându-mă că le cercetam oferta de șampanie. Ah, Moët din 1988 – bun, dar nici pe departe un chilipir la 35 000 de yeni. Am examinat eticheta și m-am uitat pe geam la liftul lui Alfie.

Din reflex, am căutat și alte locuri care puteau fi utile dacă așteptai pe cineva să iasă din club. Mașini parcate în lungul străzii… poate, însă nu te puteai bizui că vei găsi loc de parcare, așa că probabilitatea respectivă era redusă. Cabina telefonică aflată chiar în fața lui Meidi-ya… în care un japonez tuns periuță în jachetă neagră de piele și ochelari cu lentile semicurbate vorbea în receptor încă de când coborâsem eu din Alfie. Era tot acolo, întors cu fața în direcția clubului.

Străinul a ieșit după cincisprezece minute și a cotit la dreapta pe Roppongi-dori. Am rămas locului, așteptând reacția „Telefonistului”; într-adevăr, el a închis și a pornit pe stradă în aceeași direcție.

Am ieșit din Meidi-ya și am cotit la stânga pe trotuar. „Telefonistul” traversa deja spre trotuarul

străinului, nemaiașteptând să ajungă la trecerea pentru pietoni. Stilul lui de urmărire era pueril: felul cum stătuse în cabina telefonică până când apăruse străinul, contactul vizual constant cu ieșirea din club de până atunci, traversarea bruscă a străzii… În plus, îl urmărea prea îndeaproape pe străin, o greșeală care-mi îngăduia să rămân în spatele lui. Pentru o clipă m-am întrebat dacă nu cumva lucra cu străinul, poate ca bodyguard sau ceva similar, totuși nu era suficient de aproape pentru a fi eficient în privința respectivă.

Ambii au cotit la dreapta pe Gaienhigashi-dori la Almond Cafe, cu „Telefonistul” la nici zece pași distanță. Am traversat și eu strada, grăbindu-mă, deoarece culoarea semaforului se schimba.

Asta-i o prostie, am gândit. *Te afli în mijlocul urmăririi altcuiva*. *Dacă sunt mai mulți și utilizează camere foto*, *ar putea obține poza ta*.

Mi l-am închipuit pe Benny trimițând o echipă secundară pe urmele lui Kawamura, considerându-mă un fraier, și am știut că-mi voi asuma riscul.

Am mers după ei câteva cvartale și am observat că niciunul nu dovedea vreo îngrijorare despre ce se întâmpla în urma sa. Din partea străinului nu vedeam niciun fel de acțiuni pentru detectarea unor urmăritori – nici întoarceri, nici opriri, care, oricât de inocente ar fi părut, i-ar fi silit pe aceștia să-și dezvăluie poziția.

La periferia nebuniei din Roppongi, unde mulțimile începeau să se rarefieze, străinul a intrat în unul dintre localurile Starbucks care extermină tradiționalele cafenele locale, *kissaten*. Constant ca Steaua Polară, „Telefonistul” a găsit o cabină telefonică la câțiva metri mai departe. Eu am traversat strada și am intrat într-un restaurant numit Freshness Burger, unde am cerut hamburgerul cu aceeași denumire și m-am instalat la o masă de lângă fereastră. Am văzut cum străinul a făcut o comandă, apoi s-a așezat la o masă din Starbucks.

Bănuiam că „Telefonistul” era singur. Dacă ar fi făcut parte dintr-o echipă, ar fi fost logic ca la un moment dat să se desprindă, schimbând locul cu altcineva pentru a evita să fie detectat. De asemenea, verificările mele periodice în timp ce mersesem pe stradă nu identificaseră pe nimeni suspect în spate. Dacă făcea totuși parte dintr-o echipă și ceilalți erau la fel de neexperimentați pe cât părea el, i-aș fi remarcat cu ușurință când înaintam.

Am rămas locului, monitorizând strada, privindu-l pe străin cum sorbea din pahar și-și consulta la răstimpuri ceasul. Fie că aștepta pe cineva cu care să se întâlnească acolo, fie că-și omora timpul înaintea unei întâlniri altundeva.

S-a dovedit că prima ipoteză fusese cea corectă. După o jumătate de oră, am fost surprins s-o văd pe Midori venind pe stradă în direcția noastră. În timp ce mergea, se uita la vitrine. Când a zărit firma Starbucks, s-a îndreptat direct într-acolo.

„Telefonistul” a scos un telefon mobil, a apăsat o tastă și a dus telefonul la ureche. Frumoasă mișcare pentru un tip aflat într-o cabină telefonică! Am observat că nu fusese nevoit să tasteze întregul număr, așa că persoana pe care o suna se afla pe număr rapid, cineva căruia îi telefona frecvent.

Străinul s-a ridicat la apropierea lui Midori de masa lui și a făcut o plecăciune protocolară. Plecăciunea era corectă, arătând că fusese în Japonia de ceva vreme și cunoștea binișor limba și cultura. Midori i-a răspuns în același fel, dar unghiul plecăciunii ei a fost mai redus, trădând incertitudine. Am simțit că nu se cunoșteau bine. Bănuiala mea era că se întâlniseră prima dată în Alfie.

M-am uitat spre „Telefonist” și l-am văzut punându-și aparatul în buzunar. Nu se mișcase din cabină.

Străinul i-a făcut semn lui Midori să ia loc. Ea a acceptat, apoi s-a așezat și bărbatul. A făcut semn

către tejghea, însă Midori a clătinat din cap. Nu era dispusă să devină familiară cu el, mâncând sau bând împreună.

I-am privit timp de zece minute. Pe măsură ce conversația lor a înaintat, gesturile străinului au căpătat un aer de implorare, în vreme ce postura lui Midori a devenit tot mai rigidă. În cele din urmă, ea s-a ridicat, a făcut o plecăciune scurtă, după care a început să se retragă cu spatele. Străinul i-a răspuns în același fel, însă cu o plecăciune mai adâncă și cumva stângace.

Pe care să-l urmăresc în continuare? Am hotărât să las decizia în seama „Telefonistului".

Midori a ieșit din Starbucks și a pornit înapoi în direcția lui Roppongi. „Telefonistul" a privit-o, dar nu s-a clintit. Prin urmare, pe străin îl dorea… sau îl dorea mai mult.

Străinul a plecat la scurtă vreme după aceea. „Telefonistul" și cu mine l-am urmărit până la stația de metrou Roppongi, menținându-ne formația anterioară. Am rămas cu ei pe peron, așteptând la o lungime de vagon de amândoi, până la sosirea unei garnituri în direcția Ebisu, în care ne-am îmbarcat toți. Am rămas cu spatele la ei, privindu-le reflecțiile în geam, până când trenul s-a oprit în Ebisu și i-am văzut coborând.

Am coborât și eu după o secundă, sperând că străinul se va îndrepta în direcția opusă, dar el venea spre mine. La naiba! Am încetinit pasul, după care m-am oprit înaintea unei hărți a metroului, examinând-o sub un unghi din care niciunul nu-mi putea distinge chipul când trecea pe lângă mine.

Era târziu și doar alți șase călători au părăsit stația odată cu noi. Am păstrat o lungime de escalator între noi când am ieșit din subteran, apoi i-am lăsat să se îndepărteze cu douăzeci de metri înainte de a-i urma la suprafață.

La marginea lui Daikanyama, o suburbie de lux din Tokio, străinul a intrat într-un bloc mare de

apartamente. L-am privit introducând o cheie în ușa de la intrare, care s-a deschis electronic, apoi s-a închis imediat după intrarea sa. „Telefonistul” a privit în urma lui, a mai mers douăzeci de metri, apoi s-a oprit, a scos telefonul mobil, a apăsat o tastă și a rostit câteva cuvinte. După aceea a scos un pachet de țigări, și-a aprins una și s-a așezat pe bordura trotuarului.

Nu, individul ăsta nu făcea parte din echipa străinului, așa cum crezusem pentru scurt timp, ci îl urmărea.

Am intrat în umbrele dintr-o mică parcare comercială și am așteptat. După cincisprezece minute, pe stradă a apărut o motocicletă stacojie, asemănătoare celor de curse, cu toba modificată pentru a produce mugetul Godzilla maxim. Motociclistul în costum de piele tot stacojiu și cu cască integrală a oprit în fața „Telefonistului”. Acesta a arătat blocul străinului, apoi a suit pe locul din spate de pe șa și motocicleta a dispărut în noapte.

Străinul locuia aici în mod aproape sigur, dar clădirea avea sute de apartamente și garsoniere și era imposibil să spun care era a lui sau să-i caut numele. În plus, existau probabil minimum două ieșiri, așa că așteptarea era inutilă. Am rămas locului până ce zgomotul motocicletei s-a pierdut în depărtare, după care am părăsit parcarea și m-am uitat la adresă. Apoi am revenit la stația Ebisu.

Capitolul 5

De la Ebisu am trecut pe linia Hibiya, până la stația Hibiya, de unde să trec pe linia Mita spre casă. Niciodată nu schimb însă direct trenurile, și am ieșit mai întâi din stație ca să rulez o RDU.

M-am oprit într-un magazin de muzică Tsutaya și am trecut pe lângă fetițele preadolescente în

vestimentație grunge care ascultau cele mai recente succese pop japoneze la căștile magazinului, legănând din cap în ritmul muzicii. Am mers spre partea din spate a magazinului, oprindu-mă când și când ca să examinez CD-urile de pe rafturile orientate spre ușă, ridicând ochii ca să văd cine putea intra după mine.

M-am uitat puțin în secțiunea de muzică clasică, după care am trecut la jazz. Mânat de un impuls, am verificat dacă Midori avea vreun CD. Avea unul, intitulat *Another Time*. Coperta o arăta pe pianistă stând în picioare sub un felinar stradal, într-un loc ce părea una dintre secțiunile mai periculoase din Shinjuku, cu brațele încrucișate peste piept și profilul în umbră. N-am recunoscut casa de discuri – era una minoră. Încă nu ajunsese sus, dar credeam că mama-san avusese dreptate, urma să ajungă.

Am dat să pun CD-ul înapoi pe raft, apoi mi-am spus, *Doamne*, *nu-i decât muzică*; *dacă-ți place*, *cumpără-l*. Vânzătorul m-ar fi putut totuși ține minte și de aceea, în drum spre casă, am luat și o colecție aparținând altui instrumentist de jazz și niște concerte de Bach. Am ales o coadă lungă, la un vânzător cu chip obosit. Am achitat cash. Tot ce avea să-și amintească individul era că cineva cumpărase câteva CD-uri, parcă muzică clasică, parcă muzică de jazz. Evident, oricum n-avea să-l întrebe nimeni.

Am terminat RDU și am pornit spre apartamentul meu din Sengoku. Sengoku se află în nord-estul orașului, lângă vestigiile vechiului Tokio, ceea ce localnicii numesc *Shitamachi*, „centrul orașului”. Zona este cu adevărat veche, fiindcă mare parte din ea a supraviețuit atât marelui seism Kanto din 1923, cât și bombardamentelor incendiare din timpul războiului. Aici nu există viață de noapte cu excepția barurilor locale, *nomiya*, și nici district comercial, așa că trecătorii sunt puțini. Majoritatea

locuitorilor sunt *Edoko*, adevărații tokioți, care trăiesc și muncesc în prăvăliile de familie din Sengoku și în minusculele sale restaurante și baruri. *Sengoku* înseamnă „cele o mie de pietre”. Nu știu originea numelui, însă mi-a plăcut întotdeauna.

Nu este un cămin, dar este pe cât de aproape de un cămin am avut vreodată. După moartea tatii, mama m-a dus înapoi în SUA. Cred că după pierderea suferită și tulburările ce i-au însoțit viața, a vrut să fie aproape de părinții ei, care păreau la fel de doritori de o reconciliere. Ne-am stabilit în localitatea Dryden din nordul statului New York, unde ea s-a angajat ca instructor de japoneză la apropiata Universitate Cornell, iar eu am fost înscris la școala de stat.

Dryden era predominant locuită de albi din clasa muncitoare, iar caracteristicile mele asiatice și accentul evident cu care vorbeam engleza m-au făcut un favorit al bătăușilor locali. Am primit cele dintâi lecții practice în războiul de gherilă de la băștinașii din Dryden: ei mă hăituiau în bande, iar eu ripostam în condițiile stabilite de mine, când erau singuri și vulnerabili. Înțelesesem mentalitatea de gherilă cu mulți ani înainte să fi aterizat în Da Nang.

Pe mama o tulburau vânătăile mele constante și încheieturile julite ale degetelor, dar era prea preocupată de noul ei post de la universitate și de încercarea reconsolidării relațiilor cu părinții pentru a interveni. Am petrecut majoritatea anilor aceia visând cu ochii deschiși la Japonia.

Am crescut așa, luptând cu perseverență și învățând abia mai târziu arta anonimatului. Din punctul ăsta de vedere, Sengoku reprezintă o anomalie pentru mine. Am ales zona înainte ca anonimatul să fi reprezentat o prioritate și am rămas acolo, gândindu-mă că răul fusese deja făcut. Este genul de loc în care toți te cunosc după nume și cred că știu cu ce te ocupi. La început m-

am simțit inconfortabil, pentru că toți mă recunoșteau și mă arătau cu degetul. M-am gândit să mă mut în partea de vest a orașului, care se simte exact ca Tokio și deloc ca Japonia. Este țipătoare, rapidă și nouă, învolburată de mulțimi surescitate de cafeină, care alienează și oferă anonimat. M-aș fi putut duce acolo, să mă contopesc cu cei din jur, să dispar.

Însă centrul vechi are farmecul lui aparte și-mi vine greu să mă închipui părăsindu-l. Îmi place drumul de la metrou la apartamentul meu, seara, pe străduța vânzătorilor zugrăvită în verde și roșu, astfel încât are întotdeauna un aer festiv, chiar și în pâclele timpurii ale iernii. Un cuplu de vârstă mijlocie deține prăvălia ieftină de pe colț și mă întâmpină cu „*Okaeri nasai*!" – „Bun-venit acasă!" – când mă zăresc seara, nu cu obișnuitul *kon ban wa*, adică „bună seara". O bătrânică dolofană și zâmbitoare deține magazinul de videocasete cu firma mare și galbenă și ferestrele acoperite de postere ale celor mai recente producții hollywoodiene, a cărui ușă stă mereu deschisă când vremea este răcoroasă. Bătrânica are de toate, de la Disney la pornografiile cele mai scandaloase, iar de la amiază până la ora zece seara stă ca un Buddha vesel în prăvălioara ei, supraveghindu-și rafturile cu ajutorul unui televizor de lângă casa de marcat. Apoi „Femeia-caracatiță", care vinde *takoyaki* – caracatiță prăjită – de la o fereastră a casei ei vechi, direct la stradă; fața ei, obosită de anii acumulați și de plictiseala muncii, a ajuns să semene cu creaturile pe care le servește. În fiecare seară își târăște picioarele în jurul plitei, turnându-și poțiunile cu mișcări repetitive, inconștiente, iar uneori copii aleargă chicotind pe lângă bârlogul ei, șoptind:

— *Tako onna*! *Ki o tsukete*! „Femeia-caracatiță! Aveți grijă!"

Apoi casa lui Yamada, profesorul de muzică, din care, în serile de vară, când se întunecă mai târziu,

note dulci plutesc leneș pe stradă, amestecându-se cu târșâitul papucilor celor care revin de la *sento*, baia publică locală.

În weekendul acela am ascultat mult muzica lui Midori. Veneam acasă de la birou, fierbeam apă pentru o cină de tăiței *ramen*, după care stăteam cu luminile diminuate și CD-ul cântând, destinzându-mă, urmărind notele. Ascultând muzica și privind pe fereastra balconului spre străzile înguste și tăcute din Sengoku, percepeam prezența trecutului, dar mă simțeam în siguranță față de el.

Ritmurile și ritualurile cartierului, prea subtile pentru a le înțelege la început, mă impregnaseră discret de-a lungul anilor. Puseseră treptat stăpânire pe mine, mă infectaseră, deveniseră parte a mea. Cumva, un pas mic afară din umbre nu pare un preț chiar așa mare pe care să-l plătești pentru astfel de plăceri. De asemenea, vizibilitatea reprezintă un dezavantaj din unele puncte de vedere și un activ din altele. Sengoku nu are locuri anonime în care un străin să poată aștepta sosirea unei ținte. Iar până ce bătrâneii își bagă mărfurile înăuntru noaptea și coboară obloanele metalice, ei sunt mereu acolo și privesc strada. Dacă nu aparții lui Sengoku, locuitorii vor observa și se vor întreba ce cauți acolo. Dacă aparții… ei bine, și atunci ești observat, dar în alt fel.

Cred că pot accepta să trăiesc așa.

Capitolul 6

În săptămâna următoare, am aranjat o întâlnire cu Harry la prânz, la *sobaya* Issan. Mă obseda misterul acesta mărunt și știam că voi avea nevoie de ajutorul lui pentru a-l rezolva.

Issan este o casă veche din lemn, în Meguro, la cincizeci de metri de Meguro-dori și la cinci minute de mers pe jos de stația Meguro. Complet

nepretențios, localul servește unii dintre cei mai buni tăiței *soba* din Tokio. Issan îmi place nu doar pentru calitatea tăițeilor *soba*, ci și pentru atmosfera excentrică; lângă ușa de la intrare există un dulăpior pentru obiecte pierdute și găsite al cărui conținut nu s-a schimbat în deceniul de când am descoperit localul. Uneori mă întreb ce ar spune proprietarii dacă un client ar intra și ar exclamă:

— În sfârșit! Limba mea de pantofi din carapace de broască țestoasă – o căutam de ani de zile!

Una dintre chelnerițele micuțe m-a însoțit până la o masă joasă dintr-o odăiță cu tatami, apoi a îngenuncheat ca să-mi ia comanda. Am ales *umeboshi* din ziua aceea, prune uscate și murate, ca să ronțăi până la sosirea lui Harry.

El a apărut după zece minute, condus de aceeași chelneriță.

— Aș fi îndrăznit prea mult, sperând că vei alege din nou Las Chicas, a comentat, privind în jur la pereții vechi și semnele decolorate.

— Am decis că este momentul să cunoști și Japonia mai tradițională, i-am spus. Cred că petreci prea mult timp în magazinele de electronică din Akihabara. De ce să nu încerci ceva clasic? Îți recomand *yuzukiri*.

Yuzukiri sunt o specialitate a casei Issan, tăiței *soba* aromatizați cu suc de *yuzu*, o citrică japoneză delicată.

Chelnerița a revenit și ne-a luat comenzile: două porții de *yuzukiri*. Harry mi-a spus că nu reușise să descopere nimic relevant despre Kawamura, doar detalii biografice generale.

— A fost toată viața membru al Partidului Liberal Democrat. În 1960 a absolvit Universitatea Tokio, cu diplomă în științele politice, și a intrat direct în aparatul de stat, alături de crema absolvenților.

— Statele Unite puteau învăța ceva din chestia asta. Acolo în aparatul de stat ajung cei respinși la

colegii. Este ca și cum ai planta semințele de porumb cele mai mici.

— Eu am lucrat cu unii dintre ei, a zis Harry. Oricum, Kawamura a început prin întocmirea de îndrumări administrative pentru industria electronică japoneză destinată consumatorilor, în cadrul Ministerului de Industrie și Comerț International. MICI lucra cu companii ca Panasonic și Sony pentru a spori poziția Japoniei în economia mondială, iar Kawamura a deținut multă putere pentru un tip de douăzeci și ceva de ani. A suit constant în ierarhie, dar nespectaculos. A primit evaluări impresionante pentru conceperea îndrumărilor strategice în producerea pe plan intern a semiconductorilor în anii optzeci.

— Toate astea sunt discreditate acum, am comentat eu absent.

Harry a strâns din umeri.

— El și-a asumat meritele când a putut. După MICI, a fost transferat în *Kensetsusho*, fostul Minister de Construcții, unde a rămas ca vicepreședinte al Terenurilor și Infrastructurii, până când Construcțiile au fost înglobate în *Kokudokotsusho*.

A făcut o pauză și și-a trecut degetele prin părul zbârlit, fără a reuși să-și schimbe cu ceva aspectul.

— Uite care-i treaba, majoritatea lucrurilor pe care ți le pot spune sunt chestii biografice de bază. Trebuie să am o idee mai bună despre ce anume caut, altfel este posibil ca nici măcar să nu le recunosc, chiar dacă le văd.

Nu am răspuns imediat. Înțelegeam că era periculos, însă în același timp știam că dacă doream să rezolv misterul acesta trebuia să-mi asum riscul.

I-am spus ce văzusem în Alfie și după aceea, cum îl urmărisem pe străin până la apartamentul din Daikanyama.

El a clătinat din cap.

— Care este probabilitatea să te-ntâlnești în felul ăsta cu fiica lui Kawamura? Incredibil!

L-am privit cu atenție; nu eram sigur că mă crezuse.

— Lumea este mică.

Chipul i-a rămas indescifrabil.

— Sau ar putea fi karma.

Doamne, *câte știe puștiul ăsta*?

— Nu știusem că tu crezi în karma, Harry.

A ridicat din umeri.

— Crezi că există o legătură cu spargerea din apartamentul lui Kawamura?

— S-ar putea. Individul din tren căuta ceva la Kawamura. N-a putut găsi obiectul căutat și atunci a intrat prin efracție în apartamentul lui. Tot n-a găsit. Acum crede că obiectul respectiv este în posesia fiicei lui Kawamura, probabil fiindcă ea a moștenit lucrurile tatălui.

Chelnerița ne-a adus cele două *yuzukiri*. A îngenuncheat fără zgomot pe tatami, a pus farfuriile pe masă, le-a repoziționat puțin potrivit unei configurații mintale stricte, s-a ridicat, a făcut o plecăciune și a ieșit.

După ce am terminat de mâncat, Harry s-a rezemat de perete și a râgâit prelung și gros.

— Au fost buni, recunoscu el.

— Știu.

— Vreau să-ți pun o întrebare, dar nu trebuie să răspunzi dacă nu vrei.

— Perfect.

— Care-i interesul tău aici? De ce scotocești așa intens? Nu-i genul tău.

M-am gândit să-i spun că acționam în numele unui client, însă știam că n-aveam să-l păcălesc.

— Unele dintre evenimentele petrecute nu s-au potrivit cu ce mi-a spus clientul, i-am zis. Asta mă face să mă simt inconfortabil.

— Chiar atât de inconfortabil?

Azi era într-o dispoziție neînduplecată.

— Îmi reamintește de ceva ce mi s-a întâmplat cu mult timp în urmă, am rostit, spunându-i adevărul. Ceva despre care vreau să mă asigur că nu se va mai întâmpla niciodată. Haide să ne oprim deocamdată aici.

Harry a ridicat mâinile cu palmele îndreptate înainte într-un gest de scuze, apoi s-a aplecat înainte și și-a rezemat coatele pe masă.

— Bun, putem deci presupune că individul pe care l-ai urmărit locuiește în blocul respectiv. Mulți străini trăiesc în Daikanyama, dar nu pot să cred că ar fi mai mult de o duzină în clădirea aceea anume. Am redus deja serios posibilii suspecți.

— Perfect.

— De asemenea, i-a spus lui mama-san că este reporter?

— Așa-i, dar asta nu-nseamnă mare lucru. Cred că i-a arătat o carte de vizită, însă putea să fie falsă.

— Poate că da, totuși este un început. O să încerc să-i verific încrucișat pe străinii de la adresa asta cu declarațiile din *Nyukan*, să văd dacă vreunul dintre ei lucrează în mass-media.

Nyukan, sau *Nyukokukanrikyoku*, este biroul de imigrări al Japoniei, care face parte din Ministerul de Justiție.

— Perfect, fă-o. Și dacă tot te ocupi de asta, vezi dacă-mi poți face rost de adresa ei. Am încercat la unu-unu-zero, dar nu este listată.

El și-a scărpinat obrazul și a privit în jos, de parcă ar fi încercat să-și ascundă un zâmbet.

— Ce-i? am rostit.

Harry a ridicat ochii.

— Îți place de ea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Harry…

— Ai crezut că-ți va cădea în brațe și când colo ți-a făcut vânt. Acum este o provocare. Vrei să beneficiezi de altă șansă.

— Harry, visezi!

— Este drăguță? Spune-mi doar atât.

— N-o să-ți ofer satisfacția asta.

— Deci este drăguță. Îți place de ea.

— Ai citit prea multe manga, am replicat eu referindu-mă la albumele groase de benzi desenate cu aventuri, adesea lascive, care sunt atât de populare în Japonia.

— Da, asta era.

Doamne, m-am gândit, *el citește cu adevărat mizeriile alea*. *Acum i-am rănit sentimentele*.

— Haide, Harry, am nevoie de ajutorul tău ca să dau de capăt afacerii ăsteia. Individul ăla din tren se aștepta ca Kawamura să poarte asupra lui ceva – acela a fost motivul pentru care i-a scotocit buzunarele. N-a găsit însă obiectul căutat, fiindcă altfel n-ar mai fi venit la Midori. Răspunde-mi atunci la următoarea întrebare: Cine are în clipa de față toate bunurile lui Kawamura, inclusiv hainele pe care le purta și obiectele personale pe care le-a avut asupra lui când a murit?

— Cel mai probabil, Midori, a acceptat el strângând scurt din umeri.

— Exact! Ea continuă să fie pista cea mai bună pe care o avem. Găsește-mi informația cerută și de acolo mergem mai departe.

În restul prânzului am discutat despre alte chestiuni. Nu i-am spus despre CD. Sărise deja la destule concluzii.

Capitolul 7

În ziua următoare am primit un mesaj de la Harry, care a utilizat un cod numeric prestabilit ca să anunțe că încărcase ceva pe un site sigur pe care-l foloseam noi doi. Am bănuit că era adresa lui Midori și nu m-am înșelat.

Fiica lui Yasuhiro Kawamura locuia într-un bloc micuț de apartamente numit *Harajuku Badento Haitsu* – „Înălțimile verzi Harajuku” –, în umbra

arcadelor grațioase ale stadionului proiectat de Tango Kenzo pentru Jocurile Olimpice din 1964 de la Tokio. Harajuku este zona de frontieră care traversează tăcerile lungi și arborii *cryptomeria* solemni din parcul Yoyogi și Altarul Meiji, nebunia adolescenților frenetici și obsedați de shopping din Takeshita-dori și buticurile și bistrourile elegante din Omotesando.

Harry confirmase că Midori nu avea un automobil înregistrat la Autoritatea din Tokio a Vehiculelor cu Motor, ceea ce însemna că se bizuia pe trenuri: fie cele feroviare (JR), pe care le-ar fi luat din stația Harajuku, fie liniile de metrou, pe care le-ar fi accesat la Meijijingu-mae sau Omotesando.

Problema era că stațiile pentru JR și metrou se găseau în direcții opuse și existau probabilități egale să le folosească pe oricare dintre ele. Deoarece nu exista nici măcar un loc prin intermediul căruia să se ajungă la ambele stații, nu aveam nicio bază de a alege una dintre direcții. Trebuia să găsesc locul cel mai bun cu putință în care să aștept, să privesc și să iau decizia pe moment.

Omotesando-dori, unde se aflau stațiile de metrou, era cel mai potrivit. Numit și Champs-Élysée al Tokioului, deși de către oameni care n-au fost niciodată la Paris, Omotesando-dori este un bulevard comercial lung, mărginit de ulmi, ale căror frunze înguste asigură mai întâi un acoperiș boltit și apoi un covor galben pentru câteva zile în fiecare toamnă. Numeroasele lui bistrouri și cafenele au fost proiectate pornindu-se de la imaginea relaxaților privitori parizieni și aș fi putut petrece o oră sau două supraveghind strada din diverse localuri fără să atrag atenția asupra mea.

Chiar și așa, în absența unui noroc extraordinar, m-ar fi așteptat câteva zile foarte plictisitoare de așteptare. Însă Harry avea o inovație care m-a

salvat: un mod de a transforma de la distanță un telefon fix în microfon.

Trucul funcționează doar cu telefoanele digitale care au speaker încorporat, astfel că legătura poate fi stabilită deși receptorul se află în furcă. Recepția este înăbușită, dar poți să auzi. Anticipându-mi următoarea mișcare, Harry testase linia lui Midori și mă anunțase că o puteam utiliza.

În următoarea sâmbătă dimineață am sosit la ora 10 la cafeneaua Aoyama Blue Mountain de pe Omotesando-dori, echipat cu un dispozitiv micuț care avea să activeze telefonul fix al lui Midori și un telefon mobil ca să ascult orice s-ar fi auzit. M-am așezat la una dintre măsuțele orientate spre stradă și am comandat un espresso chelneriței cu chip plictisit. Privind mulțimile matinale mai degrabă rarefiate, am acționat comutatorul dispozitivului și am auzit în căști un fâșâit slab, care mă anunța stabilirea conexiunii. În rest, doar tăcere. De acum nu mai aveam nimic de făcut, decât să aștept.

O echipă de construcții repara gropile din asfalt la câțiva metri de intrarea în Blue Mountain. Patru muncitori amestecau pietrișul și măsurau cantitățile corecte – cu minimum doi mai mult decât era nevoie, dar yakuza, Mafia japoneză, colaborează strâns cu industria construcțiilor și insistă ca muncitorilor să li se asigure de lucru. Încântat de această posibilitate nouă de creare de joburi, guvernul este complice. Șomajul este menținut la niveluri tolerabile social. Mașinăria merge mai departe.

Ca vicepreședinte al *Kokudokotsusho*, tatăl lui Midori răspunsese de construcții și de majoritatea proiectelor publice importante din țară. El ar fi fost implicat adânc în multe asemenea chestii. Deloc surprinzător că cineva ar fi dorit dispariția lui rapidă.

Doi bărbați de vârstă mijlocie în costume negre și cu cravate, ținuta japoneză modernă pentru

funeralii, au părăsit cafeneaua și izul de bitum încins a plutit până la masa mea. Mirosul mi-a reamintit de copilăria petrecută în Japonia, de dimineţile de primăvară când mama mă ducea la școală în prima zi a noului trimestru. Străzile erau reasfaltate întotdeauna în perioada aceea a anului și genul acesta de lucrări continuă să reprezinte pentru mine semnul unei etape noi de intimidare și ostracizare.

Uneori am impresia că viața mi-a fost împărțită în segmente. Le-aș spune capitole, dar sunt divizate atât de brusc, încât întregului îi lipsește genul de continuitate pe care ar transmite-o capitolele. Primul segment s-a terminat odată cu uciderea tatii, un eveniment care a distrus o lume de predictibilitate și securitate, înlocuind-o cu vulnerabilitate și frică. Apoi altă fractură neașteptată, în armată, când am primit telegrama scurtă care mă anunța că mama murise și mi se oferea o permisie pentru a participa la funeralii. Prin moartea mamei am pierdut un centru de greutate emoțional, un controlor psihic îndepărtat al comportamentului meu, și am rămas inundat de un sentiment nou și oribil al libertății. Cambodgia a însemnat altă ruptură, un pas mai adânc în beznă.

În mod ciudat, momentul când mama m-a luat din căminul nostru din Japonia și m-a dus în Statele Unite nu reprezintă o linie de ruptură, nici atunci și nici acum. În ambele locuri am fost un outsider, iar mutarea n-a făcut decât să confirme statutul respectiv. Și niciuna dintre hălăduielile mele geografice ulterioare n-a ieșit din comun prin ceva. Vreme de un deceniu după înmormântarea lui Jake „Nebunu’” am rătăcit prin lume ca un mercenar, sfidând zeii să mă omoare, dar supraviețuind, pentru că o parte din mine era deja moartă.

Luptam alături de creștinii libanezi în Beirut, când CIA m-a recrutat ca să instruiesc gherile mujahedine care se războiau cu sovieticii în

Afganistan. Eram perfect: experiență pe front și un trecut mercenar care permitea orice negare din partea guvernului.

Pentru mine existase mereu un război, iar timpul dinainte pare ireal, desprins din vis. Războiul este temelia de pe care abordez absolut totul. Războiul este tot ce cunosc de fapt. Știți parabola budistă? „Un călugăr s-a trezit dintr-un vis în care era fluture și s-a întrebat dacă nu cumva era un fluture care visa că este om”.

Puțin după ora 11 am auzit zgomote în apartamentul lui Midori. Pași, apoi apă curgând, despre care am bănuit că era dușul. Mi-am dat seama că ea cânta nopțile; bineînțeles că se trezea târziu dimineața. Puțin înainte de amiază, am auzit închizându-se ușa exterioară și clicul mecanic al încuietorii, și am știut că plecase în sfârșit de acasă.

Am plătit cele două espresso băute și am ieșit pe Omotesando-dori, pe care am început să merg în direcția stației feroviare Harajuku. Voiam să ajung la pasarela pietonală de la Harajuku. De acolo aș fi avut vedere panoramică, dar în același timp m-ar fi lăsat expus, așa că n-aș fi putut zăbovi mult timp.

Cronometrasem însă bine și n-am așteptat decât un minut pe pasarelă înainte s-o văd pe Midori. Venea dinspre blocul ei și a cotit la dreapta pe Omotesando-dori. De acolo era ușor s-o urmăresc.

Avea părul strâns la spate în coadă, iar ochii negri îi erau ascunși de ochelari de soare. Purta pantaloni negri mulați pe picior și un pulover tot negru cu decolteu în V, și mergea cu pas sigur pe sine, energic. Trebuia să admit că arăta bine.

Destul, mi-am spus. *Felul cum arată nu are nicio legătură cu asta*.

Avea o pungă de cumpărături a cărei culoare arțar distinctivă anunța că provenea de la Mulberry, fabricantul britanic de produse din piele. Un magazin Mulberry exista în Minami Aoyama și

m-am întrebat dacă nu cumva Midori se ducea acolo să returneze ceva.

La jumătatea drumului spre Aoyama-dori, femeia a intrat în Paul Stuart. Aș fi putut s-o urmez înăuntru și să încerc o întâlnire așa-zis întâmplătoare, dar eram curios să aflu unde mai mergea, așa că am decis să aștept. Am intrat în Galeria Fouchet, de cealaltă parte a străzii, unde am admirat câteva tablouri care mi-au permis să văd strada, până la ieșirea ei; a apărut după douăzeci de minute, ținând o pungă Paul Stuart.

Următoarea ei escală a fost la Nicole Farhi London. De data asta am așteptat-o în piața de flori Aoyama, la parterul clădirii La Mia. De acolo a continuat pe străduțe secundare fără nume din Omotesando, oprindu-se periodic să examineze ofertele din buticurile de lux din zonă, până a ieșit pe Koto-dori, unde a cotit la dreapta. Am urmat-o, rămânând în spate și pe trotuarul opus, până am zărit-o intrând în Le Ciel Bleu.

Am intrat în magazinul Tokyo J.M. Weston, admirând încălțămintea lucrată manual din vitrine sub un unghi care-mi permitea să zăresc Le Ciel Bleu. Am căzut pe gânduri; gusturile lui Midori păreau în principal europene și evita magazinele mari, chiar și pe cele de lux. Părea să încheie un cerc care ar fi readus-o la apartamentul ei. Și continua să poarte punga Mulberry.

Dacă era într-adevăr pe punctul să returneze ceva, aveam o șansă de a fi acolo primul. Îmi asumam un risc, deoarece aș fi pierdut-o dacă mă instalam la Mulberry și ea mergea în altă parte. Însă dacă o puteam anticipa și o așteptam la următoarea ei oprire, întâlnirea ar fi părut într-o măsură mai mare întâmplătoare, nu un rezultat al urmăririi ei.

Am ieșit din Weston și am pornit iute pe Koto-dori, privind în vitrine în timp ce mergeam, pentru a-mi feri chipul de poziția lui Midori. După ce m-am îndepărtat de Le Ciel Bleu, am traversat strada

și am intrat în Mulberry. M-am îndreptat fără grabă spre raionul pentru bărbați, unde i-am spus proprietarei că voiam doar să mă uit și am început să examinez niște serviete.

După cinci minute, Midori a intrat în magazin așa cum sperasem, scoțându-și ochelarii de soare și încuviințând scurt din cap înaintea salutului „*irrashaimase*" al proprietarei. Menținând-o la limita vederii mele periferice, am ridicat o servietă, ca și cum i-aș fi estimat greutatea. Din unghiul acela i-am simțit ochii oprindu-se asupra mea, apoi zăbovind ceva mai mult decât ar fi fost cazul pentru o privire nepăsătoare prin magazin. Am răsucit servieta, studiind-o din alt unghi, după care am pus-o la loc și am înălțat ochii. Midori continua să mă privească, cu capul înclinat ușor spre umărul drept.

Am clipit o dată, repede, parcă surprins, și m-am apropiat de ea.

— Kawamura-san, am rostit în japoneză, ce surpriză plăcută! Te-am văzut vinerea trecută în clubul Alfie. Ai fost excepțională.

Ea m-a evaluat în tăcere pentru câteva momente înainte de a răspunde și am fost încântat că strategia mea funcționase. Simțeam că femeia asta inteligentă ar fi privit bănuitor coincidențele și ar fi putut suspecta că fusese urmărită, dacă aș fi apărut după ea.

— Da, țin minte, a rostit în cele din urmă. Ești cel care consideră că jazzul este ca sexul. Înainte ca eu să fi putut găsi o replică potrivită, a continuat: Să știi că nu trebuia să fi spus asta. Ai fi putut încerca să fii mai înțelegător.

Pentru prima dată mă aflam într-o poziție din care îi puteam zări tot corpul. Era zveltă și cu membre lungi – moștenite poate de la tatăl ei, a cărui înălțime ne ușurase urmărirea pe Dogenzaka. Umerii îi erau lați, contrabalansând plăcut gâtul lung și grațios. Avea sâni mici și, n-am putut să nu observ, frumos modelați sub pulover. Pielea de pe

porțiunea de piept expusă era netedă și albă, încadrată de contrastul decolteului negru.

M-am uitat în ochii ei întunecați și am simțit cum mi se destramă obișnuita pornire spre contrazicere.

— Ai dreptate, am încuviințat. Îmi cer scuze.

A închis ochii scurt și a clătinat din cap.

— Ți-a plăcut concertul?

— Enorm. Am CD-ul dumitale și dorisem de mult să văd un spectacol al trioului. Călătoresc însă mult și aceea a fost prima mea ocazie.

— Unde călătorești?

— În majoritate în America și Europa. Sunt consultant, am precizat indicând prin tonul glasului că activitatea mea ar fi fost un subiect plictisitor. Nici pe departe la fel de incitant cu a fi pianist de jazz.

Midori a surâs.

— Crezi așadar că a fi pianist de jazz este ceva incitant?

Avea obiceiul anchetatorilor înnăscuți de a repeta ultimul lucru spus de interlocutor, încurajându-l să împărtășească mai multe. Eu nu cădeam însă într-o asemenea plasă.

— Dă-mi voie să reformulez altfel, am rostit. Nu-mi pot aminti pe cineva care să-mi fi sugerat vreodată că activitatea de consultanță seamănă cu sexul.

A dat capul pe spate și a izbucnit în râs, nesinchisindu-se să-și acopere gura cu palma, în gestul inutil de delicat al femeilor japoneze, și m-a surprins o dată în plus neobișnuita încredere în sine cu care se comporta.

— Asta-i bine, a zis după o clipă, apoi a încrucișat brațele pe piept și a făcut concesia unui surâs mai prelung.

I-am zâmbit și eu.

— Ce era azi în program? Nițel shopping?

— Nițel. Și dumneata?

— La fel. Ar fi trebuit cam de mult să-mi schimb servieta. Noi, consultanții, avem o imagine pe care trebuie s-o menținem, știi? Am coborât ochii spre punga ei de cumpărături. Văd că ești fan Paul Stuart. Exact acolo voiam să merg și eu în continuare.

— Este un magazin bun. Îl știu din New York și m-am bucurat când au deschis o sucursală în Tokio.

Am arcuit ușor sprâncenele.

— Ai petrecut mult timp în New York?

— Destul, a zâmbit ea vag privindu-mă drept în ochi.

La naiba, m-am gândit, *e o tipă dură*. *Ia s-o provoc*.

— Cum te descurci în engleză? am întrebat-o, abandonând japoneza.

— Fac față, a replicat fără să clipească din ochi.

— Te pot invita la o cah-fea? am întrebat, tot în engleză cu cel mai bun accent al meu de Brooklyn.

Midori a surâs iarăși.

— Destul de veridic.

— Ca și invitația.

— Crezusem că mergi la Paul Stuart.

— Este adevărat, dar mai poate aștepta. Știi cafeneaua Tsuta? Este excelentă. Și este foarte aproape, imediat lângă Koto-dori.

Continua să stea cu brațele încrucișate peste piept.

— N-o știu.

— Atunci trebuie s-o încerci. Koyama-san servește cea mai bună cafea din Tokio și o poți bea în timp ce asculți Bach sau Chopin, privind o grădină secretă superbă.

— O grădină secretă? a întrebat ea și mi-am dat seama că trăgea de timp. Care-i secretul?

Am privit-o sever.

— Koyama-san a zis că dacă ți-l spun, va trebui să te omor. Așa că ar fi mai bine dacă ai veni s-o vezi cu ochii dumitale.

Ea a râs din nou, încolțită, totuși nepărând să-i pese.

— Cred că mai întâi ar trebui să-ți cunosc numele, a zis după aceea.

— Fujiwara Junichi, am răspuns făcând în mod reflex o plecăciune.

Fujiwara era numele de familie al tatii.

Midori s-a plecat la rândul ei.

— Mă bucur de cunoștință, Fujiwara-san.

— Dă-mi voie să-ți fac cunoștință cu Tsuta, am zâmbit și am pornit amândoi.

Mersul până la Tsuta a durat mai puțin de cinci minute, timp în care am flecărit despre cum se schimbase orașul în ultimii ani, cum duceam amândoi dorul zilelor când bulevardul din fața parcului Yoyogi era închis duminica pentru traficul auto și găzduia petreceri nebunești în aer liber cu participanți costumați în fel și chip, despre timpul când identitatea jazzului japonez abia era modelată în sute de baruri din demisoluri și cafenele, când în Shinjuku nu exista o Primărie nouă și strălucitoare, iar zona clocotea de dorințe, romantism și determinare. Mi-a făcut plăcere să discut cu Midori și știam, la un nivel, că așa ceva era straniu, ba chiar nedorit.

Am fost norocoși, fiindcă una dintre cele două mese din Tsuta care au vedere spre grădina secretă a localului printr-o fereastră uriașă, din tavan până în podea, nu era ocupată. Când eram singur, obișnuiam să mă așez la tejghea, unde este întotdeauna o minunăție să vezi cum se prepară cu venerație cafeaua de către Koyama-san, însă azi doream o atmosferă mai favorabilă conversației. Amândoi am comandat o ceșcuță din cafeaua casei, făcută din boabe negru-intens, și ne-am așezat în unghi drept unul față de celălalt, ca să putem vedea amândoi grădina.

— De cât timp locuiești în Tokio? am întrebat-o după ce ne-am instalat.

— Cu plecări și reveniri, pot spune că dintotdeauna, a răspuns ea, amestecând fără grabă o linguriță de cristale de zahăr în ceașcă. Câțiva ani am locuit în străinătate, când eram mică, dar în mare parte am crescut în Chiba, la doi pași depărtare. În adolescență veneam întruna în Tokio, ca să încerc să mă furișez în cluburi și să ascult concerte de jazz. După aceea am petrecut patru ani în New York, studiind la Julliard. Iar apoi m-am întors în Tokio. Și dumneata?

— La fel… cu plecări și reveniri, dintotdeauna.

— Și de unde ai învățat să comanzi cafea în accent newyorkez autentic?

Am sorbit din lichidul amar din fața mea și m-am gândit cum să răspund. Nu-mi stă în obicei să împărtășesc detalii biografice. Lucrurile pe care le-am făcut și pe care continui să le fac m-au însemnat, așa cum spusese Jake „Nebunu'" că se va întâmpla și sunt permanent conștient de prezența semnelor, chiar dacă sunt invizibile pentru majoritatea lumii. Intimitatea nu mai este un concept familiar pentru mine. Uneori mă gândesc cu o urmă de regret că probabil nici nu mai este posibilă.

După ce am intrat în umbre, n-am mai avut nicio relație reală în Japonia. Au existat unele întâlniri ezitante, tratate cu superficialitate de mine. Tatsu și alți prieteni cu care n-am mai păstrat legătura au încercat uneori să mă combine cu femei pe care le cunoșteau. Dar unde puteau ajunge relațiile acelea, când cele două subiecte care mă defineau cel mai bine erau tabu și nu puteau fi nici măcar menționate? Imaginați-vă conversația:

— Am luptat în Vietnam.

— Cum ai reușit?

— Păi sunt pe jumătate american, știi… o corcitură.

La răstimpuri mă văd cu câteva femei din *mizu shobai*, „negoțul cu apă", cum își numește Japonia demimondenele. Ne cunoaștem de destul timp

pentru ca întâlnirile să nu se mai deruleze de acum strict pe bază de cash, ci cadourile scumpe oferă valoarea bănească și contextul necesare, ba există chiar și un grad de afectivitate reciprocă. Ele bănuiesc că sunt însurat, iar presupunerea aceea îmi ușurează justificarea măsurilor de securitate pe care le aplic de obicei. Ea explică de asemenea natura ocazională, cu întreruperi și variații, a relațiilor noastre, ca și reticența mea în privința detaliilor personale.

Și Midori manifesta o reticență în privința propriei ei persoane, o reținere pe care tocmai o încălcase, povestindu-mi câte ceva din copilărie. Știam că dacă nu voi răspunde cu aceeași monedă, nu voi mai afla nimic de la ea.

— Eu am crescut în ambele țări, am rostit după o pauză lungă. N-am locuit niciodată în orașul New York, dar am petrecut ceva timp acolo și știu unele dintre accentele zonei.

Ochii femeii s-au lărgit ușor.

— Ai crescut și în Japonia și în State?

— Da.

— Cum de s-a întâmplat asta?

— Mama era americană.

Am conștientizat o ușoară intensificare a privirii ei, când a căutat pentru întâia oară trăsături europene pe chipul meu. Ele există într-adevăr, dacă știi ce să cauți.

— Nu pari foarte… vreau să spun, adică probabil ai moștenit majoritatea caracteristicilor tatălui dumitale.

— Asta-i nemulțumește pe unii.

— Ce anume?

— Că arăt ca un japonez, dar de fapt sunt altceva.

Mi-am amintit pentru o secundă momentul când auzisem pentru prima dată cuvântul *ainoko*, „corcitură”. Se întâmplase la școală și în seara aceea îl întrebasem pe tata ce însemna. El făcuse o grimasă și zisese doar:

— *Taishita koto jaa nai*. „Nu înseamnă nimic”.

În scurt timp însă aveam să aud același cuvânt din partea *ijimekko*, bătăușii școlii, când încercau să-mi aplice corecții, și am pus lucrurile cap la cap.

Midori a surâs.

— Nu mă pot pronunța în privința altora, dar pentru mine intersecția culturilor este locul unde lucrurile devin cele mai interesante.

— Chiar așa?

— Bineînțeles. Uită-te la jazz. Are rădăcinile în America negrilor, dar ramurile se întind în Japonia și în toată lumea.

— Dumneata ești un caz aparte. În general japonezii sunt rasiști.

Mi-am dat seama că tonul îmi era mai amar decât intenționasem.

— Nu știu de ce este atât de rasistă țara asta. Am fost prea mult timp insulari și ne-am temut dintotdeauna de tot ce-i nou sau necunoscut.

De obicei mă irită genul ăsta de idealism în ciuda tuturor faptelor contrarii, dar am înțeles că Midori își proiecta pur și simplu bunătatea asupra tuturor din jur. Uitându-mă în ochii ei negri și sinceri, mi-a fost imposibil să nu zâmbesc. A zâmbit și ea, buzele pline i s-au îndepărtat ușor și ochii i s-au însuflețit, iar eu a trebuit să-mi feresc privirea.

— Cum a fost să crești în două țări, în două culturi? a continuat femeia. Trebuie să fi fost incredibil!

— De fapt a fost mai degrabă standard, am răspuns gânditor.

Ea și-a oprit ceșcuța din drumul spre buze.

— Nu văd cum așa ceva ar putea fi „standard”.

Atenție, *John*.

— Nu, așa este. De fapt, a fost greu. Am avut probleme cu adaptarea în ambele locuri.

Ceșcuța și-a continuat drumul și Midori a sorbit puțin.

— Unde ai petrecut mai mult timp?

— Am stat în Japonia până la zece ani, după care am locuit în majoritate în State. Aici am revenit la începutul anilor optzeci.

— Ca să fii cu părinții dumitale?

Am clătinat din cap.

— Nu. Ei nu mai erau deja.

Tonul meu a fost lipsit de ambiguitate și Midori a încuviințat în semn de compasiune.

— Erai foarte tânăr?

— La începutul adolescenței, am răspuns făcând o medie a vârstelor și continuând să încerc să păstrez totul vag.

— Este groaznic să-ți pierzi ambii părinți atât de tânăr. Ai fost apropiat de ei?

Apropiat? Deși fața mea purta tiparul trăsăturilor lui asiatice și cu toate că el se însurase cu o americană, cred că tata avusese obsesia tipic japoneză în privința rasei. Bătăile și intimidările de care aveam parte la școală îl înfuriau și în același timp îl rușinau.

— Cred că am fost destul de apropiat. Au dispărut de mult timp amândoi.

— Crezi că te vei mai întoarce în America?

— Așa crezusem la un moment dat, am spus, amintindu-mi cum intrasem în activitatea pe care acum parcă o făceam de o veșnicie. După ce am revenit ca adult, am petrecut zece ani aici, spunându-mi întruna că voi mai sta doar un an, după care voi reveni în State. Acum nu prea mai gândesc în direcția asta.

— Japonia ți se pare ca un cămin?

Mi-am reamintit cuvintele lui Jake „Nebunu'", imediat înainte ca eu să-i îndeplinesc rugămintea. *Pentru noi*, *nu mai există un cămin*, *John*. *În niciun caz după ceea ce am făcut*.

— Cred că a devenit căminul meu, am rostit după mult timp. Dar dumneata? Ți-ar plăcea să mai locuiești în America?

Răpăia ușor cu degetele pe ceșcuță, pe rând, de la degetul mic, până la arătător și m-am gândit, *Cântă ceea ce simte. Ce ar cânta oare degetele mele dacă aș putea face la fel*”.

— Am iubit realmente New Yorkul, a spus ea după o clipă surâzând înaintea unei amintiri, și mi-ar plăcea să-l revizitez cândva, ba chiar să și locuiesc o vreme acolo. Managerul meu crede că nu suntem prea departe. În noiembrie avem un concert la Vanguard, care ne va aduce cu adevărat în ochii lumii.

Village Vanguard, Mecca spectacolelor de jazz din Manhattan.

— La Vanguard? am repetat impresionat. E foarte aristocratic – acolo au cântat Coltrane, Miles Davis, Bill Evans, Thelonious Monk, tot panteonul.

— Este o ocazie foarte importantă, a încuviințat ea din cap.

— Ați putea s-o exploatați, să faceți din New York baza voastră, dacă ați dori.

— O să vedem. Nu uita, eu am mai locuit în New York. Este un loc minunat, poate cel mai incitant în care am fost vreodată, dar este ca și cum ai înota pe sub apă, știi? La început crezi că ai putea merge așa la nesfârșit, văzând totul din perspectiva asta nouă, însă până la urmă tot trebuie să ieși la suprafață ca să respiri. După patru ani, a sosit timpul să revin acasă.

Aceea fusese deschiderea de care avusesem nevoie.

— Înseamnă că ai părinți toleranți, dacă au fost dispuși să te trimită în străinătate pentru atâta timp.

Midori a zâmbit nostalgic.

— Mama a murit când eram mică – la fel ca în cazul dumitale. Tata m-a trimis la Julliard. Iubea jazzul și a fost încântat că doream să devin pianistă de jazz.

— În Alfie, mama-san mi-a spus că l-ai pierdut recent, am rostit eu auzind un ecou sec al

cuvintelor acelea în urechi. Condoleanțe.

A înclinat din cap în semn de mulțumire pentru compasiunea mea și eu am continuat:

— Ce s-a întâmplat?

— Era birocrat în aparatul de stat.

În Japonia este o profesiune onorabilă, iar termenul japonez *kanryo* nu are nimic din conotațiile negative ale omologilor săi din alte limbi.

— În ce minister?

— Aproape toată cariera, a lucrat în *Kensetsusho*. „Ministerul de Construcții”.

Realizasem un mic progres. Am observat că manipularea mă făcea să mă simt cumva inconfortabil. *Termină conversația asta*, mi-am spus, *și pleacă naibii de-aici*. *Ea te scoate din jocul tău – e periculos*.

— Construcțiile trebuie să fi fost un loc plictisitor pentru un iubitor de jazz, am comentat.

— Uneori i-a fost greu, a aprobat Midori și, brusc, am perceput prudență.

Postura nu i se schimbase, expresia feței îi rămăsese aceeași, dar, cumva, știam că fusese gata să spună mai multe, însă apoi se răzgândise. Dacă îi atinsesem un punct sensibil, abia se trădase. Nu s-ar fi așteptat ca eu să fi remarcat ceva.

Am încuviințat, sperând că eram convingător.

— Știu ce înseamnă să te simți inconfortabil în propriul tău mediu profesional. Cel puțin fiica tatălui dumitale nu are asemenea probleme – susținerea de concerte în Alfie este perfect normală pentru o pianistă de jazz.

Am mai simțit pentru încă o secundă tensiunea aceea stranie, după care Midori a râs încetișor, de parcă decisese să nu se mai gândească la ceva. Nu eram sigur ce anume atinsesem și trebuia să țin seama de asta ulterior.

— Așadar, patru ani în New York, am continuat eu. Asta înseamnă destul de mult. Probabil că

aveai o perspectivă foarte diferită când ai revenit în Japonia.

— Așa este. Când te întorci după ce ai locuit în străinătate, nu ești același om care a plecat.

— Ce vrei să spui?

— Ți se schimbă perspectiva. Nu mai consideri indiscutabile aceleași lucruri. De pildă, am observat în New York că atunci când un taxi îi tăia calea altuia, al doilea taximetrist răcnea întotdeauna la primul și făcea așa – a imitat perfect un taximetrist newyorkez arătându-și degetul mijlociu –, și am înțeles că asta era din cauză că americanii presupun că celălalt a procedat așa premeditat și vor să-i dea o lecție. În Japonia însă, o știi și dumneata prea bine, oamenii nu se enervează aproape niciodată în asemenea situații. Japonezii privesc greșelile altora ca pe ceva mai degrabă arbitrar, ca pe un fenomen meteorologic, cred eu, nu ca pe ceva pentru care să te enervezi. Înainte să fi locuit în New York, nu mă gândisem la asta.

— Da, am observat și eu deosebirea despre care vorbești. Mie îmi place mai mult modalitatea japoneză. Este ceva la care poți să aspiri.

— Dar dumneata cum ești? Japonez sau american? Mă refer la perspectivă, a adăugat Midori repede și am înțeles că se temuse că mă insulta dacă era prea directă.

Am privit-o și m-am gândit pentru o clipă la tatăl ei. M-am gândit la alți oameni cu care lucrasem și la cât de diferită mi-ar fi putut fi viața dacă nu i-aș fi cunoscut niciodată.

— Nu sunt sigur, am răspuns până la urmă ferindu-mi ochii. Așa cum se pare că ai observat în Alfie, nu sunt foarte iertător.

Ea a tăcut câteva momente.

— Pot să te întreb ceva?

— Sigur că da, am zis neștiind ce va urma.

— Ce ai vrut să spui, când ai zis că noi te-am „salvat”?

— Am încercat doar să înfiripez o conversație, am spus.

A sunat ca o replică glumeață și am văzut imediat din ochii ei că fusese răspunsul greșit.

Trebuie să-i arăți și ei câte ceva, mi-am repetat, nesigur dacă făceam un compromis sau gândeam logic. Am oftat.

— Mă refeream la lucruri pe care le-am făcut, am rostit în engleză, limbă în care puteam vorbi mai destins despre subiectul acela. Lucruri despre care știam, sau credeam că știam, că erau corecte. Dar după aceea s-a dovedit că nu erau așa. La răstimpuri, lucrurile acelea revin și mă obsedează.

— Te obsedează? a repetat Midori, neînțelegând.

— *Borei no you ni*. „Ca o fantomă”.

— Și muzica mea a alungat fantomele?

Am încuviințat din cap și am zâmbit, dar zâmbetul a devenit trist.

— Așa este. Va trebui s-o ascult mai des.

— Pentru că fantomele se vor întoarce?

Iisuse, *John*, *termină cu asta*!

— Mai degrabă, ele sunt permanent aici.

— Ai regrete?

— Nu avem toți?

— Probabil. Dar regretele dumitale sunt ca ale tuturor?

— Asta nu pot să știu. De obicei nu fac comparații.

— Tocmai ai făcut una.

Am chicotit și am reușit să spun doar:

— Ești dură.

Ea a clătinat din cap.

— Nu vreau să fiu așa.

— Eu cred că vrei, dar este o haină pe care o porți bine.

— Și cum rămâne cu zicala „Regret doar lucrurile pe care nu le-am făcut”?

Am clătinat din cap.

— Este zicala altcuiva, nu a mea. A cuiva care trebuie să fi petrecut mult timp în casă.

Știam că azi nu voi mai afla nimic despre tatăl ei sau despre străin, fără întrebări care să-mi trădeze intențiile reale. Era timpul să-mi pregătesc ieșirea din scenă.

— Te întorci la shopping azi? m-am interesat.

— Așa intenționasem, dar în mai puțin de o oră trebuie să mă întâlnesc cu cineva în Jinbocho.

— Un prieten? am întrebat, cu o curiozitate profesională.

Midori a surâs.

— Managerul meu.

Am achitat nota de plată și am revenit împreună spre Aoyama-dori. Mulțimile se mai rarefiaseră și aerul se simțea rece și apăsător. Temperatura scăzuse în cele două săptămâni și jumătate ce trecuseră de când îl scosesem din funcțiune pe Kawamura. Am ridicat ochii și am văzut un plafon neîntrerupt de nori.

Mă destinsesem mai mult decât mă așteptasem… de fapt, mai mult decât dorisem. Însă frigul mi-a străpuns prin visare, reînviindu-mi amintirile și îndoielile. Am privit chipul lui Midori și m-am întrebat, *Ce i-am făcut*? *Ce fac*?

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea, zărindu-mi ochii.

— Nimic. M-a ajuns pur și simplu oboseala.

A întors capul în dreapta, după care a revenit spre mine.

— Am avut impresia că te uitai la altcineva.

Am scuturat din cap.

— Nu suntem decât noi.

Am continuat tăcuți, cu pașii trezind ecouri slabe. După aceea ea a întrebat:

— O să mai vii să mă vezi cântând?

— Mi-ar plăcea.

Spusesem o prostie. Nu trebuia totuși să continui.

— Vinerea și sâmbăta sunt în Blue Note.

— Știu, am zis.

Altă prostie, iar Midori a zâmbit.

A oprit un taxi. Am ținut portiera deschisă până a intrat și o parte sâcâitoare din mine s-a întrebat cum ar fi fost dacă aș fi suit și eu. Când taxiul a pornit, Midori a coborât geamul și a spus:

— Vino singur.

Capitolul 8

În vinerea următoare am primit alt mesaj de la Harry, care mă anunța să intru pe site-ul nostru sigur.

Aflase că străinul din metrou era într-adevăr un reporter: Franklin Bulfinch, șeful sucursalei Tokio a revistei *Forbes*. Bulfinch era unul dintre cei numai cinci străini care locuiau în complexul de apartamente din Daikanyama unde-l văzusem intrând. Harry nu trebuise decât să ia numele găsite în registrul sectorului special local și să le caute în fișierele Biroului Imigrații, care păstra informații despre toți rezidenții străini din Japonia, cu vârsta, locul de naștere, adresa, angajatorul, amprentele și o fotografie. Harry putuse determina rapid că ceilalți străini nu se potriveau cu descrierea pe care i-o furnizasem eu. De asemenea, el spărsese fișierele și descărcase fotografia lui Bulfinch, pentru ca să pot confirma dacă vorbeam despre același individ. Răspunsul meu a fost afirmativ.

Harry îmi recomandase să arunc un ochi pe forbes.com, unde erau arhivate articolele lui Bulfinch. Am intrat pe site-ul respectiv și am petrecut câteva ore citind relatările lui Bulfinch despre alianțe suspecte între guvernanți și yakuza, despre felul cum Partidul Liberal Democrat folosește amenințări, mite și intimidări pentru a

controla presa, și despre costurile acestei corupții care erau suportate de japonezul mijlociu.

Articolele lui scrise în engleză aveau puțin impact în Japonia și, în mod evident, mass-media locale nu-i urmăreau eforturile. Am bănuit că asta trebuia să fie frustrant pentru el. Pe de altă parte, era probabil motivul pentru care nu fusesem însărcinat cu îndepărtarea lui.

Presupuneam că una dintre sursele lui Bulfinch fusese Kawamura, ceea ce explica prezența reporterului în tren în dimineața aceea, ca și percheziția rapidă. Simțeam un soi de admirație abstractă față de insistența reporterului: sursa lui suferise un infarct în fața sa și el nu făcuse altceva decât să-i scotocească buzunarele în căutarea unor posibile informații care să-i fie adresate.

Probabil că cineva descoperise legătura dintre ei, considerase că înlăturarea unui șef de sucursală străină era prea riscantă și decisese atunci să se ocupe de informator. Decesul trebuia să pară că avusese cauze naturale, pentru că altfel l-ar fi determinat pe Bulfinch să răscolească și mai adânc, și de aceea se apelase la mine.

Perfect, atunci. Nu existase o echipă secundară. Mă înșelasem în privința lui Benny. De acum puteam să ignor cele petrecute.

Mi-am privit ceasul. Nu era încă ora 17. Dacă aș fi vrut, aș fi putut ajunge cu ușurință la Blue Note până la ora 19, când avea să înceapă primul concert.

Îmi plăcea muzica lui Midori și-mi plăcea tovărășia ei. Era atrăgătoare și, simțeam asta, atrasă de mine. O combinație ispititoare.

Du-te, mi-am spus. *Va fi plăcut. Cine știe ce se va întâmpla după concert*? *S-ar putea să urmeze o noapte interesantă*. *Chimia atracției reciproce există*. *Doar pentru o noapte*. *S-ar putea să fie bine*.

Însă toate astea erau aiureli. Nu puteam ști ce se va întâmpla după spectacol, însă Midori nu părea

deloc genul femeii care să aibă aventuri de-o noapte. Exact acela era motivul pentru care doream să mă mai întâlnesc cu ea și exact acela era motivul pentru care n-o puteam face.

Ce-i cu tine? m-am întrebat. *Trebuie să suni pe cineva*. *Poate pe Keiko-chan*; *de obicei*, *ea este bună pentru nițică distracție*. *O cină târzie*, *poate în micuțul restaurant italienesc din Hibiya*, *câteva pahare de vin*, *un hotel*…

Pentru moment însă ideea unei nopți cu Keiko-chan era neașteptat de deprimantă. Poate că ar fi fost mai bune niște exerciții fizice. Am decis să mă duc în Kodokan, unul dintre locurile în care practic judo.

Kodokan, sau „Școala pentru studierea căii", a fost înființată în 1882 de Kano Jigoro, inventatorul judoului modern. După ce a frecventat mai multe școli de scrimă și luptă corp la corp, Kano a pus la punct un sistem nou de luptă, bazat pe principiul eficienței maxime în aplicarea energiei fizice și mintale. Făcând o analogie aproximativă, judo este pentru wrestlingul occidental ceea ce este karate pentru box. Nu este un sistem de lovituri cu brațele și picioarele, ci de aruncări și prinderi, la care se adaugă un arsenal de fixări brutale ale articulațiilor și tehnici letale de strangulare, care trebuie folosite bineînțeles cu multă precauție în sala de antrenamente. Literal, judo înseamnă „calea blândeții" sau „calea cedării". M-am întrebat ce ar fi spus Kano despre interpretarea mea.

În prezent Kodokan este găzduită într-un bloc cu șapte etaje, surprinzător de modern și banal, din Bunkyo-ku, la sud-vest de parcul Ueno și la numai câțiva kilometri de cartierul meu. Am mers cu metroul până la Kasuga, stația cea mai apropiată, m-am schimbat în unul dintre vestiare, apoi am suit scara până la *daidojo*, sala principală pentru antrenamente, unde se afla în vizită echipa Universității Tokio. După ce mi-am răsturnat cu ușurință primul *uke* și l-am făcut să bată cu palma

în saltea în urma unei strangulări, toți puștii de colegiu s-au înșiruit pentru a se lupta cu războinicul veteran. Erau tineri și duri, însă nu puteau înfrunta vârsta și șmecheriile; după o jumătate de oră de *randori* non-stop, continuam să înving consecvent, mai ales când se ajungea la lupta la sol.

De două ori, când am revenit la poziția *hajime* după o aruncare, am observat un japonez *kurobi*, o centură neagră, făcând stretching în colțul saltelelor tatami. Centura îi era destrămată și mai mult gri decât neagră, arătând că o purta de mulți ani. Era greu să-i ghicesc vârsta. Avea părul des și negru, dar fața îi era brăzdată de liniile pe care le asociez cu trecerea timpului și o anumită experiență de viață. În tot cazul, mișcările îi erau de om tânăr; stătea în șpagat fără dificultate evidentă. În câteva rânduri am simțit că era foarte conștient de prezența mea, totuși nu l-am zărit niciodată privind spre mine.

Aveam nevoie de o pauză, așa că mi-am cerut scuze studenților de colegiu care erau înșiruiți, încă așteptând să-și testeze vigoarea împotriva mea. Mă simțisem bine să înving *judoka* de două ori mai tineri decât mine și m-am întrebat cât aveam s-o mai pot face.

M-am retras pe o latură a saltelei și, în timpul mișcărilor de stretching, l-am privit pe bărbatul cu centura destrămată. Își exersa secerările *harai-goshi* cu un student de colegiu îndesat, tuns periuță. Secerările îi erau atât de puternice, încât l-am surprins pe puști făcând grimase în două rânduri când trunchiurile li s-au izbit.

Bărbatul a terminat și i-a mulțumit studentului, apoi a venit spre locul unde eu făceam stretching și a făcut o plecăciune.

— Sunteți dispus la o repriză de *randori*? m-a întrebat în engleză cu un ușor accent.

Am ridicat privirea și am observat ochii cu căutătură intensă și maxilarul ferm, care nu puteau

fi îmblânzite de zâmbetul lui. Avusesem dreptate – mă urmărise, deși nu-l surprinsesem niciodată. Oare depistase caracterul european din trăsăturile mele? Poate că da și nu dorea decât să-l pună la încercare pe *gaijin*, deși, din experiența mea, așa procedau doar *judoka* mai tineri, far engleza lui, sau cel puțin pronunția, era excelentă, ceea ce era de asemenea bizar. Japonezii cei mai nerăbdători să se înfrunte cu străinii au avut de obicei cea mai mică experiență cu ei, iar engleza lor va reflecta în general lipsa aceea de contact.

— *Kochira koso onegai shimasu*, am replicat. „Cu plăcere".

Mă irita că mi se adresase în engleză, așa că am continuat în japoneză:

— *Nihongo wa dekimasu ka*? „Vorbiți japoneza?"

— *Ei*, *mochiron*. *Nihonjin desu kara*, a răspuns el indignat. „Bineînțeles. Sunt japonez".

— *Kore wa shitsurei shimashita*. *Watashi mo desu*. *Desu ga*, *hatsuon ga amari migoto datta no de*… „Mă scuzați. Și eu sunt tot japonez. Accentul era însă atât de perfect, încât…"

El a izbucnit în râs.

— Ca și al dumneavoastră. Și mă aștept ca și judoul să fie pe măsură.

Continuând totuși să mi se adreseze în engleză, evita să fie nevoit să recunoască adevărul complimentului său.

Am fost iritat, dar în același timp precaut. Vorbesc atât japoneza, cât și engleza ca un nativ, așa că încercarea de a-mi complimenta fluența în oricare dintre limbile acestea este inerent insultătoare. Și doream să știu de ce bărbatul presupusese că știam engleza.

Am găsit un loc gol pe tatami și am executat plecăciunea rituală, apoi am început să ne dăm târcoale, căutând să găsim prize avantajoase. El era foarte relaxat și agil pe picioare. Am fentat cu *deashi-barai*, o secerare cu piciorul, intenționând

să continui cu *osoto-gari*, dar a replicat la fentă cu propria lui secerare și m-a izbit de saltea.

La naiba, era foarte rapid! M-am rostogolit în picioare și ne-am reluat pozițiile, rotindu-ne de data asta în sens opus. Nările i se dilatau ușor de respirație, însă aceea era singura indicație pe care o trăda cu privire la efortul depus.

L-am prins zdravăn de mâneca dreaptă, cu mâna mea stângă, afundându-mi mult degetele în țesătură. Poziția era excelentă pentru *ippon seonagi*, dar s-ar fi așteptat la așa ceva, așa că am măturat violent pentru *sode-tsurikomi-goshi*, rotindu-mă imediat lângă el și încordându-mă pentru aruncare. Anticipase însă mișcarea și-și degajase șoldurile înainte să pot intra în contact, blocându-mi în același timp cu piciorul drept posibilitatea de scăpare. Eram dezechilibrat și m-a atacat puternic cu *tai-otoshi*, purtându-mă peste piciorul lui întins și izbindu-mă de saltea.

În următoarele cinci minute, m-a aruncat încă de două ori. Era ca și cum aș fi luptat împotriva unei cascade.

Începusem să obosesc. L-am privit direct și am rostit:

— *Jaa*, *tsugi o shimashou ka*? „De acord să fie ultima?”

— *Ei*, *sou shimashou*, a răspuns el legănându-se pe tălpi. „Da, haideți s-o facem”.

Hai, *nemernicule*, mi-am spus, *am o mică surpriză pentru tine*. *Ia să vedem cum îți place*.

Juji-gatame, care înseamnă „în cruce”, este o imobilizare a brațului ce își datorează numele unghiului de desfășurare a atacului. Execuția sa îl aduce pe atacator perpendicular față de oponent, cu ambii întinși pe spate, astfel încât formează o cruce. Una dintre variantele ei – clasiciștii ar denumi-o „mutație” – se numește „*juji-gatame* zburător”, deoarece atacatorul lansează imobilizarea brațului direct din poziția stând în picioare. Deoarece necesită angajament total, iar

tentativele încununate de succes sunt egale cu cele eșuate, varianta aceasta nu este des încercată.

Dacă bărbatul n-o știa, urma să-i fac cunoștință cu ea acum.

Am descris un cerc în postură defensivă, răsuflând gâfâit și încercând să par mai obosit decât eram în realitate. M-am scuturat de trei ori din prizele pe care le-a încercat și l-am ocolit, de parcă aș fi ezitat să mă angajez în luptă. În cele din urmă s-a simțit frustrat și a mușcat momeala, întinzându-se puțin prea mult cu mâna stângă spre reverul meu drept. Imediat ce l-a apucat în priză, l-am prins de braț și mi-am lăsat capul mult pe spate, lansându-mi picioarele în sus ca și cum aș fi fost un săritor de la trambulină care făcea un salt pe spate. Capul mi-a ajuns între picioarele lui și greutatea corpului meu l-a tras într-o poziție semighemuită, cu laba piciorului meu drept înfiptă la subsuoara lui stângă, distrugându-i complet echilibrul. Pentru o fracțiune de secundă, înainte să zboare peste mine, i-am zărit surprinderea completă de pe față. Apoi am căzut amândoi pe saltea și eu i-am imobilizat brațul, apăsându-l către înapoi în articulația cotului.

A făcut o tumbă pe spate și a încercat să se desprindă, însă nu s-a putut elibera. Brațul îi era întins la limita mișcării naturale. Am sporit puțin presiunea, dar a refuzat să cedeze. Știam că mai erau doi milimetri până la hiperextensiunea cotului. Alți patru milimetri și brațul avea să i se rupă.

— *Maita ka*, am spus, aplecându-mi bărbia în piept ca să-l privesc. „Cedează”.

Chipul îi era contorsionat de durere, dar m-a ignorat.

Este stupid să te lupți împotriva unei blocări a brațului. Chiar și în competițiile olimpice, *judoka* preferă să cedeze, decât să se aleagă cu o fractură. Situația devenea periculoasă.

— *Maita ka*, am repetat, mai apăsat, însă el a continuat să se zbată.

Au trecut alte cinci secunde. Nu intenționam să-i dau drumul fără să se recunoască învins și în același timp nu voiam să-i rup brațul. M-am întrebat cât timp ne puteam menține poziția aceea.

În cele din urmă mi-a lovit scurt piciorul cu mâna liberă, modul prin care *judoka* se recunoaște învins. I-am dat drumul imediat și m-am împins, îndepărtându-mă. El s-a rostogolit, apoi a îngenuncheat în postura clasică *seiza*, cu spinarea perfect dreaptă și brațul stâng ținut rigid în față. Și-a frecat cotul pentru câteva secunde, după care m-a privit.

— *Subarashikatta*, a rostit. Excelent. Aș fi cerut o revanșă, dar nu cred că brațul mi-o va permite azi.

— Ar fi trebuit să cedați mai devreme, am zis eu. N-are rost să te împotrivești unei imobilizări a brațului. Mai bine să supraviețuiești, pentru a mai lupta și altă dată.

El a plecat capul în semn de aprobare.

— Bănuiesc că de vină a fost mândria mea prostească.

— Nici mie nu-mi place să mă recunosc învins, dar dumneavoastră ați câștigat primele patru runde. Aș fi preferat ca scorul să fi fost invers.

Continua să vorbească în engleză, iar eu îi răspundeam în japoneză.

M-am așezat înaintea lui în *seiza* și amândoi ne-am aplecat în salut. Când ne-am ridicat în picioare, el a spus:

— Mulțumesc pentru lecție. Data viitoare voi ști să nu subestimez riscurile pe care sunteți dispus să vi le asumați ca să învingeți.

Știam asta deja.

— Unde vă antrenați? l-am întrebat. Până acum nu v-am mai văzut aici.

— Mă antrenez într-un club privat, mi-a răspuns. Poate veți dori să veniți acolo cândva.

Suntem mereu în căutare de *judoka* cu *shibumi*.

Shibumi este un concept estetic japonez, un fel de putere subtilă, o autoritate lipsită de efort. În sens intelectual mai mărginit, poate fi numită „înțelepciune”.

— Nu sunt sigur dacă voi fi ceea ce căutați. Unde este clubul acesta?

— În Tokio. Mă îndoiesc că ați auzit de el. În general nu este deschis… străinilor. S-a corectat repede. Dar, desigur, dumneavoastră sunteți japonez.

Probabil că ar fi trebuit să mă opresc cu dialogul acolo.

— Da, însă dumneavoastră m-ați abordat în engleză.

El a tăcut o clipă, după care a zis:

— Dacă-mi permiteți s-o spun, aveți trăsăturile primordial japoneze. Mi s-a părut că întrevăd o urmă europeană și am dorit să-mi satisfac curiozitatea. De obicei sunt foarte sensibil față de asemenea aspecte. Dacă m-aș fi înșelat, dumneavoastră nu m-ați fi înțeles pur și simplu și asta ar fi fost totul.

Recunoaștere prin foc, am gândit. Tragi în lizieră; dacă îți răspunde cineva, știi că inamicul este acolo.

— Găsiți… satisfacție în așa ceva? am întrebat, controlându-mi în mod conștient iritarea.

Pentru o clipă mi s-a părut că bărbatul a părut straniu de stingher. După aceea a replicat:

— V-ar deranja dacă aș vorbi deschis?

— Până acum n-ați făcut-o?

A surâs.

— Sunteți japonez, dar și american, așa este?

Mi-am păstrat chipul perfect inexpresiv.

— Indiferent cum ar sta lucrurile, a urmat el, cred că mă puteți înțelege. Știu că americanii admiră francheța. Este una dintre caracteristicile lor dezagreabile, dublată de faptul că se felicită întruna pentru ea. Iar trăsătura aceasta

dezagreabilă mă infectează acum chiar și pe mine! Sesizați amenințarea pe care o reprezintă America pentru *Nippon*?

L-am privit și m-am întrebat dacă era vreun țicnit extremist de dreapta. La răstimpuri te ciocnești de astfel de indivizi; ei declară că detestă America, dar le este imposibil să nu fie fascinați de ea.

— Americanii… cauzează prea multe conversații deschise? am întrebat.

— Sunteți glumeț, dar, dintr-un punct de vedere, răspunsul meu este afirmativ. Americanii sunt misionari, cum au fost creștinii care au venit pe Kyushu acum cinci sute de ani ca să ne convertească. Atât doar că în prezent ei nu mai propovăduiesc creștinismul, ci modul american de viață, care este religia seculară oficială a Statelor Unite. Francheța nu este decât un aspect, relativ banal.

De ce să nu mă amuz nițel?

— Vă simțiți supus unei convertiri?

— Bineînțeles. Americanii cred în două lucruri: în primul rând, în ciuda experienței de zi cu zi și a bunului simț, că „toți oamenii se nasc egali”, iar în al doilea rând că încrederea completă în sistemul pieței libere reprezintă modul cel mai bun prin care o societate își poate ordona afacerile. America a avut dintotdeauna nevoie de asemenea noțiuni transcendentale care să-i lege laolaltă pe cetățenii săi, care provin din culturi diferite, din toate colțurile lumii. Iar după aceea americanii sunt impulsionați să dovedească universalitatea, și ca atare validitatea, acestor idei, convertind alte culturi. Într-un context religios, comportamentul acesta ar fi recunoscut ca misionar din punctul de vedere al originilor și efectelor.

— Este o teorie interesantă, am încuviințat, totuși agresivitatea față de alte culturi nu constituie un monopol al Americii. Cum vă explicați istoria colonialistă a Japoniei în Coreea și China? Ca pe

încercări de a salva Asia de tirania forțelor pieței occidentale?

Bărbatul a zâmbit.

— Sunteți din nou glumeț, dar să știți că explicația aceasta nu este prea departe de adevăr, pentru că forțele pieței – concurența – i-au împins pe japonezi spre cuceririle imperiale. Națiunile occidentale aveau deja concesiuni în China, iar America a instituționalizat jefuirea asiaticilor prin așa-zisa politică a ușilor deschise. Ce alternativă am avut noi, decât să ne luăm propriile concesiuni, întrucât altfel Occidentul ne-ar fi înconjurat și ne-ar fi strangulat sursele de materii prime?

— Spuneți-mi sincer, am rostit, fascinat fără să vreau, chiar credeți toate astea? Chiar credeți că japonezii n-au dorit niciodată războiul, că Occidentul a cauzat totul? Să nu uităm că Japonia și-a lansat primele campanii împotriva Coreei în timpul lui Hideyoshi, cu mai bine de patru sute de ani în urmă. Și acelea au fost cauzate de Occident?

M-a privit drept în ochi și s-a aplecat în față, cu degetele mari vârâte în *obi* și cu toată greutatea lăsată pe vârfurile picioarelor.

— N-ați înțeles ideea mea de ansamblu. Cuceririle japoneze din prima jumătate a acestui secol au fost o reacție față de agresiunile Occidentului. În epoci anterioare au existat alte cauze, chiar și dintre cele fundamentale, ca patima de putere și jaful. Războiul face parte din natura omului și noi japonezii suntem oameni. Totuși n-am luptat niciodată, și în niciun caz n-am produs niciodată arme pentru distrugere în masă, în scopul de a convinge lumea de justețea unei idei. Așa au procedat America și geamănul ei bastard, comunismul.

A făcut o pauză și s-a aplecat mai mult spre mine.

— Războiul a existat dintotdeauna și va exista în continuare în lume. Dar o cruciadă intelectuală? Purtată la scară globală, sprijinită de economii

industriale moderne, cu amenințarea unui autodafé nuclear pentru necredincioși? Numai America oferă așa ceva.

Asta mi-a confirmat diagnosticul unui extremist de dreapta nebun.

— Vă mulțumesc că ați vorbit deschis cu mine, am rostit și m-am plecat ușor. *Ii benkyou ni narimashita*. „A fost educativ”.

El mi-a răspuns printr-o plecăciune similară și a început să se retragă.

— *Kochira koso*. „La fel și pentru mine”. A surâs, din nou cu o aparență de disconfort. Poate că ne vom reîntâlni.

L-am privit plecând. După aceea m-am dus la Yamaishi, un bătrân care frecventa regulat sala, și l-am întrebat dacă îl mai văzuse vreodată pe individ.

— *Shiranai*, a strâns el din umeri. *Amari shiranai kao da*. *Da kedo*, *sugoku tsuyoku na*. *Randori*, *mita yo*. „Nu-l cunosc. Dar este un *judoka* foarte puternic. V-am urmărit lupta”.

Doream să mă liniștesc înainte de a merge la duș, așa că am coborât într-o *dojo* goală de la etajul al patrulea. Am intrat, dar n-am aprins luminile fluorescente. În sala asta era cel mai bine când era iluminată doar de parcul de distracții Korakuen, care strălucea și zumzăia în imediata vecinătate. Am făcut o plecăciune înaintea tabloului lui Kano Jigoro de pe peretele opus, apoi am făcut rostogoliri *ukemi* până am ajuns în centrul încăperii. M-am ridicat în întunericul tăcut și am privit afară, spre Korakuen. Am distins foarte slab țăcănitul roților dințate ce suiau roller coasterul spre punctul cel mai înalt al traseului său, după care a urmat liniștea de suspendare, urmată de vâjâitul picajului și chicotele zbierate ale pasagerilor, spulberate de vânt.

M-am întins în centrul sălii, simțindu-mi uniforma *judogi* udă pe piele. Venisem în Kodokan pentru că este principala instituție pentru studierea

judoului, dar, precum Sengoku, locul devenise pentru mine mai important decât fusese la început. Văzusem multe aici: un bătrân veteran grizonant, care făcuse judo zilnic de o jumătate de secol, arătându-i răbdător unui copil într-o *gi* prea mare că poziția corectă a piciorului pentru secerare în *sankakujime* este ușor îndoit sub un unghi, nu întins înapoia piciorului oponentului; un tânăr *sandan* cu centura neagră 3 dan, care cu patru ani în urmă își părăsise Iranul natal pentru a se instrui în Kodokan și de atunci abia dacă lipsise câte o zi de antrenamente, exersând *osoto-gari* prin repetări atât de precise și de puternice, încât mișcările lui ajunseseră să semene cu o forță naturală și vastă, poate cu mișcarea mareelor, poate cu dansatoarea care devine dansul în sine; un puști din colegiu, plângând în tăcere după ce fusese strangulat într-o partidă, cu spectatorii ovaționându-l pe adversarul lui victorios și nebăgându-i în seamă lacrimile demne.

Roller coasterul țăcănea familiar, suind pe șine, și ultimele raze de lumină ale zilei păleau pe cerul de deasupra sa. Trecuse de ora 19; era prea târziu să mă duc în Blue Note. Poate că era mai bine așa.

Capitolul 9

Nu aveam niciun plan special pentru ziua următoare, așa că am decis să trec pe la un anticariat de cărți din Jinbocho, o parte a orașului cunoscută mai bine pentru labirintul său de librării practic lipite între ele, unele specializate în cărți din Orient, altele în cărți occidentale. Cu câteva zile în urmă discutasem cu proprietarul anticariatului care mă anunțase că localizase și-mi păstra un volum vechi despre *shimewaza* – „strangulări” – pe care încercam să-l găsesc de

mult timp pentru a-l adăuga colecției mele modeste despre *bugei*, artele războinice.

Am luat metroul pe linia Mita din stația Sengoku. Uneori folosesc metroul, alteori iau JR de la Sugamo. Este bine să acționezi aleatoriu. În fața stației, un preot în veșminte șintoiste colecta donații. În ultima vreme, indivizii ăștia erau peste tot, nu doar vizavi de Parlament. Am luat trenul spre Onarimon și am coborât la Jinbocho. Intenționam să părăsesc stația prin ieșirea cea mai apropiată de librăria Isseido, dar, distras de gânduri despre Midori și Kawamura, am apucat pe coridorul greșit. După ce am cotit după un colț și am ajuns la un indicator pentru linia Hanzoman, mi-am dat seama de eroare, m-am întors și am cotit iarăși după colț.

Un japonez durduliu venea iute pe coridor, la vreo zece metri depărtare. Am căutat să-i prind ochii când s-a apropiat, dar m-a ignorat, privind drept înainte. Purta costum în dungulițe fine și cămașă în dungi. Probabil că auzise pe undeva că dungile te fac să pari mai înalt.

Am coborât ochii și am înțeles de ce nu-l auzisem: era încălțat cu pantofi ieftini cu tălpi de cauciuc. În același timp însă purta o servietă-diplomat neagră care părea scumpă, poate o Swaine Adeney veche. Un businessman care se pricepea la serviete, dar care presupunea că nimeni nu-i va observa pantofii? Poate… În același timp însă, acesta nu era un cartier de afaceri – Kasumigaseki sau Akasaka ar fi fost mai probabile. Știam că pantofii aceia ar fi fost confortabili în cazul unor drumuri lungi pe jos… de exemplu, pentru urmărirea cuiva.

Cu excepția servietei, nu purta nimic în mâini, totuși m-am încordat când ne-am apropiat. Ceva mă neliniștea la bărbatul acesta. Am încetinit puțin când am trecut unul pe lângă altul, iar după ce ne-am depășit, am întors capul și m-am uitat la felul cum mergea. Fețele sunt ușor de deghizat, hainele

ți le poți schimba într-un minut, dar puțini oameni sunt în stare să-și camufleze umbletul. Este ceva la care sunt atent. Am privit cum mergea bărbatul acela – pași mărunți, o legănare exagerată, arogantă, a brațelor, mici mișcări ale capului într-o parte și alta până a dispărut după colț.

Am continuat în direcția opusă, privind în urma mea când am ieșit din stație. Probabil că nu fusese nimic, însă aveam să-mi amintesc fața și mersul lui, să-mi verific spatele ca întotdeauna, să văd dacă mai apare.

Principiile strangulării era în stare excelentă, așa cum mi se promisese, și cu un preț pe măsură, dar știam că mă voi bucura nespus de volumașul subțire. Deși abia așteptam să plec, am așteptat răbdător în timp ce proprietarul a ambalat cartea cu grijă, aproape ceremonios, în hârtie cafenie groasă și a legat apoi pachețelul cu sfoară. Știa că nu era un cadou, însă acesta era modul lui de a-și arăta mulțumirea pentru tranzacție și ar fi fost grosolan din partea mea să-l grăbesc. În cele din urmă mi-a înmânat pachetul cu brațele întinse și o plecăciune adâncă, iar eu l-am acceptat dintr-o postură similară, plecându-mă din nou înainte de a ieși.

Am revenit la linia Mita. Dacă aș fi fost cu adevărat îngrijorat că mă urmărea cineva, aș fi luat un taxi, însă doream să văd dacă-l puteam detecta din nou pe „Servietă”. Am așteptat pe peron venirea și plecarea a doua garnituri. Oricine ar fi încercat să mă urmărească ar fi trebuit să stea de asemenea pe peron, iar comportamentul acela anormal l-ar fi scos în evidență. Însă peronul era pustiu și „Servietă” dispăruse. Probabil că nu fusese nimic.

M-am gândit din nou la Midori. Era a doua seară în care concerta în Blue Note și-și începuse show-ul acum o oră. M-am întrebat ce va crede când nu apăream nici a doua oară. Probabil că va presupune că n-o interesasem și se va întreba dacă nu fusese prea directă în invitația pe care mi-o

făcuse. Era complet improbabil că o voi revedea sau, dacă printr-o întâmplare ne-am fi întâlnit, ar fi fost un moment ușor stânjenitor, totuși politicos, doi oameni care băuseră împreună o cafea și începuseră o relație care pur și simplu nu se finalizase – cu certitudine nimic neobișnuit. Poate că, la un moment dat, avea s-o întrebe pe mama-san despre mine, însă mama-san nu-i putea spune decât că apăream ocazional în Alfie, fără nicio înștiințare prealabilă.

M-am întrebat cum ar fi fost dacă ne-am fi cunoscut în alte circumstanțe.

Putea să fi fost bine.

Aproape că am râs înaintea absurdității aceleia. În viața mea nu exista loc pentru așa ceva și o știam prea bine.

Jake „Nebunu'", din nou: *Pentru noi*, *nu mai există un cămin*, *John*. *În niciun caz după ceea ce am făcut*.

Acela era probabil sfatul cel mai adevărat pe care-l primisem vreodată. *Dă-o uitării*, mi-am spus. *Știi că asta trebuie să faci*.

Pagerul mi-a bâzâit în buzunar. Am căutat cabina unui telefon public și am apelat numărul de pe ecran.

Era Benny. După obișnuitul schimb de coduri de autentificare, el a spus:

— Dacă vrei, a apărut alt job pentru tine.

— De ce m-ai contactat în felul ăsta? am întrebat, referindu-mă la faptul că nu folosise site-ul protejat.

— Este ceva urgent. Te interesează?

— Se știe că nu refuz munca.

— În privința asta, va trebui să-ți încalci una dintre reguli. Dacă o faci, ai parte de o bonificație.

— Ascult.

— Este vorba despre o femeie. O cântăreață de jazz.

O pauză lungă.

— Mai ești acolo? a întrebat el.

— Încă te ascult.

— Dacă vrei detalii, știi unde să le găsești.

— Cum o cheamă?

— Nu prin telefon.

Altă pauză.

Benny și-a dres glasul.

— Bine. Numele este același cu al ultimului job. O chestiune asociată. Este important?

— Nu tocmai.

— Vrei jobul?

— Probabil că nu.

— Dacă îl vrei, bonificația este generoasă.

— Ce înseamnă „generoasă”?

— Știi unde să găsești detaliile.

— O să mă uit.

— Am nevoie de un răspuns în patruzeci și opt de ore. Este un caz care trebuie rezolvat neapărat.

— Toate sunt așa, am replicat și am închis telefonul.

Am rămas câteva secunde locului, privind stația, uitându-mă la oamenii care se îmbulzeau înainte și înapoi.

Dobitocul de Benny îmi spusese: „Este un caz care trebuie rezolvat neapărat”, transmițându-mi astfel că altcineva se va ocupa de caz, dacă-l refuzam.

De ce Midori? Să fi avut vreo legătură cu Bulfinch? El o căutase, văzusem asta în Alfie, ca și „Telefonistul”. Așadar necunoscuții pentru care lucra „Telefonistul” presupuseseră că Midori aflase ceva ce n-ar fi trebuit să fi aflat, sau poate că tatăl ei îi dăduse ceva ce căuta și Bulfinch. Ceva în legătură cu care nu era bine să riște.

Ai putea s-o faci, am gândit. *Dacă n-o faci tu*, *o va face altul*. *Cel puțin tu ai face-o bine și ai face-o repede*. *N-ar simți nimic*.

Însă acelea nu erau decât simple cuvinte. Aș fi vrut să simt așa, dar nu puteam. În schimb simțeam că lumea ei n-ar fi trebuit să intre niciodată în contact cu lumea mea.

În stație a apărut un tren Mita-sen, care se îndrepta spre Otemachi, punctul de transfer spre Omotesando și Blue Note. *Un semn*, am gândit și am suit în vagon.

Capitolul 10

Dacă vrei să supraviețuiești atât de mult ca mine în lumea în care trăiesc, trebuie să gândești ca inamicul. Am învățat lecția asta de la bandele care m-au urmărit când eram puști și am șlefuit-o cu GOS în Cambodgia. Trebuie să-ți pui întrebarea: *Dacă eu aș încerca să-mi fac rău*, *cum aș proceda*?

Predictibilitatea este cheia – geografică și temporală. Trebuie să știi unde va fi un individ și la ce oră. Afli asta prin supraveghere, analizându-i rutele spre job, orele la care vine și pleacă, până când identifici un tipar, un șablon, ca și „locuri înguste" prin care este aproape sigur că ținta va trece de fiecare dată la aceeași oră. Îl alegi apoi pe cel mai convenabil și acolo îți pregătești ambuscada.

Iar în timp ce faci asta, este bine să nu uiți că permanent altcineva rulează o operațiune similară care te are chiar pe tine în vizor. Gândirea de felul acesta deosebește țintele dificile de cele facile.

Același principiu este valabil și pentru prevenirea infracțiunilor. Dacă vrei să pui mâna repede pe niște bani, unde ai aștepta? Lângă un bancomat, probabil, și probabil seara târziu. Zona cea mai potrivită ar trebui să aibă destul trafic pietonal pentru ca să nu aștepți prea mult, dar în același timp să nu fie atât de aglomerată, încât să nu poți acționa când ai identificat o țintă bună. Locul de așteptare ar trebui să fie în întuneric, suficient de departe de bancomat pentru ca ținta să nu te observe, însă suficient de aproape ca să te poți apropia imediat după încheierea tranzacției. Nu este de dorit proximitatea unei secții de poliție, așa că ai prefera să cauți un loc mai bun. Et cetera. Dacă gândești așa, vei ști exact unde să te uiți după

cineva care stă la pândă și vei ști unde ești vulnerabil, unde este necesară mai multă atenție.

Pentru Midori, supravegherea extinsă nu era nici măcar necesară. Programul ei era anunțat public. Probabil că așa știuse Bulfinch s-o caute în Alfie. Și acela ar fi fost modul cel mai ușor pentru ca oamenii lui Benny s-o găsească acum.

De la Otemachi, am mers cu metroul Chiyoda-sen șapte stații până la Omotesando, unde am coborât și am suit scările, ieșind în stradă. Am mers pe jos distanța mică până la Yahoo Café, o cafenea cu terminale pentru internet. Am intrat, am plătit taxa de acces și m-am conectat la un terminal. În câteva secunde am accesat fișierul lui Benny. Includea câteva fotografii publicitare scanate, adresa lui Midori, programul concertelor ei, care includea concertul din seara asta din Blue Note, și precizarea că decesul trebuia să pară natural. Se oferea echivalentul în yeni a 150 000 de dolari – un bonus substanțial față de onorariul meu obișnuit.

Referința la apariția din seara asta în Blue Note – primul concert începea la ora 19 – era de rău augur. Predictibilitate, oră și loc. Dacă doreau să scape de ea cât mai repede, seara asta ar fi fost prea bună ca s-o ignore. Pe de altă parte, Benny mă anunțase că trebuia să-i răspund în patruzeci și opt de ore, ceea ce sugera că cel puțin până atunci Midori va fi în siguranță.

Dar chiar dacă ea ar fi dispus de timpul respectiv, nu vedeam cum l-aș fi putut folosi pentru a-l transforma într-o durată de viață rezonabilă. S-o avertizez că cineva tocmai pusese un preț pe capul ei? Aș fi putut încerca s-o fac, dar n-ar fi avut niciun motiv să mă creadă. Și chiar dacă m-ar fi crezut, ce puteam face în continuare? S-o învăț cum să-și îmbunătățească securitatea personală? S-o conving de avantajele unei vieți anonime în umbre?

Ridicol! În realitate nu puteam face decât un singur lucru. Să folosesc cele patruzeci și opt de ore pentru a afla de ce superiorii lui Benny deciseseră că Midori constituia un pericol și să elimin motivele respective.

Aș fi putut merge pe jos distanța de un kilometru până la Blue Note, dar am vrut să examinez mai întâi locul dintr-o mașină. Am oprit un taxi și i-am cerut șoferului să mă ducă pe Koto-dori, apoi să facă la stânga spre Blue Note. Mă bizuiam că traficul dens va încetini înaintarea noastră într-atât, încât să pot studia rapid câteva dintre locurile în care aș fi așteptat eu, dacă aș fi vrut să supraveghez localul din exterior.

Traficul era într-adevăr pe cât de aglomerat sperasem și am beneficiat de timp suficient să cercetez zona pe când înaintam ca melcul. Blue Note nu este un loc în preajma căruia să poți aștepta nebăgat în seamă. Este înconjurat în principal de magazine, care închiseseră la ora asta. Restaurantul Caffe Idee de vizavi, cu balconul său în aer liber, ar fi oferit o vedere destul de clară, însă avea o scară exterioară lungă și îngustă, care ar fi expus în mod inacceptabil pe oricine ar fi coborât-o iute pentru a porni pe urmele unei ținte.

Pe de altă parte, nu era necesar să zăbovești mult în zonă. Sfârșitul unui show din Blue Note poate fi aproximat cu o marjă de cinci minute. A doua reprezentație încă nu începuse, așa că dacă cineva intenționa s-o viziteze pe Midori după spectacolul din seara asta, probabil că încă nici nu sosise. Altă posibilitate era ca urmăritorul să fie deja înăuntru, ca simplu spectator încântat de concert.

Am cerut taximetristului să oprească înainte să ajungem la Omotesando-dori, am coborât și m-am întors pe jos cele patru cvartale până la Blue Note. Am avut grijă să investighez vizual locurile susceptibile de ambuscadă, dar n-am zărit nimic care să dea de bănuit.

Pentru al doilea concert se formase deja o coadă lungă. M-am dus la casa de bilete, unde mi s-a spus că toate biletele se epuizaseră și nu puteam intra decât dacă aveam rezervare.

La naiba, nu mă gândisem la asta. Pe de altă parte însă era posibil ca Midori să se fi gândit, dacă dorise realmente să-mi fac apariția.

— Sunt un prieten al lui Kawamura Midori, am spus. Fujiwara Junichi…?

— Bineînțeles, a răspuns imediat casierița. Kawamura-san mi-a spus că s-ar putea să veniți în seara asta. Vă rog să așteptați aici – al doilea spectacol va începe după cincisprezece minute și dorim să vă asigurăm un loc bun.

Am încuviințat din cap și m-am tras într-o parte. Publicul primului concert a început să iasă din sală după cinci minute și, imediat după aceea, am fost condus înăuntru, am coborât o scară largă și abruptă și m-am instalat la o masă chiar în fața scenei pustii.

Nimeni n-ar fi putut confunda Blue Note cu Alfie. În primul rând, Blue Note are un plafon înalt care transmite o senzație de spațiu complet diferită de intimitatea cavernoasă din Alfie. De asemenea, aspectul general este sofisticat: mochete plușate, lambriuri din lemn cu aspect scump, ba chiar și câteva monitoare extraplate cu computere încorporate în anticameră, pentru obsesiv-compulsivii care trebuiau neapărat să navigheze pe internet între show-uri. Și spectatorii diferă la Blue Note; în primul rând, în Alfie n-ar putea încăpea mulțimea de aici, iar în al doilea rând, oamenii vin în Alfie doar pentru muzică, pe când în Blue Note vin și ca să fie văzuți.

Am privit în jurul sălii, când spectatorii pentru al doilea concert au început s-o umple, dar nimic nu mi-a declanșat radarul.

Dacă ai vrea să-i faci rău și ți-ai putea alege locul, *unde ai sta*? m-am întrebat. *Aproape de o ușă*. *În felul ăsta*, *ai beneficia de o rută de*

scăpare, *dacă ar fi nevoie*, *și ai avea toată sala în fața ta*, *așa că i-ai putea urmări pe toți din spate*, *nu invers*.

M-am întors și am privit înapoia mea, ca și cum aș fi căutat o cunoștință. În stânga, în spate de tot, lângă una dintre cele două uși stătea un japonez care părea să aibă în jur de patruzeci și cinci de ani. Vecinii lui discutau între ei; în mod evident, el era singur. Purta un costum închis la culoare, boțit, care i se potrivea ca un gând întârziat. Chipul îi era inexpresiv, prea inexpresiv pentru gustul meu. Spectatorii din sală erau entuziaști ai genului, veniți câte doi, câte trei, care abia așteptau începerea concertului. „Domnul Inexpresiv" lăsa impresia că încerca să treacă nebăgat în seamă. L-am fișat mintal ca fiind o posibilitate reală.

M-am răsucit și am privit în direcția opusă. Aceeași poziție, dar lângă ușa din dreapta a sălii. Trei tinere care păreau funcționare ieșite să petreacă o seară în oraș. Aparent, nicio problemă.

„Domnul Inexpresiv" m-ar fi putut ține sub observație în timpul spectacolului, iar eu trebuia să evit greșeala lui de singurătate bătătoare la ochi. Le-am spus celor din jur că eram prieten cu Midori și că venisem la invitația ei; au început să-mi pună întrebări și în scurt timp pălăvrăgeam entuziaști ca niște prieteni vechi.

Când a sosit chelnerița, am comandat un Cragganmore vechi de doisprezece ani. Cei din jur mi-au urmat exemplul; eram un prieten al lui Kawamura Midori, așa că orice aș fi comandat trebuia să fie cool. Probabil că habar nu aveau dacă cerusem scotch, votcă sau o marcă nouă de bere.

Când Midori și trioul ei au apărut în sală, apropiindu-se de scenă, toți au început să aplaude. Altă deosebire față de Alfie – o tăcere plină de respect se lasă acolo la apariția muzicanților.

Midori și-a ocupat locul în fața pianului. Purta blugi decolorați și o bluză din catifea neagră,

mulată pe bust și cu decolteu adânc; prin comparație cu ea, pielea îi părea orbitor de albă. A plecat fruntea și a atins clapele cu degetele, iar publicul a tăcut, în așteptare. Ea a rămas câteva secunde încremenită așa, privind pianul, apoi a început.

Începutul a fost lent, cu o interpretare reținută a lui „Brilliant Corners" a lui Thelonious Monk, dar pe ansamblu Midori a cântat mai intens decât o făcuse în Alfie, cu mai multă lipsă de reținere; notele ei s-au izbit uneori de bas și de tobe, dar au găsit armonie în contrapunere. Solourile îi erau furioase și le prelungea, iar când revenea la firul melodic principal, notele erau blânde, însă tot puteai simți înapoia lor frustrare și agitație.

Concertul a durat nouăzeci de minute, iar muzica a alternat de la încețoșată și melodică, la elegiacă și tristă, apoi la o exuberanță amețitoare, veselă, care alunga tristețea. Midori a terminat cu un solo însuflețitor, nebunesc și aplauzele au fost nestăvilite când a încheiat. S-a ridicat să mulțumească și a plecat capul. Toboșarul și basistul râdeau și-și ștergeau fețele de transpirație, iar aplauzele nu mai conteneau. Midori le arătase spectatorilor tot ce simțea când cânta și-i purtase în locul unde o ducea muzica ei, iar aplauzele erau încărcate cu recunoștință reală. Când aclamațiile s-au stins până la urmă, Midori și trioul ei au părăsit scena și spectatorii au început să se ridice și să se miște prin sală.

După câteva minute, Midori a apărut și s-a așezat lângă mine. Chipul îi era încă îmbujorat după concert.

— Mi se păruse că te-am văzut, a spus ea și m-a atins ușor cu umărul.

— Am fost așteptat la casa de bilete. Mulțumesc.

Ea a zâmbit.

— Dacă nu le-aș fi spus, n-ai fi putut intra, iar muzica nu se aude prea grozav de pe stradă, nu?

— Ai dreptate, se aude mult mai bine de aici, am răspuns și m-am uitat în jur parcă pentru a aprecia măreția din Blue Note, dar am privit de fapt după „Domnul Inexpresiv”.

— Nu vrei să mănânci ceva? a întrebat Midori. Mergem să cinăm.

Am ezitat. Cu alții în jur, n-aș fi avut ocazia să culeg informații și nici nu mă încânta să-mi lărgesc cercul de cunoștințe pe care-l păstram în mod deliberat cât mai mic.

— Asta-i seara voastră cea mare, am rostit, primul vostru concert în Blue Note. Probabil că vreți să sărbătoriți evenimentul.

— Nu, nu, a clătinat ea din cap și m-a atins din nou ușor cu umărul. Mi-ar plăcea să vii. Și nu vrei să cunoști și restul trupei? Au cântat excelent în seara asta, nu?

Pe de altă parte, *în funcție de evoluția serii*, *ai putea avea o ocazie să vorbești cu ea*, *între patru ochi*, *mai târziu*.

— Așa este. Le-ați plăcut mult spectatorilor.

— Ne gândeam să mergem în The Living Bar. Știi localul?

Bună alegere, mi-am spus. The Living Bar este un local de atmosferă în Omotesando, cu un nume absurd așa cum numai japonezii sunt în stare. Era destul de aproape, însă urma să cotim de cel puțin cinci ori pentru a merge pe jos până acolo, ceea ce mi-ar fi îngăduit să privesc în spate pentru a vedea dacă ne urmărea „Domnul Inexpresiv”.

— Sigur că da. Este un lanț, nu?

— Da, însă cel din Omotesando este mai drăguț decât celelalte. Servesc multe feluri interesante, pe farfurioare mici, și au un bar foarte bun. Au multe whisky-uri single malt. Mama-san din Alfie spune că ești cunoscător.

— Mă complimentează, am zâmbit eu și m-am gândit că dacă nu eram prudent, mama-san avea să-mi întocmească un dosar al naibii de complet și

să-l distribuie peste tot. Vin imediat, numai să plătesc consumația.

Ea a surâs.

— S-a achitat deja.

— Mi-ai plătit-o?

— I-am spus managerului că persoana din față în centru este invitatul meu special. A continuat în engleză: Așa că a fost din partea casei, *ne*?

A zâmbit, încântată de ocazia de a folosi expresia aceea specifică.

— Bine atunci, am încuviințat. Mulțumesc.

— Mai poți aștepta doar câteva minute? Trebuie să mai rezolv câteva lucruri în culise.

Unui asasin i-ar fi fost prea greu să încerce să intre în culise după ea. Dacă ar fi acționat, ar fi făcut-o afară.

— Nicio problemă, am zis, după care m-am ridicat și mi-am schimbat ușor poziția, pentru a fi cu spatele la scenă și a vedea sala. Prea mulți oameni erau în picioare și se mișcau peste tot, și nici nu-l puteam distinge pe „Domnul Inexpresiv”. Unde vrei să ne întâlnim? am întrebat-o.

— Chiar aici – în cinci minute.

Midori s-a întors și a intrat în culise.

A reapărut după cincisprezece minute printr-o cortină din spatele scenei. Se schimbase într-o bluză neagră pe gât și pantaloni negri. Părul îi cădea liber pe umeri, încadrându-i perfect fața.

— Scuză-mă că te-am lăsat să aștepți, dar am vrut să mă schimb – un spectacol este o muncă destul de grea.

— Sigur că da, am aprobat și am privit-o din cap în picioare. Arăți superb.

Midori a zâmbit.

— Haide să mergem! Trupa ne așteaptă în față. Sunt lihnită.

Am ieșit pe ușa din față, trecând pe lângă mai mulți fani care i-au mulțumit când au văzut-o. *Dacă ai fi vrut să ajungi la ea și ai fi putut cronometra exact*, am gândit, *ai fi așteptat la*

piciorul scării de la Caffe Idee, *de unde ai fi putut vedea atât ușa din față*, *cât și pe cea laterală*.

Bineînțeles, „Domnul Inexpresiv” era acolo, îndepărtându-se fără grabă de noi, cu nonșalanță studiată.

S-a zis cu cele patruzeci și opt de ore ale lui Benny, mi-am spus. Fusese probabil versiunea lui de „Acționează imediat – oferta expiră la miezul nopții”. Ceva ce reținuse din vreun curs de vânzări.

Basistul și tobosarul ne așteptau și ne-am apropiat de ei.

— Tomo-chan, Ko-chan, dânsul este Fujiwara Junichi, domnul despre care am amintit, m-a indicat Midori.

— *Hajimemashite*, am spus și am făcut o plecăciune. *Konya no ensou wa*, *saikou ni subarashikatta*. „Mă bucur să vă cunosc. Reprezentația din seara asta a fost excepțională”.

— Haideți să vorbim în engleză în seara asta, a propus brusc Midori. Fujiwara-san, ei doi au petrecut niște ani în New York. Amândoi pot comanda un taxi în Brooklyn la fel de bine ca dumneata.

— În cazul acesta, vă rog să-mi spuneți John, am zis și am întins mâna către tobosar.

— Eu sunt Tom, a zis el strângându-mi mâna și făcând simultan o plecăciune.

Avea chipul deschis, parcă mereu întrebător, și era îmbrăcat simplu în blugi, cămașă oxford albă și blazer bleu. Combinase saluturile japonez și occidental într-un mod perfect sincer și l-am plăcut imediat.

— Te țin minte din Alfie, a spus basistul întinzând mâna cu grijă.

Era îmbrăcat predictibil în jeanși negri, bluză pe gât și blazer, cu favoriți și ochelari dreptunghiulari, străduindu-se parcă nițel prea tare pentru Lookul Acela.

— Și eu te țin minte, am spus prinzându-i mâna și injectând în mod conștient căldură în strânsoarea

mea. Ați fost toți excelenți. Înaintea show-ului din Alfie, mama-san mi-a spus că veți ajunge vedete și văd c-a avut dreptate.

Poate că știa că-l măguleam, dar probabil că se simțea prea bine după concert ca să-i pese. Sau poate că personalitatea lui era diferită când vorbea engleza. În tot cazul mi-a zâmbit scurt, dar sincer, și a spus:

— Mulțumesc. Spune-mi Ken.

— Iar mie spune-mi Midori, a intervenit Midori. Acum haideți să-i dăm drumul, până nu leșin de foame!

În cele zece minute cât a durat drumul până la *Za Ribingu Baa*, cum îi spuneau localnicii, am discutat despre jazz și despre felul cum îl descoperise fiecare dintre noi. Deși aveam cu zece ani mai mult decât cel mai vârstnic dintre ei, eram toți puriști din școala Charlie Parker/Bill Evans/Miles Davis și conversația a fost destul de relaxată.

De câte ori coteam la colțuri, puteam să arunc priviri în urmă și în câteva din ocaziile acelea l-am zărit pe „Domnul Inexpresiv”. Nu mă așteptam să acționeze cât timp Midori era însoțită de atâția oameni, dacă asta avea de gând.

Decât dacă nu cumva, desigur, erau disperați, caz în care și-ar fi asumat riscuri, ba poate chiar în mod stângaci. Pe când mergeam, eram extrem de concentrat asupra oricăror zgomote dinapoia noastră.

The Living Bar își anunța existența în subsolul clădirii Scène Akira printr-o firmă discretă deasupra scării. Am coborât și am intrat în vestibul, unde am fost întâmpinați de un tânăr japonez cu tunsoare la modă și costum bleumarin perfect croit, cu haina încheiată la trei din cei patru nasturi. Midori, care era foarte clar liderul grupului, i-a spus că doream o masă pentru patru persoane, el a răspuns „*kashikomarimashita*” în japoneza cea mai politicoasă și a murmurat ceva

într-un microfon mic de lângă casa de marcat. Până când ne-a condus înăuntru, o masă fusese pregătită și ne aștepta o chelneriță.

Clienții nu erau numeroși pentru o seară de sâmbătă. Câteva grupuri de femei fermecătoare stăteau pe scaune cu spătare înalte, la mese lăcuite în negru, purtând farduri expert aplicate și Chanel, ca și cum ar fi fost create special pentru ele, cu pomeții puternic reliefați în strălucirea discretă a plafonierelor incandescente care se reflectau în părul lor. Midori le era net superioară tuturor.

Dorisem locul orientat cu fața spre intrare, însă Tom s-a mișcat mai repede. Am ajuns pe locul cu vedere spre bar.

În timp ce comandam de băut și destule antreuri minuscule pentru a constitui o cină rezonabilă, am văzut cum tânărul care ne condusese înăuntru l-a însoțit pe „Domnul Inexpresiv" la bar. „Domnul Inexpresiv" stătea cu spatele la noi, dar în spatele tejghelei exista o oglindă și știam că el avea o imagine bună a interiorului localului.

Pe când așteptam să ne sosească mâncarea, ne-am continuat conversația sigură și confortabilă despre jazz. În câteva rânduri m-am gândit la avantajele eliminării „Domnului Inexpresiv". El făcea parte dintr-un inamic superior numeric și dacă ar fi apărut o oportunitate de a reduce numărul acela, aș fi profitat de ea. Dacă acționam bine, cei care-l angajaseră n-ar fi aflat niciodată de implicarea mea, iar înlăturarea lui mi-ar fi putut câștiga mai mult timp pentru a o scoate pe Midori din încurcătură.

La un moment dat, după ce fusese consumată mare parte din mâncare și, împreună cu „Domnul Inexpresiv", eram la al doilea rând de băuturi, am fost întrebat cum îmi câștigam existența.

— Sunt consultant, am răspuns. Ofer sfaturi companiilor străine cum să-și aducă bunurile și serviciile pe piața japoneză.

— Ăsta-i un lucru bun, a comentat Tom. Străinilor le este foarte greu să facă afaceri în Japonia. Chiar și azi, liberalizarea nu-i decât o aparență cosmetizată. Din multe puncte de vedere, este aceeași Japonie din vremea lui *bakufu* Tokugawa, închisă către lumea exterioară.

— Da, însă asta-i bine pentru afacerea lui John, a observat Ken. Nu-i așa, John? Pentru că dacă Japonia n-ar avea atâtea reguli stupide, dacă ministerele care inspectează importurile de alimente și alte produse n-ar fi atât de corupte, tu ar trebui să-ți cauți alt job, nu?

— Haide, Ken, a zis Midori, știm toți cât de cinic ești. Nu trebuie s-o dovedești.

M-am întrebat dacă nu cumva Ken băuse prea mult.

— Și tu ai fost cândva cinică, a replicat el. S-a întors spre mine. Când Midori s-a întors de la Julliard, era o radicală. Dorea să schimbe totul în Japonia. Dar cred că nu mai este așa.

— Nu-i adevărat, a spus ea cu glas cald însă ferm, doresc în continuare să schimb multe lucruri, atât doar că nu cred că o abundență de lozinci furioase vor avea vreun efect în privința asta. Trebuie să ai răbdare și trebuie să-ți alegi bătăliile.

— Pe care le-ai ales în ultima vreme? a întrebat el.

Tom s-a răsucit spre mine.

— Trebuie să-nțelegi că Ken are impresia că-și vinde sufletul, dacă susține spectacole în locuri tradiționale, ca Blue Note. Uneori se descarcă asupra noastră pentru asta.

Ken a izbucnit în râs.

— Toți ne vindem sufletul.

Midori a sorbit din pahar.

— Haide să mai vorbim și despre altele, Ken.

Basistul m-a privit.

— Dar tu, John? Cum e expresia aia americană: „Ori ești parte din soluție, ori ești parte din problemă”?

— De fapt, am zâmbit eu, există și o a treia posibilitate: „Ori ești parte din peisaj”.

El a aprobat din cap, ca și cum și-ar fi confirmat o bănuială nerostită.

— Asta-i cea mai proastă dintre toate.

Am strâns din umeri. Nu era un personaj important pentru mine și-mi venea ușor să rămân neimplicat.

— Adevărul este, am urmat, că nu m-am gândit în termenii aceștia la activitatea mea. Unii oameni au greutăți să exporte ceva în Japonia, iar eu îi ajut. Însă tu ai spus niște lucruri perfect adevărate. O să mă gândesc la ele.

Ken dorea să se certe și nu știa cum să reacționeze la răspunsurile mele care-i dădeau dreptate, ceea ce era perfect.

— Haideți să mai comandăm un rând, a propus el.

— Cred că mi-am atins limita, a anunțat Midori. Sunt gata să pun capăt serii.

În timp ce vorbea, am observat că „Domnul Inexpresiv”, care privea preocupat în altă direcție, a apăsat un obiect micuț de mărimea unei brichete pe care-l ținea pe un genunchi, îndreptat spre noi. *La dracu’*, am gândit. *O cameră foto*.

O fotografiase pe Midori și aveam să apar alături de ea. Acesta era genul de risc pe care mi-l asumam acum dacă rămâneam în preajma femeii.

Bun! Trebuia să plec odată cu ei trei, apoi să inventez o scuză, poate că uitasem ceva, să revin în bar și să-l prind când se pregătea s-o urmărească din nou pe Midori. Nu aveam să-i îngădui să păstreze camera foto, în niciun caz cu imaginile mele acolo.

Însă chiar „Domnul Inexpresiv” a fost cel care mi-a oferit o opțiune. S-a ridicat de la bar și a pornit în direcția toaletei.

— Cred că o să mă retrag și eu, am anunțat și m-am ridicat, simțind cum inima începe să-și

iuțească bătăile în piept. Doar să trec întâi pe la baie.

M-am îndepărtat de masă.

Am mers la câțiva metri înapoia „Domnului Inexpresiv”, care înainta pe podeaua neagră, lustruită. Am ținut capul ușor aplecat, pentru a evita contactul vizual cu clienții pe lângă care treceam, iar inima îmi bubuia constant în urechi. El a deschis ușa toaletei și a intrat. Am prins ușa înainte să se fi închis și l-am urmat.

Două cabine și două pisoare. Cu coada ochiului, am văzut că ușile cabinelor erau întredeschise. Eram singuri. Bubuiturile inimii îmi erau atât de puternice, încât acopereau orice alte sunete. Puteam simți fiecare moleculă de aer ieșind și intrându-mi prin nări, și sângele pompând prin venele brațelor.

El s-a întors către mine când m-am apropiat, poate recunoscându-mă cu coada ochiului ca una dintre persoanele care o însoțeau pe Midori, poate avertizat de un instinct vestigial, dar inutil acum, că era în pericol. Ochii îmi erau ațintiți asupra trunchiului său superior, însă fără să se focuseze pe o parte anume, ci observându-i tot corpul, pozițiile șoldurilor și mâinilor, absorbind informațiile și procesându-le.

Fără să-mi încetinesc pasul, l-am izbit direct în beregată cu mâna stângă, prinzându-i traheea în V-ul creat de degetul mare și arătător. Capul i s-a plecat brusc și a ridicat mâinile spre gât.

Am pășit înapoia lui și mi-am vârât mâinile în buzunarele lui din față. Din buzunarul stâng am luat camera foto. Celălalt era gol.

„Domnul Inexpresiv” se apăsa zadarnic pe gâtul distrus, în tăcere, cu excepția unor clicuri din limbă și dinți. A început să lovească cu piciorul stâng în pardoseală și să-și contorsioneze trunchiul în ceea ce am recunoscut că era începutul panicii; corpul se mișca singur, în reflexul primitiv de a

căpăta aer – *aer*! – prin traheea distrusă, spre plămânii încercați de convulsii.

Știam că asfixia va surveni după aproximativ treizeci de secunde. Nu dispuneam de atâta timp. Mi-am trecut brațul drept în sensul acelor de ceasornic în jurul gâtului lui, l-am arcuit spre spate și i-am rupt gâtul.

Corpul i s-a convulsionat, apoi s-a destins. L-am târât într-o cabină goală, l-am așezat pe toaletă și l-am aranjat astfel încât să nu cadă. Oricine ar fi intrat ca să folosească toaleta i-ar fi zărit picioarele sub ușa închisă a cabinei și ar fi crezut că era ocupată. Cu nițel noroc, n-avea să fie descoperit până la ora închiderii localului, cu mult după plecarea noastră.

Am închis ușa cabinei cu șoldul drept și am folosit genunchiul ca să trag zăvorul. După aceea m-am prins cu mâinile de peretele despărțitor dintre cabine, m-am ridicat și am trecut în cabina vecină. Am rupt o bucată de hârtie igienică și am șters cu grijă cele două locuri pe care le atinsesem. Am băgat apoi hârtia igienică într-un buzunar al pantalonilor, am inspirat adânc și am revenit în bar.

— Suntem toți gata? am întrebat, apropiindu-mă de masă și controlându-mi respirația.

— Să mergem, a zis Midori.

S-au ridicat toți trei și am pornit spre casa de marcat și ieșire.

Tom ținea în mână nota de plată, dar i-am luat-o cu blândețe și am insistat să fiu lăsat să plătesc, deoarece era privilegiul meu după plăcerea pe care mi-o oferiseră prin concertul lor. Nu doream să risc ca vreunul să achite cu cardul și să lase astfel o urmă a prezenței noastre aici în seara asta.

Pe când plăteam, Tom a anunțat:

— Vin imediat.

A pornit apoi spre toaletă.

— Și eu, a adăugat Ken și l-a urmat.

Mi-am imaginat în mod vag că trupul „Domnului Inexpresiv” ar fi putut luneca de pe toaletă în timp ce ei erau înăuntru. Sau că Legile lui Murphy s-ar fi putut manifesta în cine știe ce alt mod. Gândurile erau justificat de neliniștitoare. Nu puteam face însă nimic, decât să mă destind și să-i aștept pe cei doi să se întoarcă.

— Vrei să te conduc până acasă? am întrebat-o pe Midori.

În timpul serii, ea menționase că locuia în Harajuku, deși, bineînțeles, știam deja asta.

A surâs.

— Mi-ar face plăcere.

După trei minute, Tom și Ken au revenit. I-am văzut râzând pe când se apropiau și am știut că „Domnul Inexpresiv” nu fusese descoperit.

Am părăsit localul și am suit treptele, ieșind în seara răcoroasă de pe Omotesando.

— Mașina mea este la Blue Note, a rostit Ken după ce am ajuns afară. S-a uitat la Midori. Pot să duc pe cineva până acasă?

Femeia a clătinat din cap.

— Nu, mulțumesc.

— Eu o să iau metroul, i-am spus, dar mulțumesc oricum.

— Vin eu cu tine, a zis Tom împrăștiind ușoara încordare pe care o puteam simți acumulându-se când Ken punea răspunsurile noastre cap la cap. John, mi-a făcut plăcere să te cunosc. Mulțumesc încă o dată pentru că ai venit, ca și pentru cină și băuturi.

Am făcut o plecăciune.

— Plăcerea a fost realmente de partea mea. Sper că voi avea și altă ocazie.

Ken a aprobat din cap.

— Sigur că da, a rostit el cu o lipsă evidentă de entuziasm.

Tom s-a retras un pas, semnul lui discret pentru Ken, o știam, și ne-am urat „noapte bună”.

Midori și cu mine am pornit încet spre Omotesando-dori.

— A fost în regulă? a întrebat ea când Tom și Ken nu mai erau în raza noastră auditivă.

— Eu m-am simțit minunat, i-am zis. Sunt niște oameni interesanți.

— Ken poate fi dificil.

Am ridicat din umeri.

— Era puțin gelos că ai mai invitat și pe altcineva pe lângă grupul vostru, asta-i tot.

— Este tânăr. Mulțumesc pentru că l-ai tratat cu gentilețe în seara asta.

— Nicio problemă.

— Știi, nu obișnuiesc să invit persoane pe care abia le-am întâlnit să vină la un concert sau să cinăm după aceea.

— Ei bine, ne-am întâlnit deja o dată, așa că principiul tău ar trebui să fie intact.

Midori a izbucnit în râs.

— Ai mai avea chef de un single malt?

Am privit-o, încercând s-o descifrez.

— Întotdeauna, am răspuns. Și cunosc un loc care cred că ți-ar plăcea.

Am dus-o în Bar Satoh, un local micuț la etajul întâi, cuibărit printre străduțe care se extind ca o plasă de păianjen în interiorul unghiului drept format de Omotesando-dori și Meiji-dori. Ruta pe care am mers mi-a oferit câteva ocazii de a privi în spate și am văzut că nu eram urmăriți. „Domnul Inexpresiv” fusese singur.

Am luat liftul până la etaj, apoi am intrat pe o ușă înconjurată de o abundență de gardenii și alte flori pe care nevasta lui Satoh-san le îngrijește cu venerație. Am cotit la dreapta, am suit o treaptă și acolo era Satoh-san, prezidând înapoia tejghelei solide din lemn de cireș a barului, în lumina discretă, îmbrăcat imaculat ca întotdeauna, cu papion și vestă.

— *Ah*, *Fujiwara-san*, a rostit el cu baritonul său blând, a zâmbit larg și a făcut o plecăciune.

Irrashaimase. „Bine ai venit”.

— Mă bucur să te revăd, Satoh-san, am rostit în japoneză. M-am uitat în jur și am observat că localul lui micuț era aproape plin. Există vreo posibilitate să luăm loc?

— *Ei*, *mochiron*, a răspuns el. „Da, bineînțeles”.

Cerându-și scuze în japoneză protocolară, le-a cerut celor șase clienți de la bar să se deplaseze în dreapta, astfel că s-au eliberat locuri suplimentare pentru Midori și mine în capătul opus.

Mulțumindu-i lui Satoh-san și scuzându-ne față de ceilalți clienți, ne-am îndreptat spre locurile noastre. Midori rotea capul într-o parte și alta, examinând decorul: nenumărate sticle de whisky-uri diferite, multe obscure și vechi, nu numai înapoia tejghelei barului, ci împodobind de asemenea rafturile și mobilierul. Obiecte americane eterogene, ca o bicicletă Schwinn veche, prinsă pe peretele îndepărtat, un telefon negru și vechi, cu disc, care trebuie să fi cântărit patru kilograme, o fotografie înrămată a președintelui Kennedy. Pe lângă politica sa de a servi exclusiv whisky, în barul lui Satoh-san nu cântă decât muzică de jazz, iar cântărețul-poet Kurt Elling se auzea cald și ironic din combina stereo Marantz cu diode, însoțit de murmure discrete de conversație și râsete înăbușite.

— Îmi place… mult locul ăsta! mi-a șoptit Midori în engleză când ne-am așezat.

— E minunat, nu-i așa? am răspuns încântat că-l aprecia. Satoh-san este un fost *sarariiman*, care a ieșit din competiția corporatistă acerbă. Iubește whisky-ul și jazzul și a economisit câți yeni a putut, până a reușit să deschidă barul ăsta, acum zece ani. Eu cred că-i cel mai bun din Japonia.

Satoh-san s-a apropiat și am prezentat-o pe Midori.

— Ah, desigur! a exclamat el în japoneză.

S-a aplecat sub tejgheaua barului și a scotocit până a găsit obiectul pe care-l căuta: un CD al lui

Midori. Ea l-a rugat să nu-l pună pe player.

— Ce ne recomanzi în seara asta? l-am întrebat.

De patru ori pe an, Satoh-san pleacă în pelerinaj în Scoția și mi-a făcut cunoștință cu mărci care nu mai sunt disponibile aproape nicăieri în Japonia.

— Câte? a întrebat el.

Dacă aș fi răspuns „câteva”, ne-ar fi oferit o degustare, începând cu ceva ușor din Lowlands și progresând spre izul de iod din insule.

— Doar una, cred.

Am privit spre Midori, care a încuviințat din cap.

— Discret? Puternic?

Am privit din nou spre Midori, care a spus:

— Puternic.

Satoh-san a surâs; în mod clar, „puternic” era răspunsul la care spera și știam că se gândise la ceva special. S-a întors și a luat o sticlă transparentă din fața oglinzii barului, apoi ne-a arătat-o.

— Este un Ardbeg vechi de patruzeci de ani, a explicat el. De pe țărmul sudic al lui Islay. Foarte rar. Îl păstrez într-o sticlă banală, fiindcă oricine care l-ar recunoaște ar putea încerca să-l fure.

A luat două pahare imaculate și le-a pus în fața noastră.

— Sec? a întrebat, neștiind preferințele lui Midori.

— *Hai*, a spus ea și Satoh-san a aprobat ușurat.

A turnat cu grijă două măsuri de bronz lichid și a astupat sticla.

— Malțul acesta, a explicat el cu glas scăzut și grav, este special prin echilibrul aromelor – arome care, în mod obișnuit, ar concura între ele sau s-ar suprapune reciproc. Se disting arome de turbă, fum, parfum, sherry și izul sărat al mării. Malțul acesta a avut nevoie de patruzeci de ani ca să-și atingă potențialul caracterului – la fel ca un om. Vă rog, bucurați-vă de el.

A făcut o plecăciune și s-a îndepărtat spre capătul opus al barului.

— Aproape că mi-e teamă să-l beau, a zis Midori.

A zâmbit și a ridicat paharul în fața ei, privind cum lumina transforma lichidul în chihlimbar.

— Satoh-san oferă întotdeauna o scurtă lecție despre ceea ce vei simți. Este unul dintre lucrurile cele mai minunate în barul ăsta. Este un expert în single malt.

— *Jaa*, *kanpai*, a rostit Midori.

Ne-am atins paharele și am sorbit. Ea a tăcut câteva clipe, apoi a spus:

— Oho, dar chiar este bun. Ca o mângâiere.

— Așa cum sună muzica ta.

Mi-a zâmbit și m-a atins ușor cu umărul în stilul ei.

— Mi-a plăcut conversația pe care am purtat-o în Tsuta, a zis ea. Mi-ar plăcea să aud mai multe despre experiențele creșterii tale în două lumi.

— Nu știu cât de interesantă poate fi o astfel de poveste.

— Tu povestește și eu o să-ți spun dacă-i interesantă.

Făcea parte mai degrabă din categoria ascultătorilor, nu a vorbitorilor, ceea ce avea să-mi îngreuneze sarcina culegerii de informații operaționale. *Să vedem unde ne va duce asta*, am gândit.

— În America, am locuit într-un orășel din nordul statului New York, am început eu. După moartea tatii, mama m-a dus acolo ca să fie aproape de părinții ei.

— În perioada aceea ai mai revenit în Japonia?

— Da. În primul an de liceu, bunicii din partea tatii mi-au scris despre un nou program americano-japonez de schimburi de elevi de liceu, care mi-ar fi permis să petrec un semestru la un liceu japonez din Saitama. Continuam să duc dorul Japoniei, așa că m-am înscris imediat.

— Cred că mama ta n-a fost prea încântată să te lase să pleci.

— Pe de o parte… Pe de altă parte însă cred că a fost ușurată să dispună de timp pentru a se putea concentra asupra propriei cariere. La vârsta aceea eram destul de neastâmpărat.

Părea un eufemism potrivit pentru încăierările permanente și celelalte probleme disciplinare din școală.

— Cum a fost semestrul în Saitama?

Am strâns din umeri. Unele dintre amintirile acelea nu erau tocmai plăcute.

— Știi cum se întâmplă cu cei care se întorc. Este destul de rău și dacă nu ești decât un puști japonez banal cu accentul americanizat de timpul petrecut în străinătate. Dacă în plus mai ești și pe jumătate american, practic ești un mutant.

Am zărit în ochii ei o simpatie profundă, care m-a făcut să simt că adânceam o trădare.

— Știu cum este să fii copil și să te întorci în țară, a aprobat Midori. Iar tu îți închipuiseși că semestrul acela va fi o revenire acasă. Probabil că te-ai simțit alienat.

Am fluturat ușor din mână, ca și cum n-ar fi fost nimic.

— A rămas în trecut de acum.

— Și după liceu?

— După liceu, a urmat Vietnamul.

— Ai fost în Vietnam? Pari tânăr pentru așa ceva.

Am surâs.

— Am intrat în armată când eram adolescent, iar în momentul ajungerii mele în Vietnam, războiul începuse de destul timp.

Eram conștient că împărtășeam mai multe detalii personale decât ar fi trebuit. Nu-mi păsa.

— Cât timp ai stat acolo?

— Trei ani.

— Crezusem că serviciul militar era de numai un an.

— Așa-i, însă eu n-am fost recrutat.

Midori a lărgit ochii.

— Te-ai oferit voluntar?

Trecuse tare mult de când nu mai vorbisem despre lucrurile acelea, ba chiar nici nu mă gândisem la ele.

— Știu că după atâția ani pare cam ciudat, dar așa este – m-am oferit voluntar. Am vrut să demonstrez că eram un adevărat american celor care se îndoiau de asta din cauza ochilor și pielii mele. Apoi, când am intrat în războiul împotriva unor asiatici, a trebuit s-o dovedesc chiar mai mult, așa că am rămas. Am acceptat misiuni periculoase. Am făcut unele chestii nebunești.

Am tăcut amândoi o vreme. După aceea, Midori a rostit:

— Pot să te întreb dacă acelea sunt lucrurile care te „obsedează”?

— Unele dintre ele, am răspuns sec.

Nu intenționam să mai continui. Poate că ea avea principii legate de invitarea unor necunoscuți la concerte, dar regulile mele în aceste privințe sunt încă și mai stricte. Ne apropiam de locuri pe care eu însumi nu le pot privi decât pieziș.

Midori ținea ușor paharul între palme și, fără să mă gândesc, m-am întins și i le-am prins între mâinile mele, apoi le-am ridicat, examinându-le.

— Pun prinsoare, am rostit, că mi-aș fi putut da seama că ești pianistă, doar văzându-ți degetele. Sunt subțiri, dar arată puternice.

Ea și-a întors mâinile, astfel încât acum ale mele erau deasupra și le putea studia.

— Mâinile cuiva îți pot spune multe, a zis Midori. Tu vezi în mâinile mele pianul. Eu văd în ale tale *bushido*. Dar pe articulațiile degetelor… ce practici – judo? Aikido?

Bushido înseamnă artele marțiale, calea războinicului. Femeia se referea la bătăturile de pe primele două articulații ale tuturor degetelor mele, rezultatul atâtor ani de prindere și răsucire a *judogi*

din bumbac greu. Îmi ținea mâinile în mod profesionist, ca și cum le-ar fi examinat, însă atingerea ei era blândă și am simțit furnicături electrice suindu-mi prin brațe.

Mi le-am retras, temându-mă de alte lucruri pe care le-ar fi putut citi în mâinile mele.

— În prezent, doar judo. Prinderi, proiectări, strangulări – este o artă marțială practică. Iar Kodokan este locul cel mai bun din lume pentru judo.

— Îl cunosc. Eu am practicat aikido într-un *dojo* mic din Ochanomizu, la o stație depărtare pe linia Chuo.

— De ce ar fi practicat aikido o pianistă de jazz?

— Asta se întâmpla înainte să privesc cu seriozitate pianul, iar acum n-o mai fac, fiindcă este periculos pentru mâini. L-am practicat deoarece, pentru o vreme, colegele mă terorizau la școală – tatăl meu a stat o perioadă în State. Ți-am spus că știu ce înseamnă să te întorci în țară.

— Și aikido a ajutat cu ceva?

— La început, nu. A durat ceva până am devenit pricepută, însă bătăușele îmi ofereau stimulentul necesar pentru continuarea antrenamentelor. Într-o zi, una dintre ele m-a apucat de braț și am trântit-o cu *sankyo*. După aceea m-au lăsat în pace. Ceea ce a fost bine, fiindcă *sankyo* era de fapt singura aruncare pe care o știam.

M-am uitat la ea și mi-am imaginat cum ar fi fost receptarea unui *sankyo* executat cu determinarea care o ducea acum spre renume, poate chiar spre faimă, în cercurile de jazz.

Midori și-a ridicat paharul, folosindu-se de ambele mâini, și acțiunea ei simplă a denotat o economie de mișcări grațioasă, plăcută ochiului.

— Practici *chado*, am rostit, aproape gândind cu glas tare.

Chado este ceremonia japoneză a ceaiului. Practicanții ei se străduiesc ca, prin mișcări ritualizate, rafinate, de preparare și servire a

ceaiului, să atingă *wabi* și *sabi* – un soi de grație lipsită de efort în gândire și mișcare, o reducere la esențe pentru a reprezenta elegant un concept mai mare și mai important care altfel ar rămâne în obscuritate.

— N-am mai făcut-o din adolescență, a răspuns ea, și nici atunci n-o practicam bine. Sunt surprinsă că o poți vedea. Poate că dacă voi mai bea un pahar, va dispărea.

— Nu, n-aș dori asta, am replicat împotrivindu-mă senzației că eram atras în ochii aceia negri. Îmi place *chado*.

A zâmbit.

— Și ce altceva îți mai place?

Unde vrea să ajungă?

— Nu știu. Îmi plac multe lucruri. Îmi place să te privesc cântând la pian.

— Povestește-mi.

Am sorbit din Ardbeg, iar turba și fumul mi-au rătăcit peste limbă și prin gât.

— Îmi place cum începi calm și apoi te dezlănțui. Îmi place cum începi să cânți muzica, pentru ca apoi, treptat, pare ca și cum muzica te cântă pe tine. Îmi place felul cum te prinzi în ea. Pentru că atunci când simt că ți se întâmplă ție, sunt și eu prins în ea. Mă scoate în exteriorul propriei mele persoane. Pot spune cât de vie te face cântatul să te simți și de aceea mă simt și eu la fel.

— Și mai ce?

Am izbucnit în râs.

— Ce altceva? Nu ajunge?

— Nu, dacă mai este și altceva.

Am rulat paharul înainte și înapoi între palme, privindu-i reflexiile luminii din interior.

— Când cânți, simt mereu ca și cum ai căuta ceva, dar nu poți găsi. De aceea cauți mai insistent, totuși continuă să-ți scape și muzica începe să devină realmente nervoasă, dar apoi ajungi într-un punct în care parcă înțelegi că n-o să găsești, că

pur și simplu nu poți să găsești, iar atunci nervozitatea dispare și muzica devine tristă, însă este o tristețe frumoasă, o tristețe înțeleaptă, care acceptă.

Mi-am dat seama o dată în plus că ceva din femeia asta mă făcea să mă deschid prea mult, să dezvălui prea multe. Trebuia neapărat să mă controlez.

— Pentru mine înseamnă foarte mult că recunoști asta în muzica mea, a zis ea după o clipă. Pentru că este ceva ce încerc să exprim. Cunoști conceptul *mono no aware*?

— Așa cred. „Patosul lucrurilor”, nu?

— Aceasta este traducerea uzuală, da. Mie îmi place traducerea „tristețea de a fi om”.

Am fost surprins să mă simt mișcat de ideea aceea.

— Nu mă gândisem în direcția asta, am rostit încet.

— Îmi amintesc cum odată, pe când locuiam în Chiba, am ieșit să mă plimb într-o seară de iarnă. Vremea era caldă pentru iarnă, iar eu mi-am scos jacheta și m-am așezat pe terenul de joc al școlii unde învățasem în copilărie, de una singură, și m-am uitat la siluetele ramurilor copacilor, proiectate pe fundalul cerului. Am conștientizat atât de intens că într-o bună zi eu nu voi mai fi, dar că arborii vor fi tot aici, că luna va continua să răsară deasupra lor și să strălucească, încât am început să plâng, dar a fost un plânset bun, deoarece știam că așa trebuie să se întâmple. Trebuia să accept, fiindcă așa se întâmplă lucrurile. Lucrurile se sfârșesc. Asta este *mono no aware*.

Lucrurile se sfârșesc.

— Da, așa este, am încuviințat gândindu-mă la tatăl ei.

Am rămas tăcuți o vreme, după care eu am întrebat:

— La ce se referea Ken când a spus că ai fost radicală?

Midori a sorbit din whisky.

— Ken este un romantic. N-am fost nici pe departe radicală. Doar rebelă.

— În ce fel?

— Privește în jurul tău, John. Japonia se află într-o stare groaznică. PLD-ul, birocrații… toți îi sug sângele și o secătuiesc.

— Există unele probleme, am fost de acord.

— Probleme? Economia se duce dracului, familiile nu-și pot plăti impozitele pe proprietăți, nu există încredere în sistemul bancar, iar pentru rezolvarea problemelor guvernul nu se poate gândi decât la cheltuieli finanțate prin deficit și lucrări publice. Și știi motivul? Profitabilitatea industriei de construcții. Toată țara este acoperită de beton, nu se mai poate construi nicăieri, așa că politicienii votează pentru complexe de birouri pe care nu le folosește nimeni, pentru poduri și șosele pe care nu circulă nicio mașină, pentru râuri cu malurile betonate. Știi tetrapozii ăia hidoși din beton care se înșiruie în lungul coastelor noastre și despre care se presupune că le-ar proteja de eroziune? Toate studiile arată că monstruozitățile alea grăbesc eroziunea, nu că o împiedică. Prin urmare, ne distrugem propriul ecosistem pentru a-i menține pe politicieni grași și industria de construcții bogată. Toate astea le-ai eticheta ca fiind „unele probleme”?

— Hei, am rostit surâzând, poate că Ken are totuși dreptate. Ești destul de radicală.

A scuturat din cap.

— Este pur și simplu o chestiune de bun simț. Răspunde-mi sincer: nu simți uneori că ești tras pe sfoară de statu-quo și de toți cei care profită de pe urma lui? Asta nu te scoate din minți?

— Uneori, da, am răspuns grijuliu.

— Ei bine, pe mine mă scoate rău de tot din minți. La asta se referea Ken.

— Iartă-mă că o spun, însă nu cumva tatăl tău a făcut parte din statu-quo-ul acela?

O pauză lungă.

— Am avut contrazicerile noastre.

— Trebuie să fi fost destul de greu.

— Da, uneori. Mult timp am avut o relație destul de rece între noi.

Am aprobat din cap.

— Ați mai putut repara ceva?

Midori a râs încetișor, dar fără veselie.

— Tata a aflat că avea cancer pulmonar cu numai câteva luni înaintea morții. Diagnosticul l-a făcut să-și reevalueze viața, însă asta nu ne-a oferit mult timp să reparăm totul.

Informația m-a luat prin surprindere.

— Avea cancer pulmonar? Dar… Mama-san a spus ceva de un infarct.

— Avea o problemă cardiacă, totuși asta nu l-a oprit să fumeze. Toți prietenii lui din guvern fumau și el simțea că trebuie să procedeze la fel, ca să nu se deosebească prin ceva. Dintr-un punct de vedere se poate spune că a făcut parte în asemenea măsură dintr-un sistem, încât și-a dat viața pentru el.

Am sorbit o gură din lichidul cu arome de fum și am înghițit-o.

— Cancerul pulmonar este un sfârșit teribil, am spus. Cel puțin la infarct nu suferi.

În mod bizar, era o afirmație perfect sinceră.

— Așa-i, iar pentru asta sunt recunoscătoare.

— Iartă-mă dacă par indiscret, dar ce ai vrut să spui când ai afirmat că diagnosticul l-a făcut să-și reevalueze viața?

Ea se uita pe lângă mine, cu ochi defocalizați.

— În cele din urmă, tata a înțeles că-și petrecuse viața fiind parte din problemă, așa cum ar spune Ken. A decis atunci că dorea să fie parte din soluție.

— A mai avut timp pentru așa ceva?

— Nu cred. Mi-a spus însă că dorea să facă ceva… dorea să facă un lucru bun înainte de a muri. Principalul a fost că a simțit așa.

— Și de ce crezi că n-a mai avut timp s-o facă?

— Ce vrei să zici? a întrebat Midori, revenind cu ochii la mine.

— Tatăl tău a fost diagnosticat cu o boală fatală și în mod brusc s-a confruntat cu propria lui mortalitate și a vrut să întreprindă ceva pentru a-și răscumpăra trecutul. Ar fi putut s-o facă? Într-un timp atât de scurt?

— Nu sunt sigură că-nțeleg ce vrei să spui, a zis ea și am știut imediat că mă lovisem iarăși de zidul defensiv.

— Mă gândisem la ce am discutat ultima dată. Am vorbit atunci despre regrete. Dacă regreți ceva, dar nu dispui de mult timp pentru a întreprinde ceva în privința respectivă, ce ai face?

— Bănuiesc că asta diferă de la individ la individ, în funcție de natura regretelor.

Haide, *Midori*, *dă-mi o mână de ajutor*.

— Ce ar fi putut face tatăl tău? Ceva care să inverseze lucrurile pe care a ajuns să le regrete?

— N-am de unde să știu.

Ba știi, am gândit. *Te-a contactat un reporter cu care se întâlnea el*. *Știi*, *dar nu-mi spui*.

— Poate că el încerca să facă ceva pentru a fi parte din soluție, chiar dacă tu nu știai despre ce era vorba. Poate că a vorbit cu colegii lui, poate că le-a povestit despre schimbarea lui de poziție, poate că a încercat să-i determine să-i urmeze exemplul… cine poate ști?

Midori a rămas tăcută și eu am gândit, *Asta a fost*, *mai departe nu poți să-mpingi lucrurile*. *Acum ea va deveni suspicioasă și se va-nchide în mod sigur față de tine*.

Însă după câteva clipe, femeia a spus:

— Întrebi asta din cauza unui regret de-al tău?

Am privit-o, tulburat de adevărul întrebării ei și simultan ușurat de acoperirea pe care mi-o asigura.

— Nu sunt sigur, am zis.

— De ce nu-mi spui despre ce-i vorba?

M-am simțit ca lovit de o aruncare aikido.

— Nu, am răspuns cu glas scăzut.

— E greu de vorbit cu mine? a întrebat ea cu glas blând.

— Nu, i-am zâmbit spre ochii negri. Cu tine este ușor de vorbit. Tocmai asta-i problema.

Midori a oftat.

— Ești un bărbat ciudat, John. În mod evident, nu-ți place să vorbești despre tine.

— Sunt mai interesat de persoana ta.

— De tatăl meu.

— Crezusem că aș putea învăța o lecție de acolo. Asta a fost tot.

— Unele lecții trebuie să le înveți singur.

— Atunci când pot, încerc să învăț de la alții. Îmi cer iertare pentru insistență.

Ea a surâs scurt.

— Toate s-au petrecut prea de curând.

— Așa este, am încuviințat recunoscând fundătura. Mi-am privit ceasul. Ar trebui să te conduc spre casă.

Acela putea fi un moment critic. Pe de o parte, între noi doi exista o atracție incontestabilă și era posibil să mă invite la un păhărel sau ceva similar, deși ar fi trebuit să fiu foarte precaut după ce intram în apartamentul ei. Nu puteam îngădui să se întâmple nimic stupid – mai stupid decât timpul pe care-l petrecusem deja cu Midori și lucrurile pe care le spusesem deja.

Pe de altă parte, dacă ar fi dorit să plece singură spre casă, mi-ar fi fost greu s-o însoțesc fără să las impresia că mă străduiam să ajung în patul ei. Ar fi fost jenant. Și totuși nu-mi puteam îngădui s-o las să plece singură. Ei știau unde locuia.

I-am mulțumit lui Satoh-san pentru ospitalitate și pentru delicioasa introducere la raritatea Ardbeg. Am plătit nota și am coborât scara spre aerul nopții, acum de-a dreptul rece, pe Omotesando. Străzile erau tăcute.

— Încotro mergi? m-a întrebat Midori. Din zona asta, eu obișnuiesc să merg pe jos până acasă.

— Te însoțesc atunci. Mi-ar plăcea să te conduc până acasă.

— Nu-i nevoie.

Am plecat ochii pentru o clipă, apoi am privit-o.

— Mi-ar plăcea, am repetat, gândindu-mă la fișierul lui Benny de pe site-ul protejat.

Ea a surâs.

— Bine.

Până la blocul ei era un drum de cincisprezece minute. N-am observat pe nimeni în urma noastră. Nu era tocmai o surpriză, ținând seama de ieșirea din scenă a „Domnului Inexpresiv”.

Când am ajuns la intrarea blocului, Midori și-a scos cheile și s-a întors spre mine.

— *Jaa*… „Ei bine, atunci…”

Era un „noapte bună” politicos. Trebuia totuși s-o văd intrată.

— N-o să ai probleme mai departe?

Ea m-a privit știutor, deși nu știa realitatea.

— Aici locuiesc. Sunt sigură că n-o să am probleme.

— Bine. Poți să-mi dai numărul tău de telefon?

Desigur, îl cunoșteam deja, însă trebuia să mențin aparențele.

— Nu, n-am telefon.

Hopa! Chiar așa de mult să se fi înrăutățit relația noastră.

— Mda, și eu sunt cam luddit. Dacă se întâmplă ceva, trimite-mi un semnal cu fum, în regulă?

Midori a chicotit.

— Cinci, doi, șapte, cinci, șase, patru, cinci, șase. Te-am tachinat doar.

— Așa este. Pot să te sun cândva?

De exemplu, *peste vreo cinci minute*, *ca să mă asigur că nu te așteaptă nimeni în apartament*.

— Sper s-o faci.

Am scos un pix și i-am scris numărul pe palmă.

Ea mă privea, pe jumătate zâmbind. Sărutul era acolo, dacă l-aș fi dorit.

M-am întors și am pornit pe aleea care ducea la stradă.

— John? a strigat ea după mine.

M-am răsucit.

— Cred că în tine există un radical, care încearcă să evadeze.

Câteva replici mi-au apărut instantaneu în minte. M-am mulțumit să spun doar:

— Noapte bună, Midori.

M-am întors și m-am îndepărtat, oprindu-mă pe trotuar ca să privesc înapoi. Ea intrase însă deja și ușile din sticlă se închideau încet.

Capitolul 11

M-am strecurat într-o parcare aflată în fața intrării blocului. Menținându-mă departe de dreptunghiul de lumină proiectat dinăuntru, am văzut-o pe Midori așteptând un ascensor în dreapta ei. Din locul unde mă aflam, am văzut ușile deschizându-se la sosirea cabinei, dar n-am putut vedea înăuntrul ei. Am urmărit-o cum a intrat. Apoi ușile s-au închis.

Nimeni nu părea să pândească afară. Cu excepția cazului în care așteptau în apartamentul ei sau în imediata lui apropiere, Midori nu avea să aibă probleme în noaptea asta.

Am scos dispozitivul lui Harry și am activat telefonul ei fix, apoi am ascultat la telefonul meu mobil. Liniște.

După un minut, am auzit ușa ei descuindu-se, deschizându-se și închizându-se. Pași înăbușiți. Apoi zgomotul altor pași – mai multe persoane. Un icnet sonor.

După care o voce de bărbat a rostit în japoneză:

— Ascultă. Ascultă cu atenție. Nu te teme. Ne pare rău că te-am speriat, dar investigăm o

problemă de securitate națională. Trebuie să acționăm strict secret. Te rog să înțelegi.

Glasul lui Midori, doar o șoaptă:

— Arătați-mi… arătați-mi o legitimație.

— Nu avem timp pentru așa ceva. Îți vom pune doar câteva întrebări și apoi vom pleca.

— Arătați-mi un document de identitate, am auzit-o spunând cu glas mai ferm, altfel o să-ncep să țip. Iar pereții din clădirea asta sunt foarte subțiri. Este posibil ca discuția noastră să fie deja auzită.

Am simțit că-mi sare inima în piept. Midori avea instincte și avea curaj.

— Te rog, fără țipete, a sosit răspunsul.

După aceea a răsunat pocnetul unei palme.

O maltratau. Trebuia să intervin.

I-am auzit răsuflarea, gâfâită.

— Ce dracu' vreți?

— Când a murit, tatăl tău avea asupra lui ceva care se află acum la tine. Avem nevoie de obiectul acela.

— Nu știu despre ce vorbești.

Altă palmă. La naiba!

Fără cheie, nu puteam să intru în clădire. Chiar dacă cineva ar fi intrat sau ar fi ieșit în clipa asta din bloc, astfel încât m-aș fi putut strecura înăuntru, n-aș fi putut intra în apartamentul ei ca s-o ajut. Poate că aș fi putut sparge ușa cu piciorul. Dar poate că de cealaltă parte a ei s-ar fi aflat patru bărbați înarmați, la nici trei metri depărtare, care m-ar fi doborât fără să fi făcut măcar un pas înăuntru.

Am întrerupt legătura cu telefonul ei fix și i-am tastat numărul mobilului. A sunat de trei ori, după care a intervenit un robot telefonic.

Am închis și am sunat din nou, apoi din nou. Și din nou.

Doream să-i neliniștesc și să-i opresc din ceea ce făceau. Dacă cineva încerca să ia legătura cu

Midori de atâtea ori, poate că aveau s-o lase să răspundă, pentru a risipi potențiale suspiciuni.

La a cincea încercare, Midori a răspuns.

— *Moshi moshi*, a rostit ea cu glas nesigur.

— Midori, sunt John. Știu că nu poți vorbi. Știu că în apartamentul tău au intrat niște străini. Spune așa: „Bunico, nu-i niciun bărbat în apartamentul meu”.

— Poftim?

— Spune: „Bunico, nu-i niciun bărbat în apartamentul meu”. Spune odată!

— Bunico, nu-i… Bunico, nu-i niciun bărbat în apartamentul meu.

— Bravo! Acum spune: „Nu, nu vreau să vii la mine în clipa asta. Nu-i nimeni aici”.

— Nu, nu vreau să vii la mine în clipa asta. Nu-i nimeni aici.

Acum intrușii ar fi dorit să-i părăsească imediat apartamentul.

— Bravo. Acum continuă să te cerți cu bunica ta, ai înțeles? Oamenii ăștia nu sunt de la poliție. Știi și tu asta. Pot să te ajut, dar numai dacă-i scoți din apartament. Spune-le că tatăl tău a avut asupra lui niște hârtii în clipa morții, dar că sunt ascunse în apartamentul lui. Spune-le că o să mergi cu ei acolo și o să le dai. Spune-le că nu le poți descrie ascunzătoarea; este un loc în perete și va trebui să le arăți. Ai înțeles?

— Bunico, îți faci prea multe griji.

— O să aștept afară, am spus și am închis telefonul.

În ce direcție este probabil să meargă ei? m-am întrebat, străduindu-mă să decid unde să pregătesc o ambuscadă. Tocmai atunci însă din lift a ieșit o bătrânică, gârbovită din mijloc de copilăria cu hrană sărăcăcioasă și muncă în orezării, care se ducea să-și arunce gunoiul. Ușile electronice s-au deschis pentru ea când a ieșit târșâindu-și picioarele și eu m-am strecurat în bloc.

Știam că Midori locuia la etajul al treilea. M-am năpustit pe scară și m-am oprit în afara ușii metalice pentru incendii, ascultând. După o jumătate de minut de liniște, am auzit sunetul unei uși care s-a deschis undeva pe coridor.

Am întredeschis ușa pentru incendii, apoi mi-am luat portcheiul și am extins oglinda dentară prin crăpătură până am văzut holul lung și îngust. Un japonez ieșea dintr-un apartament. A privit la dreapta și la stânga, apoi a încuviințat din cap. După o clipă din același apartament a ieșit Midori, urmată îndeaproape de un al doilea japonez, care ținea o mână pe umărul ei într-un fel ce nu părea blând.

Cel din față a mai verificat o dată coridorul în ambele sensuri, după care au pornit toți trei în direcția mea. Am retras oglinda și am închis încet ușa. Pe perete se afla un extinctor cu bioxid de carbon. L-am smuls de la locul lui și m-am poziționat în dreapta ușii, către partea unde se deschidea. Am tras știftul de siguranță și am ridicat duza la nivelul feței.

Au trecut două secunde, apoi cinci. Am auzit pașii apropiindu-se și ajungând în fața ușii.

Respiram fără zgomot pe gură, cu degetele încordate pe declanșatorul extinctorului.

Pentru o fracțiune de secundă am văzut ușa începând să se deschidă în imaginația mea, dar nu s-a întâmplat așa. Ei au trecut mai departe, îndreptându-se către lifturi.

La naiba! Mă așteptasem să coboare pe scări. Am întredeschis iarăși ușa și am extins oglinda, înclinând-o până i-am putut vedea. O escortau foarte strâns, iar cel din spate ținea ceva lipit de spinarea lui Midori. Am presupus că era un pistol, dar putea fi și un cuțit.

De aici nu-i puteam urmări cu speranța de a-i surprinde. N-aș fi putut reduce distanța înainte ca ei să mă vadă ori să mă audă venind, iar dacă erau

înarmați, șansele mi s-ar fi prăbușit de la „slabe” la „zero”.

M-am răsucit și am coborât în goană scările. Când am ajuns la parter, am traversat holul de la intrare și m-am oprit înapoia unui stâlp de rezistență, pe lângă care aveau să fie nevoiți să treacă după ce ieșeau din ascensor. Am rezemat extinctorul de brâu și am întins oglinda pe lângă muchia stâlpului.

Au apărut după o jumătate de minut, în genul de formație grupată pe care înveți s-o eviți în prima zi petrecută în Forțele Speciale, deoarece îți expune toată echipa la ambuscade sau mine. În mod evident, se temeau că Midori va încerca să fugă.

Am strecurat oglinda și portcheiul în buzunar și le-am ascultat pașii. Când au ajuns la numai câțiva centimetri depărtare, am urlat un *kiai* războinic și am sărit de după stâlp, apăsând pe trăgaciul extinctorului și țintind la înălțimea feței.

Nu s-a întâmplat nimic. Extinctorul a tresărit, apoi a emis un fâsâit dezamăgitor. Asta a fost tot.

Bărbatul din față a deschis gura, apoi a bâjbâit în interiorul sacoului. Simțind că mă mișcam cu încetinitorul și convins că voi întârzia cu o secundă, am inversat extinctorul, ridicându-i baza cilindrică. Am văzut mâna bărbatului ieșind din sacou cu un revolver cu țeavă scurtă. M-am apropiat fulgerător și l-am izbit cu extinctorul în față cu toată greutatea corpului. S-a auzit un bufnet satisfăcător și el a căzut peste Midori și insul dinapoia ei, iar revolverul i-a zăngănit pe pardoseala holului.

Al doilea bărbat s-a împleticit câțiva pași îndărăt, îndepărtându-se de Midori și ridicându-și brațul stâng în tentativa de a-și menține echilibrul. În mâna dreaptă avea o armă și încerca s-o aducă în fața sa.

Am lansat extinctorul ca pe un proiectil și l-am nimerit în centrul de masă. A căzut, iar în clipa următoare am fost lângă el, i-am prins arma și am

smuls-o. Înainte să-și fi putut ridica brațele să se apere, l-am izbit cu patul armei în osul mastoid, înapoia urechii. A răsunat un trosnet și bărbatul s-a năruit inert.

M-am rotit, ridicând arma, dar prietenul lui nu se mișca. Fața îi arăta de parcă se lovise de un perete.

Am revenit spre Midori, la timp ca să văd un al treilea gangster ieșind din lift, unde fusese poziționat probabil de la bun început. A prins-o din spate pe Midori de gât, cu brațul stâng, și a încercat s-o folosească drept pavăză, în timp ce mâna dreaptă i-a intrat în buzunar, scotocind după o armă. Înainte s-o fi putut scoate, Midori s-a rotit însă în sens invers acelor de ceasornic în interiorul strânsorii sale, i-a prins cu ambele mâini încheietura stângă și i-a răsucit brațul spre exterior și înapoi într-o imobilizare a articulației *sankyo*, clasică pentru aikido. Reacția bărbatului a dovedit antrenament: și-a propulsat corpul în direcția imobilizării, pentru a evita ruperea brațului și a aterizat cu o *ukemi* lină. Dar până să se fi putut ridica, am ajuns lângă el și i-am lansat spre cap o lovitură de picior demnă de orice jucător de rugby, cu suficientă forță ca să-i ridice corpul de pe pardoseală.

Midori se uita la mine cu ochi holbați, gâfâind scurt și întretăiat.

— *Daijoubu*? am întrebat, prinzând-o de braț. „Ești bine?” Te-au rănit cumva?

Ea a clătinat din cap.

— Mi-au spus că erau de la poliție, dar am știut că nu era adevărat, fiindcă n-au vrut să se legitimeze și, oricum, de ce așteptau în apartamentul meu? Cine sunt ei? Tu de unde ai știut că erau înăuntru?

Fără să-mi desprind mâna de pe brațul ei, am înaintat prin hol spre ușile din sticlă și am privit cu atenție afară după orice semne de pericol.

— I-am văzut în Blue Note, am răspuns îndemnând-o prin strânsoarea aplicată pe braț să iuțească pasul. Când mi-am dat seama că nu ne urmăriseră la întoarcere, m-am gândit că era posibil să te aștepte în apartament. Atunci ți-am telefonat.

— I-ai văzut în Blue Note? Dar cine sunt ei? Și cine dracu' ești tu?

— Sunt cineva care a dat din întâmplare peste ceva foarte rău și vrea să te apere. O să-ți explic mai târziu. Deocamdată trebuie să mergem într-un loc sigur.

— Într-un loc sigur? Cu tine?

Midori s-a oprit înaintea ușilor din sticlă, s-a întors către cei trei bărbați, cu fețele transformate în măști de sânge, apoi s-a uitat la mine.

— O să-ți explic absolut totul, dar nu acum. Deocamdată unicul lucru important este că tu te afli în pericol și regret dacă nu mă crezi. Lasă-mă să te duc într-un loc sigur și o să-ți povestesc totul, de acord?

Ușile s-au deschis, acționate de un detector de proximitate cu infraroșii.

— Unde?

— Într-un loc unde să nu știe nimeni să te caute, ori să te aștepte. La un hotel, ceva de genul ăsta.

Gangsterul pe care-l lovisem cu piciorul a gemut și a început să se ridice în patru labe. Am revenit lângă el și l-am izbit din nou cu piciorul în față. S-a prăbușit.

— Midori, am spus, nu avem timp să discutăm toate astea aici. Trebuie să mă crezi pe cuvânt. Te rog!

Ușile s-au închis.

Aș fi vrut să-i percheziționez pe cei trei în căutare de acte sau alte moduri de identificare, dar nu puteam face asta și în același timp s-o determin pe Midori să se pună în mișcare.

— De unde știu că pot să am încredere în tine? a întrebat ea, totuși a început să meargă.

Ușile s-au deschis.

— Încrede-te în instinctele tale. Până acum par să fi funcționat destul de bine.

Am ieșit până la urmă din bloc și, cu unghiul vizual mai larg pe care mi-l asigura noua noastră poziție, am zărit un japonez scund, robust și urât, care se afla la vreo cinci metri în spate și în stânga. Avea un nas care semăna cu o curbă în ac de păr; probabil că-i fusese spart de atâtea ori, încât renunțase să-l mai repare. Privea scena din holul blocului și părea nesigur cum să procedeze. Ceva din postura și aspectul lui mi-a spus că nu era un civil. Probabil că venise împreună cu cei trei care zăceau acum înăuntru.

Am împins-o pe Midori spre dreapta, ocolindu-l pe departe.

— Cum ai putut să știi… Cum ai putut să știi că-n apartamentul meu era cineva? a întrebat ea. Cum ai știut ce se-ntâmpla?

— Am știut pur și simplu, da? am răspuns, rotind capul și căutând pericole în timp ce mergeam. Midori, dacă aș fi fost de fapt cu oamenii aceia, ce aș fi câștigat prin acțiunea asta? Ei puseseră deja mâna pe tine, adică exact ce-și doreau. Te rog, dă-mi voie să te ajut. Nu vreau să pățești nimic. Ăsta-i singurul motiv pentru care mă aflu aici.

În timp ce ne îndepărtam, l-am văzut pe individul cu nas turtit intrând în bloc și am bănuit că mergea să-și ajute tovarășii căzuți.

Dacă intenționaseră s-o ducă pe Midori undeva, trebuiau să dispună de o mașină. Am privit în jur, dar în zonă erau parcate prea multe vehicule ca să-l pot identifica pe al lor.

— Au spus unde voiau să te ducă? am întrebat-o. Cu cine lucrau?

— Nu. Ți-am zis, au spus doar că erau de la poliție.

— Bine, am înțeles.

Unde le era mașina? S-ar fi putut să fi fost mai mulți. *Dă-i drumul*, *mergi mai departe*. *Dacă vor să vă ia*, *vor nevoiți să apară*.

Am traversat parcarea întunecoasă a blocului de vizavi, am ieșit pe Omotesando-dori și am oprit un taxi. I-am spus șoferului să ne ducă la magazinul universal Seibu din Shibuya. Pe drum, am privit permanent în jur. Pe străzi erau puține mașini și niciuna nu părea să ne urmărească.

Aveam în minte un „love hotel”. Love hotelul este practic o instituție japoneză, născută din penuria de locuințe a țării. Având familii, uneori foarte numeroase, care se înghesuiau în apartamente mici, părinții copiilor aveau nevoie de un loc unde să fie singuri. Așa apăruseră *rabu hoteru* – locuri unde plăteai fie pentru „odihnă”, fie pentru „ședere”, cu recepționeri faimoși pentru discreție, fără necesitatea prezentării unui card de credit pentru înregistrare și unde numele false constituiau norma. Unele dintre ele sunt extrem de luxoase, cu camere tematice în care găsești laolaltă băi romane și kitschuri americane, produsul împerecherii dintre Disney Epcot Center și un bordel.

Dincolo de penuria de locuințe din Japonia, love hotelurile au apărut pentru că invitarea unui străin în casa ta este un act de o intimitate mai mare decât în SUA. O sumedenie de japoneze îi vor permite unui bărbat să intre în corpurile lor înainte de a-i îngădui să intre în apartamentele lor, iar love hotelurile se adresează și acestui aspect al pieței.

Desigur cei cu care ne confruntam nu erau imbecili și puteau ghici că un love hotel ar fi reprezentat un adăpost sigur foarte convenabil. Eu așa aș fi gândit, dacă aș fi fost în pielea lor. Dar pentru că în Tokio existau în jur de zece mii de *rabu hoteru*, ar fi durat destul de mult până să ne dea de urmă.

Am coborât din taxi și am mers pe jos spre Shibuya 2-*chome*, care este ticsit cu love hoteluri

micuțe. Am ales unul la întâmplare și i-am spus bătrânei de la recepție că doream o cameră cu baie, pentru *yasumi* – „ședere”, nu doar „odihnă”. Am pus banii cash pe tejghea și am primit o cheie.

Am suit cu liftul până la etajul patru și ne-am găsit camera la capătul unui coridor scurt. Am descuiat ușa și Midori a intrat prima. Am urmat-o și am încuiat ușa. Ne-am lăsat pantofii la intrare. Exista un singur pat – două paturi într-o cameră dintr-un love hotel ar fi fost la fel de ridicole ca și prezența unei Biblii –, însă și o sofa de mărime decentă, pe care mă puteam ghemui.

Midori s-a așezat pe marginea patului și m-a privit.

— Uite cum stau lucrurile, a rostit ea cu glas egal. În noaptea asta, trei bărbați mă așteptau în apartamentul meu. Au afirmat că sunt de la poliție, dar evident nu era așa… sau dacă erau într-adevăr de la poliție, se aflau într-o misiune privată sau așa ceva. Aș fi crezut că tu erai cu ei, însă am văzut cât de rău i-ai bătut. Mi-ai cerut să vin cu tine într-un loc sigur, ca să-mi poți explica totul. Acum ascult.

Am încuviințat din cap, străduindu-mă să găsesc cuvintele potrivite ca să încep.

— Toate astea au legătură cu tatăl tău.

— Indivizii aceia mi-au spus că tata avea ceva ce doreau ei.

— Da, și ei bănuiesc că tu ai acum obiectul acela.

— Nu știu de ce ar bănui asta.

Am privit-o apăsat.

— Eu cred că știi.

— Poți să crezi ce vrei.

— Știi ce nu-i în regulă la tabloul ăsta, Midori? Trei bărbați te așteaptă în apartamentul tău și te brutalizează puțin, apoi eu apar ca din senin și-i brutalizez pe ei puțin mai mult. Nimic din toate astea nu prea fac parte dintr-o zi obișnuită din viața unei pianiste de jazz, dar în tot acest timp tu n-ai

sugerat nici măcar o dată că ai vrea să te adresezi poliției.

Ea nu a răspuns.

— Vrei să mergi la poliție? Să știi că poți s-o faci.

Midori a rămas locului, privindu-mă, cu nările dilatându-se ușor, cu degetele răpăind pe marginea patului. *La naiba*, am gândit, *oare ce știe de nu vrea să spună*?

— Spune-mi despre tatăl tău, i-am zis. Nu te pot ajuta dacă nu știu nimic.

A sărit de pe pat și s-a proptit în fața mea.

— Să-ți spun? a șuierat ea. Nu, spune-mi tu! Spune-mi cine dracu' ești! Dacă nu, jur că mă duc la poliție și nu-mi pasă ce-o să se întâmple după aceea!

În sfârșit, *un fel de progres*.

— Ce vrei să știi?

— Totul!

— Bine.

— Începând cu cine erau oamenii din apartamentul meu?

— Nu știu cine sunt ei.

— Dar știai că erau acolo?

Midori urma să tragă cu putere de firul acela slab, până avea să destrame toată țesătura. Nu știam cum s-o ocolesc.

— Da.

— Cum?

— Pentru că în apartamentul tău există microfoane.

— Pentru că-n apartamentul meu există microfoane… tu lucrezi cu oamenii ăia?

— Nu.

— Vrei să-ncetezi cu răspunsurile astea monosilabice? Bun, deci în apartamentul meu există microfoane – cine le-a pus acolo, tu?

Asta era.

— Da.

M-a privit câteva secunde interminabile, apoi s-a așezat înapoi pe pat.

— Pentru cine lucrezi? a întrebat cu glas monoton.

— Nu contează.

Alte secunde prelungi și același glas monoton.

— Atunci spune-mi ce vrei.

M-am uitat la ea, fiindcă doream să-mi vadă ochii.

— Vreau să mă asigur că nu pățești nimic.

Chipul îi era inexpresiv.

— Și vei face asta… cum?

— Oamenii ăștia sunt pe urmele tale, deoarece cred că tu deții ceva ce le-ar putea face rău. Eu nu știu despre ce este vorba. Dar nu vei fi în siguranță, atâta timp cât ei cred că tu ai obiectul acela.

— Dar dacă ți-aș da ție obiectul acela necunoscut…

— Fără să știu ce este el, nu pot spune nici măcar dacă ar fi de folos să mi-l dai. Ți-am spus, nu mă aflu aici pentru el, ci pentru tine.

— Tu chiar nu-ți dai seama cum arată totul din punctul meu de vedere? „Dă-mi-l, ca să te pot ajuta”.

— Înțeleg perfect asta.

— Nu sunt sigură că-nțelegi.

— Nu contează. Spune-mi despre tatăl tău.

A urmat o pauză lungă. Știam ce avea să spună și într-adevăr a spus-o:

— De aceea m-ai întrebat toate lucrurile alea mai devreme. Ai venit în Alfie și, Dumnezeule, totul… te-ai folosit de mine de la bun început.

— Unele dintre lucrurile pe care le spui sunt adevărate. Nu toate. Spune-mi acum despre tatăl tău.

— Nu.

Am simțit o învăpăiere de mânie care mi se suia pe gât. *Uşurel*, *John*.

— Și reporterul te-a întrebat tot asta, nu? Bulfinch… Lui ce i-ai spus?

Midori m-a privit, încercând să aprecieze cât de multe știam.

— Habar n-am despre ce vorbești.

M-am uitat spre ușă. *Pleacă*. *Nu mai sta*, *ci pleacă*.

N-am făcut-o însă, ci am spus:

— Ascultă-mă, Midori. Nu trebuie să fac nimic altceva decât să ies pe ușa asta. Tu ești cea care nu va mai putea dormi în propriul ei apartament, care se teme să se adreseze poliției, care nu poate reveni la propria ei viață. Așa că gândește-te la o cale prin care să poți colabora cu mine în privința asta, sau n-ai decât să te descurci pe cont propriu.

A trecut o jumătate de minut. După aceea, ea a zis:

— Bulfinch mi-a spus că tata trebuia să-i înmâneze ceva în dimineața când murise, dar că nu mai primise niciodată lucrul respectiv. Dorea să știe dacă-l aveam eu sau dacă știam unde se găsea.

— Ce anume era?

— Un CD pentru computer. Asta a fost tot ce mi-a spus. A adăugat că dacă ar fi zis mai multe, m-ar fi pus în pericol.

— Oricum te compromisese deja prin simplul fapt că vorbise cu tine. A fost urmărit după ce a plecat din Alfie. Mi-am apăsat degetele pe pleoape. Știi ceva despre CD-ul ăsta?

— Nu.

Am privit-o fix, încercând să judec.

— Nu cred că mai trebuie să-ți spun, dar cei care-l doresc nu au defel rețineri în privința metodelor pe care le folosesc.

— Înțeleg asta.

— Bun, atunci haide să punem laolaltă tot ce știm. Toți cred că tatăl tău ți-a spus ceva sau ți-a dat ceva. Așa a fost? Ți-a spus ceva sau poate ți-a dat niște documente, orice despre care să fi precizat că era important?

— Nu. Absolut nimic ce să-mi amintesc.

— Încearcă. O cheie de la o casă de bani? O cheie de la o căsuță poștală? Ți-a spus că ascunsese ceva sau că avea hârtii importante undeva? Orice de felul ăsta?

— Nu, a răspuns ea după o clipă. Nimic.

Știam că era posibil să nu-mi spună adevărul. Cu siguranță, avea destule motive să nu se încreadă în mine.

— Totuși, știi ceva, am rostit. Altfel te-ai duce la poliție.

Midori a încrucișat brațele peste piept și m-a privit.

— Pentru numele lui Dumnezeu, am continuat, spune-mi. Lasă-mă să te ajut.

— Nu-i ceea ce speri, a zis ea.

— Nu sper absolut nimic. Mă mulțumesc cu orice informații mi-ai da.

A urmat altă pauză lungă. După aceea ea a vorbit:

— Ți-am spus că eu și tata am fost… înstrăinați mult timp. Totul a început în adolescența mea, când am început să înțeleg sistemul politic al Japoniei și locul tatii în cadrul lui.

S-a ridicat și a început să umble prin cameră, fără să se uite la mine.

— El făcea parte din mașinăria Partidului Liberal Democrat și suia prin ierarhia din vechiul Minister al Construcțiilor, *Kensetsusho*. Când *Kensetsusho* a devenit *Kokudokotsusho*, tata a fost numit vicepreședinte al Terenurilor și Infrastructurii – al lucrărilor publice. Știi ce înseamnă asta?

— Parțial. Programul de lucrări publice sifonează bani de la politicieni și firmele de construcții spre yakuza.

— Iar yakuza oferă „protecție”, „rezolvă neînțelegeri” și face lobby pentru industria de construcții. Firmele de construcții și yakuza sunt

ca niște gemeni separați la naștere. Știai că firmele de construcții sunt numite *gumi* în Japonia?

Gumi înseamnă „bandă” sau „organizație” – aceeași denumire pe care bandele de yakuza o folosesc pentru ele. Inițial, *gumi* au fost grupuri de bărbați strămutați în urma celui de-al Doilea Război Mondial, care lucrau pentru un șef de bandă și făceau absolut orice li se cerea pentru a putea supraviețui. Până la urmă bandele acelea s-au metamorfozat în yakuza de azi și firmele de construcții.

— Da, am încuviințat.

— Atunci știi că după război între companiile de construcții s-au dus lupte atât de aprige, încât poliției i-a fost teamă să intervină. Pentru stoparea conflictelor acelea a fost înființat un sistem de aranjare a licitațiilor, care există și azi. Tata a fost cel care l-a condus.

A râs amar și a continuat:

— Mai ții minte că în 1994 la Osaka a fost construit aeroportul internațional Kansai? A costat paisprezece miliarde de dolari și toți voiau o bucățică din banii ăia. Mai ții minte că în același an a fost ucis Takumi Masaru, bossul yakuza al Yamaguchi Gumi? Asta pentru că n-a împărțit destul din profiturile obținute din construirea aeroportului. Tata i-a ordonat asasinarea, ca să-i mulțumească pe ceilalți boși de bande.

— Iisuse, am șoptit. Tatăl tău ți-a spus toate astea?

— Când a aflat că era pe moarte. Simțea nevoia să se confeseze.

Am așteptat-o să continue.

— Yakuza cu tatuaje și ochelari de soare, cei pe care-i vezi în zonele periculoase din Shinjuku, aceia nu sunt decât instrumente pentru unii cum a fost tata, a urmat Midori continuând să meargă înainte și înapoi, fără grabă, prin cameră. Oamenii ăștia fac parte dintr-un sistem. Politicienii votează pentru lucrări publice inutile, care alimentează

firmele de construcții. Firmele de construcții le permit politicienilor să le folosească personalul ca „voluntari” în timpul campaniilor electorale. După pensionare, birocrații din Ministerul Construcțiilor capătă joburi „de consultanță” la firmele de construcții – mașină cu șofer și alte privilegii, dar fără să trebuiască să clintească un deget. În fiecare an când se stabilește bugetul, oficialii din Ministerul de Finanțe și Ministerul de Construcții se întâlnesc cu politicieni loiali industriei pentru a decide cum să împartă tortul.

S-a oprit din mers și m-a privit.

— Știai că Japonia are patru la sută din suprafața Statelor Unite și jumătate din populația SUA, dar cheltuiește cu treizeci la sută mai mult cu lucrările publice? Unii estimează că în ultimii zece ani, zece *trilioane* de yeni din banii statului au fost plătiți către yakuza prin intermediul lucrărilor publice.

Zece trilioane? am repetat în gând. *Asta înseamnă vreo sută de miliarde de dolari. Nemernicii nu ți-au spus nimic*.

— Știu desigur unele dintre lucrurile astea, am încuviințat. Tatăl tău voia să dea totul în vileag?

— Da. Când a fost diagnosticat cu cancer, mi-a telefonat. A fost pentru prima dată după mai bine de un an. Mi-a spus că trebuia să-mi comunice niște lucruri foarte importante și a venit la apartamentul meu. Nu mai discutaserăm de atâta timp, încât am crezut că era ceva legat de sănătatea lui, de inima lui. Părea îmbătrânit când l-am văzut și am știut că aveam dreptate, sau că eram pe aproape.

Și-a reînceput plimbatul prin cameră.

— Am pregătit ceai pentru amândoi și ne-am așezat față în față la măsuța din bucătăria mea. I-am povestit despre compozițiile la care lucram, dar, bineînțeles, nu-l puteam întreba nimic despre munca lui și nu exista aproape nimic despre care să conversăm, în cele din urmă, l-am întrebat:

„Papa, ce s-a-ntâmplat?” El a zâmbit și, nu știu de ce, mi-a reamintit de felul cum obișnuia să mă privească în copilărie. „Săptămâna asta”, a zis el, „am aflat că nu mai am mult de trăit, ba chiar dimpotrivă. O lună, poate două. Mai mult, dacă optez să sufăr de pe urma radiațiilor și chimicalelor, ceea ce nu doresc. În mod straniu, când am aflat vestea asta, nu m-a deranjat și nici măcar nu m-a surprins foarte mult”. După aceea ochii i s-au umplut de lacrimi, ceva ce nu mai văzusem până atunci la el. Mi-a spus: „Nu m-a tulburat faptul că-mi pierdeam viața, ci știința că-mi pierdusem deja fiica”.

S-a oprit și, cu o mișcare iute, economică, și-a șters mai întâi colțul unui ochi, apoi al celuilalt.

— Mi-a povestit despre toate lucrurile în care fusese implicat, despre tot ce făcuse. Mi-a spus că dorea să întreprindă ceva care să îndrepte situația, că ar fi făcut-o mult mai devreme, dar fusese laș, știind că va fi ucis dacă ar fi încercat. Mi-a mai spus că se temea pentru mine, deoarece indivizii cu care era implicat n-ar fi ezitat să atace familia cuiva pentru a expedia un mesaj. Acum plănuise să facă ceva care să îndrepte lucrurile – așa mi-a zis însă dacă trecea la fapte, era posibil ca eu să fiu în pericol.

— Ce intenționa?

— Nu știu. I-am răspuns că nu puteam accepta să fiu ostatica unui sistem corupt și dacă doream să ne împăcăm, el trebuia să acționeze fără să se gândească la mine.

Am căzut pe gânduri.

— A fost curajos din partea ta.

Midori m-a privit; controlul îi revenise pe deplin.

— Nu tocmai. Nu uita că sunt o radicală.

— Bun, știm că tatăl tău a stat de vorbă cu Bulfinch și că ar fi trebuit să-i înmâneze un CD. Trebuie să deducem ce se putea găsi pe CD-ul acela.

— Cum?

— Cred că prin contactarea directă a lui Bulfinch.

— Și ce i-am putea spune?

— La asta încă nu m-am gândit.

Amândoi am rămas tăcuți și după un minut am simțit cum oboseala mi se instaura în tot corpul.

— Ce-ar fi să ne culcăm? am propus. În cazul în care n-ai nimic împotrivă, eu o să mă întind pe sofa. Și mai putem discuta mâine. Lucrurile vor părea mai clare atunci.

Știam că mai neclare n-ar fi putut deveni.

Capitolul 12

A doua zi dimineață m-am trezit devreme și m-am dus direct la stația Shibuya. În locuința din Sengoku aveam ascunse câteva lucruri, printre care niște pașapoarte false, utile în cazul în care ar fi trebuit să părăsesc pe neașteptate țara. I-am spus lui Midori să iasă numai când trebuia neapărat s-o facă, știind că va trebui să cumpere mâncare și schimburi de haine, și să nu plătească nicăieri cu cârdul. I-am mai spus să țină închis telefonul mobil, dacă nu avea neapărată nevoie de el, iar dacă îl deschidea, să nu staționeze, ci să fie în mișcare.

Am luat linia Yamanote până la Ikebukuro din nord-vestul orașului, un centru comercial și de divertisment aglomerat în care-mi puteam păstra anonimatul. De acolo, am luat un taxi până la Hakusan, un cartier rezidențial aflat la zece minute de mers pe jos de apartamentul meu, unde am coborât și am apelat contul de căsuță vocală asociat telefonului din apartament.

Telefonul acela are câteva caracteristici speciale. Pot să sun de oriunde și să-i activez silențios speakerul, astfel că-l transform practic într-un

transmițător. De asemenea, se activează sonor – dacă în cameră apare un zgomot, de pildă un glas, caracteristica lui de speaker intră în funcțiune pe neauzite și apelează un cont de căsuță vocală pe care-l am în SUA, unde concurența dintre companiile de telecomunicații păstrează rezonabile prețurile pentru astfel de servicii. Înainte de a ajunge acasă, verific întotdeauna căsuța aceea vocală. În felul acesta știu dacă cineva mi-a intrat în apartament în absența mea.

Probabil că sistemul acela nu-i necesar. Nu numai că nimeni n-a intrat vreodată neanunțat în apartamentul meu, ci, de fapt, nimeni nu știe măcar unde locuiesc. Plătesc pentru un apartament de șase saltele tatami[12] în Ochanomizu, dar nu merg niciodată acolo. Locul din Sengoku este închiriat sub numele unei firme care nu are nicio legătură cu mine. Dacă te ocupi cu genul ăsta de activități, este bine să ai una-două identități suplimentare.

Am privit în sus și în jos pe stradă, ascultând piuiturile în timp ce apelul înainta șerpuind pe sub Pacific. După ce s-a stabilit conexiunea, mi-am tastat codul.

De fiecare dată când făcusem asta, cu excepția cazurilor când testez periodic sistemul, auzisem un glas feminin sintetizat care mă anunța:

— Nu aveți apeluri.

Și azi mă așteptam la același lucru.

De data asta însă mesajul a fost:

— Aveți un apel.

Fir-ar al dracului. Am fost atât de surprins, încât nu mi-am putut aminti pe ce buton trebuia să apăs ca să aud mesajul, însă vocea sintetizată mi-a amintit. Abia respirând, am apăsat tasta „1”.

Am auzit un bărbat vorbind în japoneză.

— Locul e mic. E greu de luat prin surprindere când intră.

I-a răspuns alt bărbat, tot în japoneză.

— Aștepți aici, lângă *genkan*. Când sosește, îi dai cu spray.

Probabil, spray paralizant. Cunoșteam glasul, dar am avut nevoie de un minut să-l recunosc – eram obișnuit să-l aud în engleză.

Benny.

— Și dacă nu vrea să vorbească?

— O să vorbească.

Strângeam telefonul gata să-l rup. *Rahat nenorocit care ești*, *Benny*, *cum m-ai urmărit*?

Când fusese înregistrat mesajul acesta? Unde era butonul de funcții speciale… la naiba, ar fi trebuit să mai fi trecut de câteva ori prin asta, ca să am destulă practică înainte să fi contat realmente. Devenisem prea mulțumit de mine. Am apăsat tasta 6. Mesajul s-a auzit accelerat. La naiba! Am încercat tasta 5. Glasul feminin sintetizat m-a informat că mesajul fusese înregistrat de la un apelant din exterior la ora 14. Aceea era ora Californiei, ceea ce însemna că intraseră în apartamentul meu în jurul orei 7 dimineața, cu vreo oră în urmă.

Perfect, schimbare de plan. Am salvat mesajul, am închis și am sunat-o pe Midori. I-am spus că aflasem ceva important și-i voi povesti la întoarcere, și că trebuia să mă aștepte chiar dacă întârziam. După aceea m-am întors la Sugamo, cândva faimos pentru închisoarea Comandamentului Suprem al Puterilor Aliate pentru criminali de război japonezi, cunoscut în prezent mai mult pentru cartierul de felinare roșii și love hoteluri.

Am ales hotelul cel mai apropiat de Sengoku. Camera pe care mi-au dat-o avea igrasie. Nu-mi păsa. Nu doream decât să beneficiez de o linie telefonică terestră – pentru ca să nu-mi fac griji că voi rămâne fără bateria telefonului mobil – și un loc în care să aștept.

Am format numărul telefonului din apartamentul meu. N-a sunat, dar am putut auzi că

stabilise legătura. Am rămas, ascultând, însă după o jumătate de oră tot nu auzisem niciun sunet și am început să mă întreb dacă nu cumva plecaseră. Apoi am auzit picioarele unui scaun hârșâind pe parchetul din lemn, pași și zgomotul inconfundabil al unui bărbat care urina la toaletă. Erau tot acolo.

Am stat așa toată ziua, ascultând și neauzind mai nimic. Singura consolare era că și ei erau probabil la fel de plictisiți ca mine. Speram că erau măcar la fel de flămânzi.

Pe la ora 18:30, pe când făceam niște mișcări de stretching ca să-mi dezmorțesc membrele, am auzit un telefon sunând în apartament. Benny a răspuns, a mormăit de câteva ori, apoi a anunțat:

— Am ceva de rezolvat în Shibakoen – n-ar trebui să dureze mai mult de câteva ore.

— *Hai*, l-am auzit răspunzând pe tovarășul lui, dar de acum nu mai eram atent.

Dacă Benny pleca în Shibakoen, avea să ia metroul Mita spre sud din stația Sengoku. Nu ar fi mers cu mașina; transportul public asigură anonimat și oricum non-rezidenții nu au unde să parcheze în Sengoku. De la apartamentul meu până la stația de metrou, putea să aleagă mai mult sau mai puțin aleatoriu dintre șase-șapte străzi paralele și perpendiculare; unul dintre motivele pentru care alesesem inițial locul acela. Stația de metrou era prea aglomerată și nu-l puteam intercepta acolo. În plus, nu știam cum arăta; trebuia să-l prind când ieșea din apartament, altfel l-aș fi pierdut.

M-am repezit afară din cameră și am coborât în fugă scara. După ce am ajuns pe trotuar, am traversat direct Hakusan-dori, apoi am cotit la stânga pe artera spre strada mea. Alergam cât puteam de repede, menținându-mă în același timp în apropierea clădirilor pe lângă care treceam; dacă cronometram greșit și Benny ieșea la momentul nepotrivit, m-ar fi văzut apropiindu-mă. Știa unde

locuiam și de acum nu mai puteam fi sigur că nu-mi cunoștea și chipul.

Când am ajuns la cincisprezece metri de strada mea, am încetinit la nivelul unui mers obișnuit, păstrându-mă lângă zidul exterior care înconjura o casă, și mi-am controlat respirația. După ce am ajuns la colț, m-am ghemuit și am scos ușor capul, privind în dreapta. Nici urmă de Benny. De când închisesem telefonul, trecuseră maximum patru minute. Eram aproape sigur că nu-l scăpasem.

Chiar deasupra capului meu se afla un felinar stradal, însă trebuia să aștept aici. Nu știam dacă după ce va părăsi clădirea va coti la dreapta sau la stânga și trebuia să-l pot vedea când ieșea. După ce puneam mâinile pe el, îl puteam târî în întuneric.

Răsuflarea îmi revenise la normal când am auzit trântindu-se ușa exterioară a clădirii. Am surâs. Rezidenții știu că ușa se trântește și au grijă să o lase să se închidă lent.

M-am ghemuit din nou și am tras cu ochiul după colț. Un japonez mic și îndesat venea cu pas energic în direcția mea. Era cel pe care-l văzusem cu servieta-diplomat în stația de metrou Jinbocho. Benny. Ar fi trebuit să-mi fi dat seama.

Am rămas pe loc și am așteptat, ascultând cum pașii lui deveneau tot mai sonori. Când a părut că se afla la numai un metru depărtare, am ieșit brusc de după colț.

El s-a oprit instantaneu și ochii i s-au holbat. Da, îmi cunoștea chipul. Înainte să fi putut rosti un singur cuvânt, m-am apropiat și i-am expediat două upercuturi în abdomen. A icnit și a căzut. Am pășit înapoia lui, i-am prins brațul drept și i-am răsucit încheietura într-un procedeu de luxare dureroasă. Am apăsat doar o dată și el a țipat.

— Sus, Benny. Mișcă-te repede, altfel îți rup mâna.

I-am mai răsucit o dată încheietura, ca să-mi subliniez hotărârea. A șuierat printre dinți și s-a ridicat cu greu, gemând întruna.

L-am împins după colț, l-am lipit cu fața de perete și l-am percheziționat rapid. Am găsit în buzunarul trenciului un telefon mobil, pe care l-am luat, dar asta a fost tot.

I-am răsucit pentru ultima dată brațul, apoi l-am întors cu fața la mine și l-am izbit cu spatele de perete. A icnit, însă tot nu-și revenise pe deplin ca să facă și altceva. I-am prins traheea cu degetele unei mâini, iar cu cealaltă mână l-am strâns de testicule.

— Ascultă foarte atent, Benny.

A încercat să se zbată și l-am strâns și mai puternic de beregată. A priceput mesajul.

— Vreau să știu ce se-ntâmplă. Vreau nume și-ar fi bine să fie nume pe care le cunosc.

Am slăbit puțin ambele strânsori și el a tras aer adânc în piept.

— Știi bine că nu-ți pot spune așa ceva, a șuierat.

L-am strâns iarăși de gât.

— Benny, n-o să-ți fac niciun rău dacă o să-mi spui ce vreau să știu. Dar dacă nu-mi spui, nu pot decât să dau vina pe tine personal, ai înțeles? Zi-mi scurt și nu va ști nimeni.

Am sporit din nou presiunea asupra gâtului, însă de data asta am oprit complet afluxul de oxigen pentru câteva secunde. I-am spus să încuviințeze din cap dacă înțelesese, iar după o secundă sau două fără aer, a făcut-o. Am mai așteptat oricum încă o secundă, iar când mișcările din cap i-au devenit mai energice, l-am eliberat.

— Holtzer, Holtzer, a horcăit el. Bill Holtzer.

A fost necesar un efort, însă n-am trădat nicio surprindere la auzul numelui.

— Cine-i Holtzer?

M-a privit cu ochi largi.

— Îl cunoști! Mi-a spus că-l cunoști din Vietnam.

— Ce face în Tokio?

— E șeful Stației CIA de aici.

Șeful Stației? Incredibil! Era evident că încă mai știa ce funduri să pupe.

— Tu ești informator pentru CIA, Benny?

— Mă plătesc, a răspuns el respirând greu. Aveam nevoie de bani.

— De ce mă caută? am întrebat, privindu-i cu atenție ochii.

Holtzer și cu mine ne ciocniserăm în Vietnam, dar în cele din urmă el sfârșise deasupra și nu puteam înțelege cum mi-ar mai fi putut purta pică, deși eu aveam toate motivele.

— A spus că tu știi unde să găsești un CD. Eu trebuia să-l recuperez.

— Ce CD?

— Nu știu. Știu doar că dacă va ajunge în mâinile cui nu trebuie va fi în detrimentul securității naționale a Statelor Unite.

— Benny, încearcă să nu mai vorbești ca un birocrat ce ești. Ce-i pe CD-ul ăla?

— Nu știu! Holtzer nu mi-a spus. Nu era nevoie să știu asta, așa că de ce mi-ar fi spus? Eu nu sunt decât un pion, nimeni nu-mi spune chestii de-astea.

— Cine-i tipul care mă așteaptă în apartament?

— Care tip…, a început el, dar i-am strangulat traheea înainte să poată termina.

S-a străduit să tragă aer în piept, să mă împingă într-o parte, însă n-a putut. După câteva secunde, am slăbit strânsoarea.

— Benny, fii atent, dacă va mai trebui să te-ntreb ceva de două ori, sau dacă mai încerci să mă minți, o să te coste. Cine-i tipul care mă așteaptă în apartament?

— Nu-l cunosc, a răspuns el închizând ochii strâns și înghițind un nod. Este din *Boeicho Boeikyoku*. Holtzer este intermediarul. Mi-a spus doar să-l duc în apartamentul tău, ca să te putem întreba.

Boeicho Boeikyoku, Biroul de Politici Defensive, Agenția Națională de Apărare, este CIA

japoneză.

— De ce mă urmăreai în Jinbocho? am întrebat.

— Încercam să localizez CD-ul.

— Cum ai aflat unde locuiesc?

— Holtzer mi-a dat adresa.

— Cum a făcut rost de ea?

— Nu știu. Mi-a dat-o pur și simplu.

— Care-i implicarea ta?

— Să pun întrebări. Doar atât. Să găsesc CD-ul.

— Ce trebuia să faci cu mine după ce terminai cu întrebările?

— Nimic. Ei nu doreau decât CD-ul.

I-am strangulat din nou traheea.

— Rahat, Benny, nici chiar tu n-ai putea să fii atât de prost. Știai ce se va întâmpla după aceea, chiar dacă tu însuți n-ai fi avut curajul s-o faci.

Fragmentele puzzle-ului începeau să se potrivească între ele. Am întrezărit tabloul general. Holtzer îi spusese lui Benny să-l ducă pe tipul din *Boeikyoku* în apartamentul meu ca „să-mi pună întrebări”. Benny înțelesese ce se va întâmpla. Micuțul birocrat se speriase, dar era prins între ciocan și nicovală. Poate că se convinsese că de fapt nu era treaba lui. În plus, domnul *Boeikyoku* s-ar fi ocupat de partea murdară; Benny nici măcar n-ar fi trebuit să asiste.

Jigodia lașă! I-am strâns testiculele brusc și violent, și ar fi țipat dacă nu i-aș fi strangulat traheea. După aceea am eliberat ambele locuri și el a căzut pe trotuar, vomitând.

— În regulă, Benny, am spus, uite ce vom face. O să-i telefonezi amicului tău din apartament. Știu că are telefon mobil. O să-i spui că ești în stația de metrou. Eu am fost identificat acolo și voi doi, tu și el, trebuie să vă întâlniți imediat în stație. O să folosești exact cuvintele astea. Dacă folosești cuvintele tale sau dacă aud orice alt cuvânt care nu are legătură cu mesajul ăsta, te ucid pe loc. Dacă vei face așa cum ți-am spus, poți să pleci.

Bineînțeles, era perfect posibil ca ei doi să fi avut un cod de securitate, a cărui absență ar fi indicat o problemă, totuși nu credeam că erau atât de inteligenți. În plus, nu auzisem nimic care să semene cu un cod de securitate în convorbirea telefonică pe care Benny o purtase din apartamentul meu.

El a ridicat capul spre mine, cu ochi rugători.

— Mă lași să plec?

— Dacă spui tot ce ți-am zis, cuvânt cu cuvânt.

I-am întins propriul lui telefon.

A făcut-o, exact așa cum îi spusesem. Glasul i-a sunat chiar destul de stăpân pe sine. După ce a terminat, i-am luat telefonul. Continua să mă privească din genunchi.

— Acum pot să plec? a întrebat.

După aceea mi-a zărit ochii.

— Ai promis! a icnit el. Ai promis! Te rog, n-am făcut decât să urmez ordinele primite.

Chiar așa a spus.

— Ordinele astea sunt tare păcătoase, am replicat privindu-l.

Începuse să se hiperventileze.

— Nu m-omorî! Am o soție și copii!

Șoldurile mele începuseră să adopte deja poziția.

— O să trimit flori prin cineva, am șoptit și l-am lovit fulgerător cu muchia palmei în ceafă.

Am simțit vertebrele sfărâmându-se, iar corpul i-a zvâcnit, după care s-a năruit pe jos.

Nu puteam face altceva decât să-l las acolo, însă apartamentul îmi fusese deja deconspirat. Trebuia să găsesc oricum altul, așa că necazurile pe care crima avea să le abată asupra lui Sengoku erau atât irelevante, cât și inevitabile.

Am pășit peste cadavru și m-am întors la parcarea pe lângă care trecusem. Am auzit ușa clădirii mele închizându-se, cu un bufnet sonor.

Parcarea era împrejmuită cu frânghii întinse între piloni înfipți în nisip. Am luat un pumn de

nisip de la baza unui pilon și am revenit la colțul zidului, trăgând cu ochiul pe după el. Nu l-am văzut pe camaradul lui Benny. La naiba, cotise la dreapta pe aleea îngustă care făcea legătura între strada mea și cea paralelă cu ea, la cincisprezece metri de apartament. Mă așteptasem ca tipul să rămână pe străzile principale.

Asta era o problemă. El se afla acum înaintea mea și nu exista niciun loc unde să fi putut ajunge înaintea lui ca să-l aștept. Nu știam nici măcar cum arăta. Dacă avea să ajungă pe artera principală spre stația de metrou, nu l-aș fi putut găsi în mulțime. Trebuia să acționez imediat.

Am sprintat pe strada mea și m-am oprit în dreptul aleii. M-am uitat scurt după colț și am văzut o siluetă solitară, care se îndepărta.

Am plecat ochii, căutând pe jos ceva care să poată fi folosit ca armă. Nimic de mărimea potrivită pentru o bâtă. Păcat…

Am intrat pe alee, cam la șapte metri în urma lui. Purta o jachetă din piele scurtă, până în talie, și avea corp îndesat și robust. Chiar din spate, puteam să văd că avea gâtul masiv. Ținea ceva în mână – părea să fie un baston. Asta nu era bine. Trebuia neapărat ca nisipul să-și facă treaba.

Mă apropiasem la vreo trei metri și mă pregăteam să-l strig, când a privit peste umăr. Nu făcusem niciun zgomot și în cea mai mare parte nu-l privisem, ci-mi îndreptasem atenția în altă parte. În oameni există însă o parte animalică, străveche, care poate simți când suntem urmăriți. Învățasem asta în război. În același timp însă învățasem să nu emit vibrațiile acelea aparte care declanșează soneriile de alarmă ale unei persoane. Individul ăsta avea antene sensibile.

S-a întors, m-a văzut și i-am citit deruta de pe chip. Benny îi spusese că fusesem identificat în stația de metrou, dar acum apărusem din direcția opusă. Încerca să clarifice neconcordanța aceea cu computerul central.

Am observat că avea urechile turtite, lățite și deformate de lovituri repetate. *Judoka* și *kendoka* japonezi nu utilizează echipamente protectoare; uneori practicanții își poartă ca pe medalii de onoare lobii plini de cicatrice, cauzate de loviturile de cap în judo și ale săbiilor de bambus în kendo. Un nivel al conștiinței mele i-a notat posibilele abilități.

M-am străduit din răsputeri să las impresia unui pieton banal care dorea să-l ocolească, pentru a mai câștiga o secundă. M-am abătut spre dreapta și am mai înaintat doi pași. Am văzut cum recunoașterea i se întărea pe chip. Am văzut bastonul începând să se ridice și piciorul stâng pășind înainte ca să adauge forță loviturii.

I-am azvârlit pumnul de nisip în față și am sărit într-o parte. Capul i-a tresărit înapoi, totuși bastonul și-a continuat traiectoria; peste o fracțiune de secundă a coborât fulgerător, izbind. În ciuda forței loviturii, a oprit-o instantaneu când nu și-a atins ținta, după care, cu aceeași viteză fluidă, a spintecat văzduhul pe orizontală. M-am retras în diagonală, ieșind din linia de atac, și am rămas pe vârful picioarelor. I-am putut vedea fața schimonosită și ochii strânși. Nisipul îl lovise în plin. Faptul că nu-și ridicase mâinile în mod reflex pentru a-și șterge ochii dovedea antrenamente serioase, în același timp însă era incapabil să vadă.

A înaintat precaut un pas, cu bastonul pregătit. Lacrimile îi curgeau pe sub pleoape. Își dădea seama că eram în fața lui, dar nu știa unde anume.

Trebuia să aștept să mă depășească, și abia apoi să atac. Văzusem cât de rapid era cu bastonul.

A rămas locului și i-am zărit nările dilatându-se, de parcă ar fi încercat să-mi simtă mirosul. *Iisuse*, m-am întrebat, *cum se abține să nu-și șteargă ochii*? *Trebuie să fie agonizator*.

A răcnit apoi un *kiai* asurzitor și a sărit înainte, manevrând bastonul într-o mișcare de retezare orizontală la nivelul gleznelor. Apreciase însă

greșit, pentru că eu eram mult mai în spate. După care, la fel de brusc, a făcut doi pași mari înapoi, iar mâna stângă a lăsat bastonul și s-a ridicat cu disperare pentru a șterge ochii.

Asta așteptasem. M-am năpustit, ridicând pumnul drept într-o lovitură de baros spre clavicula lui. Am izbit cu toată puterea, dar el s-a deplasat puțin în ultima clipă, astfel că impactul a fost preluat de mușchiul trapez. Am continuat cu o lovitură a cotului stâng, încercând să-i ating sfenoidul, însă am izbit în principal urechea.

Înainte să pot lansa altă lovitură, *kendoka* șfichiuise bastonul prin spatele meu și-l prinsese cu mâna liberă. După aceea m-a smucit spre el într-o strânsoare de urs, cu bastonul intrându-mi în carnea spinării. S-a arcuit pe spate și tălpile mi s-au desprins de pe pământ. Plămânii mi s-au golit de aer. Durerea mi-a explodat în rinichi.

M-am împotrivit impulsului de a mă elibera și desprinde, știind că nu mă puteam măsura cu forța lui. De aceea, l-am cuprins cu brațele după gât și mi-am ridicat picioarele mult înapoia lui. Aveam impresia că bastonul îmi va reteza dintr-o clipă în alta șira spinării.

Mișcarea l-a surprins și și-a pierdut echilibrul. A făcut un pas îndărăt, dând drumul bastonului, și a rotit brațul stâng. Mi-am încrucișat picioarele înapoia lui și m-am lăsat brusc pe spate cu toată greutatea, silindu-l să se aplece în față spre mine. Am căzut dur pe sol. Eu eram dedesubt și am suportat majoritatea impactului, dar acum ajunsesem pe terenul meu favorit.

L-am prins în cruciș de reverele jachetei și am strâns cu *gyaku-jujime*, una dintre primele strangulări pe care le învață un *judoka*. A reacționat instantaneu, lăsând bastonul și atacându-mi ochii. Am mișcat capul înainte și înapoi, străduindu-mă să-i evit degetele și folosindu-mă de picioare pentru a-i controla trunchiul. La un

moment dat a izbutit să-mi prindă o ureche, însă m-am eliberat.

Strangularea nu era perfectă. Prinsesem mai mult traheea decât carotida și el s-a luptat mult timp, bâjbâielile devenindu-i tot mai disperate. Nu putea face însă nimic. Mi-am menținut priza chiar și după ce a încetat să se mai zbată, rotind capul să văd dacă venea cineva. Aleea era pustie.

Când am fost sigur că trecuse mult de punctul în care se putea preface mort, i-am eliberat reverele și m-am împins cu picioarele, ca să ies de sub el. Doamne, ce greu era! M-am tras într-o parte, apoi m-am ridicat, cu spinarea urlându-mi de durerea provocată de baston, răsuflând gâfâit și întretăiat.

Din experiență îndelungată, știam că nu era mort. În *dojo* oamenii își pierd regulat cunoștința din cauza strangulărilor; dacă leșinul este profund, ca acum, trebuie să-i ridici în capul oaselor și să-i bați pe spate, să le faci o ușoară resuscitare cardiacă pentru a le reporni respirația.

Individul ăsta trebuia să-și găsească pe altcineva să-i repornească instalația. Mi-ar fi plăcut să-l interoghez, totuși el nu era Benny.

M-am lăsat pe vine, ținând o mână pe pământ ca să mă echilibrez, și i-am cercetat conținutul buzunarelor. În jachetă am găsit un telefon mobil și spray-ul paralizant. În rest, nimic.

M-am ridicat, cu pulsații de durere ridicându-mi-se prin spate, și am pornit spre apartamentul meu. Două școlărițe în uniforme bleumarin tocmai treceau, când am ieșit de pe alee și am cotit pe strada mea. Gurile li s-au deschis la unison, când m-au văzut, dar le-am ignorat. De ce se holbau așa? Am ridicat mâna și am simțit umezeală pe obraz. La naiba, sângeram! Mă zgâriase rău pe față.

Am mers spre clădire cât am putut de repede, strâmbându-mă de durere când am suit cele două paliere de trepte. Am intrat, apoi am udat un prosop în chiuveta băii și mi-am șters sângele de

pe față. Imaginea pe care o vedeam în oglindă arăta rău și avea să treacă o vreme până când să se îmbunătățească.

Mi se părea că apartamentul emana o aură stranie. Întotdeauna fusese un refugiu, o casă conspirativă anonimă, dar acum fusese deconspirat de Holtzer și de CIA – două spectre dintr-un trecut pe care crezusem că-l lăsasem în urmă. Trebuia să aflu de ce erau pe urmele mele. Profesional? Personal? În cazul lui Holtzer, era probabil vorba despre ambele.

Am luat lucrurile de care aveam nevoie, le-am îndesat într-o geantă și am pornit spre ușă. Acolo m-am oprit, m-am întors și am mai privit o dată în jur, înainte să plec. Totul arăta la fel ca întotdeauna; nu exista niciun semn al oamenilor care fuseseră aici. M-am întrebat dacă voi mai revedea locul acesta.

După ce am ieșit din bloc, am pornit în direcția lui Sugamo. De acolo puteam lua linia Yamanote înapoi spre Shibuya, înapoi la Midori. Poate că telefoanele mobile puteau oferi unele indicii.

Capitolul 13

Până am ajuns la hotel, durerea din spinare devenise o pulsație surdă. Ochiul stâng îmi era umflat – la un moment dat, *Boeikyoku* își băgase un deget în el – și mă durea tot capul, probabil de la încercarea lui de a-mi rupe urechea.

Am trecut fără putere pe lângă bătrâna de la recepție și i-am arătat scurt cheia, ca să știe că eram deja înregistrat. Ea a ridicat ochii, apoi și-a reluat lectura. Am încercat să-i prezint doar partea dreaptă a feței, care era în stare ceva mai bună decât cea stângă. N-a părut să remarce absolut nimic.

Am ciocănit la ușă, pentru ca Midori să știe că veneam, apoi am descuiat-o cu cheia.

Ea stătea pe pat și a sărit imediat cum mi-a văzut ochiul umflat și zgârieturile de pe chip.

— Ce s-a-ntâmplat? a icnit și, în ciuda durerilor, îngrijorarea din glasul ei mi-a încălzit inima.

— Cineva aștepta în apartamentul meu, am spus și am încuiat ușa. Am lăsat haina să-mi cadă de pe spate și m-am așezat încet pe sofa. Se pare că amândoi suntem destul de populari în ultima vreme.

Midori s-a apropiat și a îngenuncheat lângă mine, cercetându-mi fața.

— Ochiul ăsta arată cam rău. Să-ți aduc niște gheață.

M-am uitat după ea când a pornit spre bucătărie. Purta blugi și o bluză de trening bleumarin pe care le cumpărase probabil cât timp lipsisem și, întrucât avea părul legat în coadă la spate, îi puteam vedea perfect proporția dintre umeri și talie, ca și curbele șoldurilor. Brusc am dorit-o atât de mult, încât aproape aș fi putut uita de durerile din spate. În privința asta nu puteam face însă nimic. Așa cum poate spune orice soldat care a trecut printr-o bătălie adevărată, excitația sexuală extremă este o reacție la luptă. Te lupți pe viață și pe moarte, iar când s-a terminat ai o erecție cât muntele Fuji. Nu știu de ce se întâmplă așa, dar este adevărat.

Midori s-a întors cu cuburi de gheață legate într-un prosop și eu m-am foit stânjenit pe sofa. Fiori de durere îmi străbăteau spinarea ca niște curenți electrici, însă nu-mi îmbunătățeau deloc cealaltă problemă. Femeia a îngenuncheat iarăși și a lipit prosopul cu blândețe de ochiul meu, apoi mi-a îndepărtat părul de pe frunte. Ar fi fost mai bine dacă mi-ar fi pus gheața în poală.

M-a silit să mă întind pe sofa și am făcut o grimasă, extrem de conștient de apropierea ei.

— Te doare? a întrebat și apăsarea i-a devenit imediat mai ușoară.

— Nu, e-n regulă. Cel care mi-a făcut asta m-a lovit și-n spinare cu un baston. O să-mi treacă.

Midori mi-a ținut prosopul cu gheață pe ochi. Pe celălalt obraz îi simțeam căldura palmei libere și momentul acela s-a prelungit.

La un moment dat, a mutat puțin gheața și m-am întins să i-o iau, însă nu i-a dat drumul și mâna mea a ajuns s-o acopere pe a ei. Am simțit-o caldă în căușul palmei și în același timp vârfurile degetelor mele percepeau răceala gheții.

— E grozav, i-am spus.

N-a întrebat dacă mă refeream la gheață sau la mâna ei. Nici eu nu eram sigur.

— Ai lipsit mult, a rostit ea după o vreme. N-am știut ce să fac. Am vrut să-ți telefonez, dar apoi am început să mă gândesc că poate tu și bărbații din apartamentul meu ați regizat totul, ceva de felul „polițist bun, polițist rău", ca să mă convingeți să am încredere în tine.

— Și eu aș fi gândit la fel. Îmi pot imagina cum trebuie să-ți fi părut toate astea.

— Să fiu sinceră, începuseră să pară destul de ireale. Până te-am revăzut…

M-am uitat la prosop, care se pătase roșu în locul unde mi-l apăsase pe față.

— Nimic nu-i mai bun decât nițel sânge, am comentat, ca să confere realitate evenimentelor.

— Așa este. Imaginea care mi-a revenit întruna în minte a fost violența cu care l-ai lovit pe bărbatul din apartamentul meu – i-am văzut sângele țâșnindu-i pe nas. Dacă n-aș fi fost martoră la asta, cred că aș fi plecat cât timp ai lipsit.

— Mă bucur atunci că l-am nimerit în cap.

Midori a râs ușor și mi-a apăsat din nou prosopul pe ochi.

— Spune-mi ce s-a-ntâmplat.

— Ai ceva de mâncare? am întrebat. Mor de foame.

S-a întins spre o pungă de lângă sofa și a deschis-o.

— Am cumpărat niște *bento*, pentru orice eventualitate.

— Lasă-mă doar câteva minute, i-am zis și am început să înfulec perișoare de orez, ouă și legume.

În timp ce am mâncat, am băut o cutie cu mix de suc de fructe și câteva pahare de apă. Mi s-au părut minunate.

După ce am terminat, mi-am schimbat poziția pe sofa, ca s-o pot vedea mai bine pe femeie.

— În apartamentul meu, am început să povestesc, erau doi bărbați. Pe unul dintre ei îl cunoșteam – un slugoi din PLD, pe care-l știam doar sub numele Benny. Am aflat că are legături cu CIA. Asta ar însemna ceva pentru tine? Vreo conexiune cu tatăl tău?

A clătinat din cap.

— Nu. Tata nu mi-a spus niciodată nimic despre vreun Benny sau despre CIA.

— În regulă. Celălalt era un *kendoka* – avea un baston pe care-l folosea ca pe o sabie. Nu știu care este conexiunea. Am izbutit să le iau telefoanele mobile amândurora. Poate că voi descoperi vreun indiciu din ele.

Cu o mână i-am luat prosopul cu gheață și m-am întins peste sofa ca să ajung la haină; când am făcut-o, am simțit mușcături furioase de durere în spinare. Am tras haina spre mine, am căutat în buzunarul interior de la piept și am scos telefoanele.

— Benny mi-a spus că CIA caută CD-ul, dar nu știu de ce mă urmăresc pe mine. Poate că ei cred… că-ți voi spune ceva, că-ți voi explica niște lucruri? Că pot folosi cumva ceea ce ai tu? Că pot înțelege ce este? Că-i pot împiedica pe ei să obțină ce-și doresc?

Am deschis telefonul lui *kendoka* și am apăsat butonul pentru ultimul apel. Pe ecran a apărut un număr.

— Este un început. Putem căuta toate numerele de telefon cu care a vorbit. În plus, trebuie să

existe și unele preprogramate. Am un prieten în care am încredere și care ne poate ajuta în privința asta.

M-am ridicat în picioare, strâmbându-mă de durerea din spate.

— Va trebui să schimbăm hotelul. Nu ne putem comporta altfel decât restul clienților satisfăcuți.

Midori a zâmbit.

— Presupun că așa-i.

Ne-am mutat într-un loc din apropiere numit Morocco, care părea organizat în jurul unei teme din *O mie și una de nopți*: carpete orientale, narghilele, lănțișoare pentru dansatoare din buric și alte articole specifice haremurilor pe care femeia le putea purta dacă ar fi dorit. Era imaginea luxului beduin, însă exista un singur pat și dormitul pe sofa avea să fie ca o noapte pe masa de tortură.

— De ce nu te culci tu în pat în noaptea asta? a întrebat Midori, parcă citindu-mi gândurile. N-o te poți odihni pe canapea după ce ai pățit la spinare.

— Nu, e-n regulă, am răspuns simțindu-mă stânjenit în mod straniu. E perfect pe canapea.

— O să dorm eu acolo, a spus ea cu un zâmbet indescifrabil.

Am sfârșit prin a-i accepta oferta, însă am dormit agitat. Am visat că înaintam prin junglă deasă în apropiere de Tchepone, în sudul Laosului, urmărit de un batalion de contrainformații APV. Fusesem separat de echipa mea și eram dezorientat. Trebuia să fac un ocol și să mă întorc pe propriile-mi urme, dar nu puteam scăpa de APV-iști. Mă înconjuraseră și știam că voi fi capturat și torturat. Apoi Midori a apărut lângă mine și a încercat să-mi dea un pistol.

— Nu vreau să fii capturat, a zis ea. Te rog, ajută-mă. Ia pistolul. Nu-ți face griji în privința mea. Salvează-mi iarzii.

M-am trezit brusc și m-am ridicat în capul oaselor, cu corpul tensionat ca un arc. *Uşurel*, *John*. *A fost doar un vis*. Mi-am încordat

abdomenul și am lăsat un șuierat prelung să-mi iasă pe nări, simțind că Jake „Nebunu'" era acolo, cu mine în odaie.

Fața îmi era udă și am crezut că sângeram din nou, dar când am dus mâna la obraz și mi-am privit degetele mi-am dat seama că erau lacrimi. *Ce dracu-i asta*? m-am întrebat.

Luna coborâse către orizont și razele ei pătrundeau prin fereastră. Midori stătea pe canapea cu genunchii strânși la piept.

— Coșmar? a întrebat ea.

Mi-am șters cu dosul palmei ambii obraji.

— De când ești trează?

A ridicat din umeri.

— De ceva vreme. Te-ai foit și te-ai zvârcolit.

— Am spus ceva?

— Nu. Ți-e frică de ce ai putea spune în somn?

M-am uitat la ea; jumătate din chip îi era luminată de lună, jumătate era ascunsă în umbre.

— Da, am răspuns.

— Ce ai visat?

— Nu știu, am mințit. În majoritate, doar imagini.

Am simțit-o scrutându-mă cu privirea.

— Îmi spui să am încredere în tine, a rostit în cele din urmă, dar nu vrei să-mi povestești nici măcar un coșmar.

Am dat să-i replic, după care m-am simțit brusc iritat. Am coborât din pat și m-am dus la baie.

N-am nevoie de întrebările ei, mi-am spus. *N-am nicio obligație să mă ocup de ea*. *Nenorociții din CIA și Holtzer știu că sunt în Tokio și știu unde locuiesc*. *Am destule probleme*.

Ea era cheia, o știam. Probabil că taică-său îi spusese ceva. Sau ea avea obiectul căutat de cei care îi spărseseră apartamentul în ziua funeraliilor. De ce nu-și putea da seama pur și simplu despre ce era vorba?

Am revenit în dormitor și m-am oprit în picioare în fața ei.

— Midori, am spus, trebuie să încerci mai serios. Trebuie să-ți amintești. Tatăl tău trebuie să-ți fi spus ceva sau să-ți fi dat ceva.

I-am zărit surprinderea de pe față.

— Ți-am zis – n-a făcut absolut nimic.

— După moartea lui, cineva i-a spart apartamentul.

— Știu. M-a sunat poliția.

— Ideea este că ei n-au putut găsi ce căutau și de aceea cred că obiectul respectiv este la tine.

— Uite ce-i, dacă vrei să arunci o privire prin apartamentul tatii, te pot duce acolo. Încă n-am făcut curățenie și am cheia la mine.

Spărgătorii plecaseră cu mâinile goale, iar vechiul meu prieten Tatsu, care era unul dintre indivizii cei mai meticuloși pe care-i cunoscusem vreodată, fusese acolo după aceea cu toate resursele lui *Keisatsucho*. Știam că altă cercetare ar fi fost o fundătură, iar sugestia ei n-a făcut decât să-mi crească frustrarea.

— Nu, n-ar fi de niciun ajutor. Ce ar putea crede oamenii ăștia că deții tu? CD-ul? Ceva care este ascuns pe el? O cheie? Ești sigură că n-ai nimic?

Am văzut-o îmbujorându-se puțin.

— Ți-am zis că nu.

— Bun, atunci încearcă să-ți amintești ceva… nu poți?

— Nu, nu pot, a răspuns cu glas furios. Cum pot să-mi amintesc ceva, dacă nu-l am?

— Dar cum poți să fii sigură că nu-l ai, dacă nu ți-l poți aminti?

— De ce spui toate astea? De ce nu mă crezi?

— Pentru că nimic din toate astea n-are nicio logică! Și trebuie să-ți spun că nu-mi place ca oamenii să-ncerce să mă omoare când nu știu nici măcar motivul!

Midori a coborât picioarele de pe sofa și s-a ridicat.

— Dar de ce te referi numai la tine? Crezi că mie-mi place? Eu n-am făcut nimic! Și nu știu nici

de ce procedează așa oamenii ăștia!

Am expirat lent, străduindu-mă să-mi stăpânesc furia.

— Procedează așa, fiindcă ei cred că tu ai CD-ul. Sau că știi unde se găsește.

— Ei bine, nu-i așa! Nu știu absolut nimic – ți-am spus deja!

Am rămas fulgerându-ne din priviri unul pe celălalt la piciorul patului, răsuflând apăsat. În cele din urmă ea a rostit:

— Te doare-n cot de mine. Nu te interesează decât ceea ce caută ei, indiferent ce ar fi.

— Nu-i adevărat.

— Ba da! M-am săturat! Nu vrei să-mi spui nici măcar cine ești!

A pornit spre ușă, a ridicat o geantă și a început să-și îndese lucrurile în ea.

— Midori, ascultă-mă. M-am apropiat și i-am prins geanta. Ascultă-mă, fir-ar să fie! Să știi că-mi pasă de tine! Nu poți să vezi asta?

Ea a smucit geanta.

— De ce ar trebui să te cred, când tu nu mă crezi pe mine? Nu știu nimic! Nu știu!

I-am luat geanta.

— Bine, te cred.

— Mă crezi pe dracu'! Dă-mi geanta. Dă-mi-o-napoi!

A încercat s-o ia și am ascuns-o înapoia mea.

Midori s-a uitat la mine, cu ochi neîncrezători pentru o clipă, după care a început să mă lovească cu pumnii în piept. Am dat drumul genții și am prins-o în brațe ca să opresc loviturile.

Mai târziu, nu mi-am putut aminti exact cum s-a întâmplat. Ea se lupta cu mine și eu încercam s-o țin de brațe. Am devenit foarte conștient de corpul ei, pentru ca apoi să ne sărutăm și se părea că ea tot încerca să mă lovească, dar mai degrabă ne smulgeam hainele unul celuilalt.

Am făcut dragoste pe podea, la piciorul patului. A fost pasional, necontrolat. Uneori a părut ca și

cum continuam să ne luptăm. Spinarea îmi pulsa, însă durerea era aproape dulce.

După aceea am ridicat brațul și am tras peste noi pătura de pe pat. Am rămas amândoi sprijiniți de tăblia patului.

— *Yokatta*, a spus ea prelungind ultima silabă. A fost bine. Mai bine decât meritai.

M-am simțit ușor amețit. Trecuse mult timp pentru mine și o legătură ca asta era neliniștitoare.

— Totuși n-ai încredere în mine, a continuat Midori, iar asta mă doare.

— Nu-i vorba despre neîncredere…, am rostit, apoi m-am oprit. Te cred. Îmi cer scuze că am fost atât de insistent.

— Mă refer la coșmarul tău.

Mi-am apăsat degetele pe pleoape.

— Midori, nu pot. Nu… Nu știam ce naiba să spun. Eu nu vorbesc despre lucrurile astea. Dacă n-ai fost acolo, nu poți să-nțelegi.

S-a întins și mi-a desfăcut cu blândețe degetele de pe pleoape, apoi le-a ținut fără stânjeneală pe abdomenul ei. Pielea și sânii îi erau minunate în lumina difuză a lunii, iar umbrele se strângeau în adânciturile de deasupra claviculelor ei.

— Ai nevoie să vorbești, a zis ea. O pot simți. Vreau să-mi povestești.

Am coborât ochii spre cearșafurile și păturile mototolite, spre umbrele care sculptau dealuri și văi aidoma unui peisaj extraterestru.

— Mama mea… a fost catolică. Când am fost copil, mă ducea la biserică. Tata detesta biserica. Obișnuiam să merg la spovedanii și să-i mărturisesc preotului toate gândurile lascive pe care le avusesem, toate încăierările în care fusesem, despre puștii pe care-i uram și cum doream să le fac rău, să-i omor. La început a fost ca o extracție dentară, dar până la urmă am devenit dependent de spovedanii. Însă toate astea s-au petrecut înainte de război. În război am făcut lucruri… care sunt dincolo de orice spovedanii.

— Dacă le vei ține închise în tine în felul ăsta, te vor roade ca o otravă. Deja au început s-o facă.

Voiam să-i vorbesc. Voiam să las totul să iasă din mine.

Ce-i cu tine? mi-am spus. *Vrei s-o îndepărtezi*?

Da, poate că asta era. Poate că asta ar fi fost cel mai bine. Nu-i puteam spune despre tatăl ei, dar puteam spune chestii mult mai rele.

Când am vorbit, glasul mi-a fost sec și egal.

— Atrocități, Midori. Mă refer la atrocități.

Un început perfect de conversație. Ea însă nu m-a abandonat.

— Nu știu ce ai făcut, mi-a spus, dar știu că a fost cu mult timp în urmă. În altă lume.

— Nu contează. Dacă n-ai fost acolo, nu te pot face să-nțelegi.

Mi-am apăsat din nou pleoapele cu vârfurile degetelor, un reflex inutil împotriva imaginilor care mi se derulau în minte.

— O parte din mine iubea ceea ce făceam, prospera de pe urma acțiunilor. Nu oricine putea să opereze chiar în curtea APV-ului, Armata Populară Vietnameză. Când auzeau cum elicopterele care-i aduseseră acolo se pierdeau în depărtare și simțeau apăsarea tăcerii junglei, unii băieți intrau în panică, nu mai puteau respira. Nu și eu. Eu am avut peste douăzeci de misiuni în „țara indienilor”. Unii spuneau că-mi consumasem tot norocul, dar am continuat să-mi văd de treabă și misiunile au continuat să fie tot mai nebunești. Am fost unul dintre cei mai tineri Unu-Zero – așa se numeau conducătorii echipelor GOS – din toate timpurile. Eu și camarazii mei de echipă eram foarte apropiați. Puteam fi doisprezece inși împotriva unei divizii APV și știam că niciunul dintre oamenii mei nu vor da bir cu fugiții. Iar ei știau același lucru despre mine. Știi ce-nseamnă asta pentru un puști care a fost ostracizat toată viața pentru că era o corcitură?

Am început să vorbesc tot mai repede.

— Nu-mi pasă cine ești. Dacă te-ai afundat atât de mult în sânge și murdărie, n-o să mai poți rămâne curat. Unii sunt mai susceptibili, dar până la urmă toți o iau razna. Doi oameni de-ai mei au fost retezați de o mină Betty-țopăitoare, picioarele le-au fost smulse din corp. Am ținut în brațe ce a mai rămas din ei în ultimele momente ale vieților lor și le-am spus: „O să fie bine, o să fii bine", ei au plâns, eu am plâns, apoi ei au murit. Am plecat acoperit de măruntaiele lor. Am instalat propriile noastre mine, asta a fost una dintre specialitățile noastre, ochi pentru ochi, dar eram numai doisprezece și nu puteam câștiga un asemenea război de uzură, indiferent dacă îi făceam să sângereze mai mult decât ne făceau ei să sângerăm. Am suferit tot mai multe pierderi și frustrarea – furia, o furie care te sugrumă și-ți paralizează mușchii – s-a adunat și s-a adunat întruna. Iar apoi, într-o bună zi, am mers printr-un sat, cu puterea vieții și morții atârnată pe umăr, privind la stânga și la dreapta, cu țeava îndreptată înainte. Ne aflam într-o zonă declarată de foc liber, ceea ce însemna că oricine nu era un prieten confirmat era considerat că făcea parte din Vietcong și era tratat ca atare. Iar informatorii ne spuseseră că satul ăla era un cuib de activități Vietcong, că alimenta jumătate din sector și era un canal pentru armele care mergeau spre sud. Sătenii ne priveau încruntați. Și o mama-san a spus: „Hei, Joe, să i-o tragi lui mă-ta, ești de tot rahatul", sau altă mizerie de-asta. Vreau să zic că știam deja cu ce se ocupau ei. Iar cu două ore în urmă ne pierduserăm alt camarad ucis de o mină. Crede-mă, cineva trebuia să plătească.

Am inspirat adânc de două ori.

— Spune-mi să m-opresc, fiindcă altfel o să continui.

Midori a rămas tăcută.

— Satul se numea Cu Lai. I-am strâns laolaltă pe toți sătenii, vreo patruzeci-cincizeci de oameni,

inclusiv femei și copii. Le-am ars casele în fața lor. Le-am împușcat toate animalele, porcii și vacile. Ruguri. Înțelegi? Catharsis. Însă n-a fost suficient de cathartic. Bun, și-acum ce să facem cu oamenii ăia? Am folosit radioul, deși este interzis s-o faci pentru că inamicul poate să trianguleze, să-ți găsească poziția. Totuși, ce ar fi trebuit să facem cu oamenii ăia? Tocmai le distruseserăm satul. Cel cu care-am vorbit prin radio, nu știu nici acum cine-a fost, a zis: „Radeți-i". Așa descriam omorurile pe atunci – cutare a fost ras, am ras zece vietcongi. Eu am tăcut și el a repetat „Radeți-i". Asta m-a neliniștit. Una este să fii în pragul comiterii unor crime pentru că-ți clocotește sângele în cap, și cu totul altceva este ca impulsul ăla de furie să fie aprobat cu sânge rece la nivelul ierarhic superior. Brusc m-am speriat și am întrebat: „Pe cine să radem?" Iar individul ăla a răspuns: „Pe toți". „Sunt patruzeci-cincizeci de oameni", am spus eu, „printre care femei și copii. Înțelegi?" Și el a repetat: „Nu contează, radeți-i". „Vreau să-mi zici numele și rangul tău", am spus eu, fiindcă decisesem că nu-i voi omorî pe toți oamenii aceia pentru că așa-mi ceruse un glas prin radio. „Fiule", a replicat glasul lui, „te asigur că dacă ți-aș spune rangul meu, ai face pe tine de frică. Vă aflați într-o zonă declarată de foc liber. Fă așa cum ți-am spus!" I-am replicat că nu voi face așa ceva dacă nu-i puteam verifica autoritatea și atunci doi indivizi, care susțineau că sunt superiorii lui, au intervenit în transmisia radio. Unul dintre ei mi-a spus: „Ai primit un ordin direct sub autoritatea Comandantului-suprem al Forțelor Armate SUA. Dacă nu asculți ordinul acesta, vei suporta consecințele". Am revenit atunci la restul unității, ca să discutăm situația. Ei îi păzeau pe săteni. Le-am spus ce ordin primisem. Pentru majoritatea a avut același efect pe care îl avusese asupra mea – i-a potolit, i-a speriat. Dar pe alții i-a iritat. „Nici vorbă", au zis ei. „Ne *comandă* nouă

să-i radem? Să fie sănătoși”. În același timp, toți șoviăiau. Eu aveam un prieten, Jimmy Calhoun, căruia toți îi ziceau Jake „Nebunu’”. El nu contribuise prea mult la conversație. Și deodată, pe neașteptate, a spus: „Care-i treaba, sunteți fetițe? Rade-i înseamnă rade-i”. A început să zbiere în vietnameză la săteni: „Jos, toată lumea jos! *Num suyn*!” Sătenii l-au ascultat. Noi ne uitam de parcă eram hipnotizați și ne-ntrebam ce va face. Jimmy nici măcar n-a-ncetinit pasul, ci a dus pușca la umăr, după care *ka-poc*! *ka-poc*! a început să-i împuște. A fost incredibil de straniu, nimeni n-a încercat să fugă. Pentru ca după aia, alt băiat să strige: „E Jake «Nebunu», frate!” și să ducă și el pușca la umăr. Și următorul lucru pe care-l știu este că toți trăgeam la foc automat în oamenii ăia, făcându-i bucăți. Se golea un încărcător, apăsai, sărea, clic, băgai altul și continuai să tragi.

Glasul îmi era tot egal, iar ochii priveau în gol, fix, amintindu-mi.

— Dacă m-aș putea întoarce în timp, aș încerca să opresc ce s-a întâmplat atunci. Vorbesc foarte serios. N-aș participa. Iar amintirile mă hăituiesc. Alerg de douăzeci și cinci de ani, dar în cele din urmă este ca și cum ai încerca să scapi de o umbră.

A urmat o tăcere prelungă și mi-am închipuit-o pe ea gândind: *M-am culcat cu un monstru*.

— Aș fi preferat să nu-mi fi povestit, a rostit Midori după un timp, confirmându-mi suspiciunile.

Am ridicat din umeri, simțindu-mă pustiit.

— Poate că-i mai bine că știi.

A clătinat din cap.

— Nu la asta m-am referit. Este o poveste tulburătoare. Este tulburător să aud prin ce ai trecut. Nu m-am gândit niciodată la război ca fiind atât de… personal.

— Da, a fost personal. De ambele părți. Au existat medalii speciale pentru APV-iștii care omorau un american. Dovada era capul retezat.

Dacă omorai pe unul din GOS, căpătai o bonificație de zece mii de piaștri, ceea ce însemna solda pe câteva luni.

Ea m-a atins din nou pe față și i-am citit înțelegere în ochi.

— Ai dreptate. Ai trecut prin orori pe care nu le știam.

I-am apucat mâinile și le-am îndepărtat cu blândețe.

— N-am apucat să-ți zic partea cea mai interesantă. Ți-am spus că informatorii ne anunțaseră că satul era o fortăreață a Vietcongului? Fusese o minciună. Nu existau rețele de tuneluri și nici depozite secrete de orez sau arme.

Midori a pălit.

— Vrei să zici că… dar, John, tu nu știai asta.

Am strâns din umeri.

— Nici măcar niște urme de cauciucuri de camioane, pe care, să fim serioși, le-am fi putut verifica într-o secundă înainte să-ncepem măcelul.

— Erați însă foarte tineri. Probabil că vă pierduserăți mințile de frică, de furie.

O simțeam privindu-mă. Era în regulă. După atâta timp, cuvintele sunau moarte pentru mine, simple sunete fără conținut.

— La asta te-ai referit în prima seară? a întrebat ea. Când ai zis că nu ești foarte iertător?

Mi-am amintit că-i spusesem vorbele acelea și că ea păruse pe punctul de a mă întreba despre înțelesul lor, după care decisese să n-o facă.

— Nu, de fapt nu mă referisem la asta. Mă gândisem la alți oameni, nu la mine. Dar cred că este o definiție care mi se poate aplica și mie.

Ea a încuviințat încetișor, apoi a zis:

— Am o prietenă din Chiba, o cheamă Mika. Pe când eram în New York, ea a comis un accident auto. A lovit o fetiță care se juca pe stradă. Mika șofa cu patruzeci și cinci de kilometri pe oră, în limita de viteză legală, iar fetița a apărut pe bicicletă drept în fața mașinii. N-a mai putut face

nimic. A fost ghinion. Se putea întâmpla oricui ar fi fost la volan în clipa aceea.

La un anumit nivel, înțelegeam unde voia să ajungă. O știusem de la bun început, chiar înaintea evaluării psihologice la care fusesem supus pentru a mi se vedea reacțiile față de stresurile aparte din GOS. Psihiatrul spusese același lucru: Cum te poți autoînvinui pentru circumstanțe pe care nu le-ai putut controla?

Îmi aminteam conversația aceea. Îmi aminteam cum îi ascultasem rahaturile, pe jumătate furios, pe jumătate amuzat de încercările lui de a mă disculpa. În cele din urmă îi spusesem:

— Doctore, tu ai ucis vreodată pe cineva?

Când nu-mi răspunsese, ieșisem din cabinet. Habar n-am ce fel de evaluare mi-a dat, însă nu mă eliberaseră din GOS. Asta se întâmplase mai târziu.

— Mai lucrezi cu oamenii aceia? a întrebat Midori.

— Au rămas unele… legături.

— De ce? a întrebat ea după o clipă. De ce mai rămâi atașat de lucruri care-ți stârnesc coșmaruri?

Am privit spre fereastră. Luna suise pe cer și lumina ei părăsea lent odaia.

— Este greu de explicat, am răspuns fără grabă.

M-am uitat la părul ei care sclipea sub razele argintii ca o pânză verticală de apă neagră. Mi-am trecut degetele prin el, l-am strâns în mână și l-am lăsat să cadă liber.

— Unele dintre chestiile din care am făcut parte în Vietnam nu s-au mai potrivit cu mine când am revenit în State. Unele lucruri sunt valabile numai pentru zona de război, însă ele vor să te urmeze când pleci de acolo. După război, am constatat că nu mă puteam întoarce la viața pe care o lăsasem în urmă. Am vrut să revin în Asia, pentru că era locul unde stafiile mele erau cel mai puțin zbuciumate, însă nu era vorba doar despre geografie. Toate faptele pe care le comisesem erau

logice în cadrul unui război, erau justificate de război și nu puteam conviețui cu ele în exteriorul războiului. De aceea trebuia să rămân în stare de război.

Ochii lui Midori erau iazuri de întuneric.

— John, nu poți rămâne de-a pururi în război.

I-am surâs fără putere.

— Un rechin moare, dacă încetează să mai înoate.

— Tu nu ești un rechin.

— Nu știu ce sunt. Mi-am masat tâmplele, încercând să-mi croiesc drum printre imaginile, din trecut și din prezent, care se ciocneau în creierul meu. Nu știu.

Amândoi am rămas tăcuți o vreme și m-am simțit cuprins de o toropeală plăcută. Aveam să regret toate astea. O parte lucidă a creierului meu vedea totul perfect clar. Totuși somnul părea să fie mai urgent și oricum ceea ce se făcuse era deja făcut.

Am adormit, însă durerile din spate mi-au răscolit somnul, iar în momentele în care am revenit pentru scurt timp la conștiință, m-aș fi îndoit de cele întâmplate, dacă Midori n-ar fi fost întinsă lângă mine. Apoi am alunecat din nou în somn, ca să mă lupt cu spectre încă și mai personale, mai teribile decât cele despre care îi puteam povesti ei.

PARTEA A II-A

Când sabia ta o întâlnește pe a inamicului, nu poți să șovăi,
ci trebuie să ataci cu toată hotărârea întregului tău corp…

Miyamoto Musashi,
Cartea celor cinci cercuri

Capitolul 14

În dimineața următoare, stăteam cu spatele lipit de perete în locul meu favorit din Las Chicas și-l așteptam pe Franklin Bulfinch să apară.

Era o dimineață însorită și rece, și, sub lumina intensă ce pătrundea prin ferestre și în atmosfera ultramodernă cu care se mândrește Las Chicas, mă simțeam confortabil în deghizarea superficială asigurată de ochelarii de soare Oakley ieftini pe care-i cumpărasem de pe drum.

Midori se găsea în raionul de muzică din Spiral Building de pe Aoyama-dori, destul de aproape pentru a se întâlni repede cu Bulfinch, dacă ar fi fost necesar, dar în același timp destul de departe pentru a fi în siguranță dacă lucrurile căpătau o întorsătură neplăcută. Îl sunase pe Bulfinch cu mai puțin de o oră în urmă, pentru a stabili întâlnirea. Cel mai probabil, bărbatul era într-adevăr reporter și avea să vină singur, totuși nu vedeam niciun motiv pentru a-i oferi timp să desfășoare forțe suplimentare dacă mă înșelasem.

L-am observat cu ușurință când s-a apropiat de restaurant: același bărbat înalt și slab, cu ochelari

fără rame, pe care-l văzusem în tren. Avea pasul lung și ținuta perfect dreaptă și sigură, și mi-a lăsat din nou o impresie de aristocrat. Purta blugi și tenișI, la care asortase un blazer albastru. A traversat patio-ul și a intrat în restaurantul propriu-zis, oprindu-se ca să se uite la dreapta, apoi la stânga, căutând-o pe Midori. Ochii i-au trecut peste mine fără niciun semn de recunoaștere.

A pornit în direcția toaletei, probabil pentru a verifica și sala din spate. Știam că va reveni imediat, așa că am folosit timpul respectiv pentru a mai privi o dată strada. Fusese urmărit la Alfie și era posibil să fie urmărit și acum.

Strada era pustie când Bulfinch s-a întors după un minut. Ochii i-au baleiat încăperea, iar când au ajuns la mine, am rostit încet:

— Domnul Bulfinch?

M-a privit fix o secundă, apoi a întrebat:

— Vă cunosc de undeva?

— Sunt un prieten al lui Midori Kawamura. M-a rugat să vin aici în numele ei.

— Unde este ea?

— În prezent se află în pericol și de aceea trebuie să fie prudentă.

— O să vină și ea?

— Depinde.

— De ce anume?

— Dacă eu voi decide că este sigur să vină.

— Cine sunteți dumneavoastră?

— Cum am mai spus, sunt un prieten interesat de același lucru ca și dumneavoastră.

— Și care ar fi acela?

L-am privit prin ochelarii mei de soare.

— CD-ul.

A tăcut câteva clipe, după care a rostit:

— Nu știu nimic despre vreun CD.

Exact.

— Acum trei săptămâni când tatăl lui Midori a murit pe linia Yamanote, vă așteptați ca el să vă înmâneze un CD. Nu-l avea însă asupra lui, așa că

ați căutat-o pe Midori după concertul ei din Alfie în vinerea următoare. V-ați întâlnit în cafeneaua Starbucks de pe Gaienhigashi-dori, lângă Almond, în Roppongi. Acolo i-ați spus despre CD, deoarece sperați că ar putea fi la ea. Nu i-ați spus și ce conținea CD-ul, pentru că vă era teamă să n-o expuneți vreunui pericol. Era prea târziu însă deoarece ați fost urmărit în Alfie. Toate acestea sper că sunt suficiente ca să vă asigure de buna mea credință.

Reporterul n-a schițat niciun semn că s-ar așeza.

— Ați fi putut afla majoritatea lucrurilor acestea fără să vi le fi spus Midori, pentru ca apoi să completați golurile prin deducții… mai ales dacă tocmai dumneavoastră m-ați urmărit.

Am înălțat din umeri.

— Și după aceea i-am imitat glasul și v-am telefonat acum o oră?

Bulfinch a ezitat, apoi s-a apropiat de mine și s-a așezat, cu spatele perfect vertical și palmele pe masă.

— Perfect. Ce-mi puteți spune?

— Intenționam să vă pun aceeași întrebare.

— Uitați cum stau lucrurile, eu sunt jurnalist. Aveți informații pentru mine?

— Trebuie să știu ce se află pe CD-ul acela.

— Vorbiți mereu despre un CD.

— Domnule Bulfinch, am rostit și am aruncat o privire spre strada care continua să fie pustie, oamenii care doresc CD-ul acela cred că este la Midori și sunt dispuși s-o asasineze pentru a-l recupera. Este foarte probabil ca întâlnirea pe care ați avut-o cu ea în Alfie în timp ce erați urmărit s-o fi adus pe ea în pericol. De aceea, vă rog să încetați jocul acesta de-a neștiința.

Reporterul și-a scos ochelarii și a suspinat.

— Presupunând că ar exista într-adevăr un CD, nu văd în ce fel ar ajuta-o pe Midori cunoașterea conținutului său.

— Ați spus că sunteți jurnalist. Presupun că ați fi interesat să publicați conținutul acelui CD ipotetic, da?

— Da, puteți presupune asta.

— Și mai presupun că există anumite persoane care ar dori să împiedice publicarea sa?

— Ar fi o altă presupunere corectă, da.

— Perfect. Amenințarea cu publicarea îi face pe oamenii aceștia să-și îndrepte atenția spre Midori. Odată ce conținutul CD-ului ar fi publicat, Midori n-ar mai reprezenta o amenințare, sunteți de acord?

— Este o presupunere logică, da.

— În acest caz se pare că amândoi dorim același lucru: publicarea conținutului CD-ului.

El s-a foit pe scaun.

— Vă înțeleg ideea, totuși nu aș dori să vorbesc despre subiectul acesta până nu o văd pe Midori.

Am căzut pe gânduri.

— Aveți un telefon mobil?

— Da.

— Arătați-mi-l.

A scos un telefon din buzunarul stâng al blazerului.

— Perfect, am rostit. Îl puteți pune înapoi.

Am scos din buzunarul meu un pix și o hârtie și am început să scriu instrucțiuni. Instinctul îmi spunea că Bulfinch nu avea microfoane asupra lui, dar niciun instinct nu este infailibil.

„Nu atingeți telefonul până nu vă spun eu”, am scris. „Ieșim împreună din restaurant, apoi vă percheziționez pentru arme. După aceea mergeți pe unde vă indic eu. La un moment dat o să vă cer s-o luați înainte, iar după un timp o să spun unde mergem. Dacă aveți întrebări, scrieți-le. Dacă nu aveți, dați-mi biletul. Din clipa asta, nu mai rostiți nicio silabă, până nu vă spun eu”.

I-am întins hârtia. A luat-o cu o mână, iar cu cealaltă mână și-a pus ochelarii pe nas. După câteva clipe, a împins biletul spre mine și a aprobat din cap.

Am împăturit hârtia și am băgat-o în buzunar, urmată de pix. Am pus apoi o bancnotă de o mie de yeni pe masă pentru cafeaua pe care o băusem și i-am făcut semn să se ridice.

După ce am ieșit, l-am percheziționat și nu m-a surprins să văd că era neînarmat. Când am pornit pe stradă, am avut grijă să-l țin înaintea mea și într-o parte, practic ca o pavăză umană. Cunoșteam toate locurile bune pentru supraveghere sau ambuscadă din cartier și roteam întruna capul, căutând orice individ nelalocul lui, cineva care l-ar fi putut urmări pe Bulfinch până la restaurant, după care l-ar fi așteptat afară.

La răstimpuri, l-am atins pe un umăr sau pe altul ca să indic „stânga” sau „dreapta” și am mers așa până la Spiral Building. După ce am trecut prin ușile de sticlă, i-am spus că acum putea vorbi. Midori ne aștepta în raionul de muzică.

— Kawamura-san, a rostit el și a făcut o plecăciune când a văzut-o. Vă mulțumesc pentru telefon.

Midori i-a răspuns la plecăciune.

— Vă mulțumesc că ați venit la întâlnire. Mă tem că n-am fost chiar sinceră data trecută, în cafenea. Nu sunt atât de necunoscătoare în privința afilierilor tatălui meu pe cât v-am lăsat să credeți. Nu știu însă absolut nimic despre CD-ul de care ați amintit. Oricum, nu știu mai multe decât mi-ați spus atunci.

— În cazul acesta, a replicat el, nu știu ce aș putea face pentru dumneavoastră.

— Spuneți-ne ce se află pe CD, am intervenit.

— Nu văd cum v-ar ajuta asta.

— Nu văd ce rău ne-ar putea face, i-am răspuns. În clipa de față, noi suntem practic legați la ochi. Dacă ne-am cumula cunoștințele, am avea mai multe șanse să descoperim CD-ul, decât dacă am acționa separat.

— Vă rog, domnule Bulfinch, a zis Midori, acum câteva zile am scăpat ca prin urechile acului

să nu fiu ucisă de cei care încearcă să găsească CD-ul. Am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Reporterul s-a încruntat și s-a uitat de câteva ori de la Midori la mine. În cele din urmă a zis:

— Bine. Acum două luni, tatăl dumneavoastră m-a contactat și mi-a spus că-mi citea cu regularitate rubrica din *Forbes*. Și-a dezvăluit identitatea și a spus că dorea ajutor. Un caz clasic de denunțare.

Midori s-a întors spre mine.

— Cam pe atunci primise diagnosticul.

— Poftim? a întrebat Bulfinch.

— Cancer pulmonar, a spus Midori. Tocmai aflase că nu mai avea mult de trăit.

Bulfinch a încuviințat din cap.

— N-am știut. Îmi pare rău…

Midori făcut un gest scurt de acceptare.

— Continuați, vă rog.

— În următoarea lună, am avut câteva întâlniri secrete cu tatăl dumneavoastră, în decursul cărora m-a informat amănunțit despre corupția din Ministerul de Construcții și rolul lui ca intermediar între Partidul Liberal Democrat și yakuza. Informările acelea mi-au oferit o înțelegere foarte valoroasă a naturii și gradului de corupție din societatea japoneză. Aveam însă nevoie de dovezi.

— Ce fel de dovezi? am intervenit eu. Nu puteați să publicați pur și simplu toate informațiile, menționând „potrivit unei surse de vârf din Ministerul de Construcții”?

— În mod obișnuit puteam să fac asta, da, însă în cazul acesta existau două probleme. În primul rând, poziția lui Kawamura în Ministerul de Construcții îi oferea acces unic la informațiile pe care mi le oferise. Dacă le-am fi publicat, era practic ca și cum i-am fi folosit numele în mod explicit.

— Și a doua problemă? a întrebat Midori.

— Impactul dezvăluirilor, a răspuns reporterul. Noi publicaserăm deja șase-șapte articole despre

genul de acte de corupție în care era implicat Kawamura, dar presa japoneză refuză cu încăpățânare să le preia. De ce? Pentru că politicienii și birocrații votează și interpretează legi care pot face sau desface corporații naționale. Iar corporațiile asigură peste jumătate din veniturile încasate de mass-media din publicitate. Așa că, de exemplu, dacă un ziar publică un articol care atacă un politician, respectivul le telefonează contactelor lui din corporațiile relevante, care își retrag reclamele din ziar și le transferă altui rival, iar ziarul ofensator dă faliment. Ați înțeles? Dacă trimiți un reporter să investigheze un subiect din exteriorul cluburilor de informații *kisha* finanțate de guvern, te pomenești cu ziarul închis. Dacă îți ții gura, banii continuă să vină, licit și ilicit. Aici nimeni nu-și asumă riscuri; toți tratează adevărul ca pe o boală contagioasă. De aceea presa japoneză este cea mai docilă din lume.

— Dar dovezile…? am întrebat eu.

— Dovezile incontestabile ar schimba totul. Ziarele ar fi silite să prezinte subiectul, deoarece în caz contrar ar demonstra că nu sunt decât simple unelte ale guvernului. Iar demascarea publică a principalilor corupți i-ar slăbi pe ei și ar încuraja presa. Am putea începe un ciclu al virtuții care să ducă la o schimbare a politicii japoneze într-un fel de care țara asta n-a mai avut parte de la Restaurația Meiji.

— S-ar putea să supraestimați sprijinul mass-media japoneze, a zis Midori.

Bulfinch a clătinat din cap.

— Nici vorbă. Îi cunosc bine pe unii dintre oamenii aceștia. Sunt jurnaliști buni și vor dori să publice. În același timp însă sunt realiști.

— În ce consta dovada? am întrebat eu.

Bulfinch m-a privit peste ochelarii lui fără rame.

— Nu știu exact. Atât doar că sunt dovezi clare. Incontestabile.

— Pare ca și cum CD-ul ar trebui să ajungă la *Keisatsucho*, nu la presă, a zis Midori referindu-se la organizația investigativă a lui Tatsu.

— Tatăl tău n-ar fi rezistat nici măcar o zi dacă ar fi transmis poliției informațiile acelea, am spus scutindu-l pe reporter s-o facă.

— Așa este, a încuviințat el. Tatăl dumneavoastră n-a fost primul care a încercat să demaște corupția. Ați auzit de Honma Tadayo?

Oh, *da*, *Honma-san*. *O poveste tristă*.

Midori a clătinat din cap.

— În anul 1998, când Nippon Credit Bank a dat faliment, a urmat Bulfinch, din valoarea portofoliului său total de credite de o sută treizeci și trei de miliarde, creditele neperformante reprezentau minimum treizeci și șase de miliarde și probabil mai mult. Creditele neperformante erau asociate lumii interlope, ba chiar unor plăți ilegale către Coreea de Nord. Pentru a face curățenie, un consorțiu de salvatori l-a angajat pe Honma Tadayo, fostul și respectatul director de la Bank of Japan. Honma-san a devenit președintele NCB la începutul lunii septembrie și a început să examineze registrele băncii, încercând să aducă la lumină întreaga măsură a creditelor neperformante și să înțeleagă în primul rând unde și de ce fuseseră prelungite.

M-am gândit la Tatsu și la teoriile conspirațiilor lui, fără să clipesc îndărătul ochelarilor de soare.

— Honma a rezistat două săptămâni. A fost găsit spânzurat într-o cameră de hotel din Osaka, alături de scrisori adresate familiei sale, companiei și altor apropiați. Corpul i-a fost incinerat repede, fără autopsie, iar poliția din Osaka a anunțat că fusese sinucidere fără măcar să deruleze o anchetă.

Știam foarte bine toate detaliile acelea. Auzindu-l pe Bulfinch repetându-le, nu-mi sporea defel confortul.

— Iar Honma n-a fost un eveniment izolat. Moartea lui a fost a șaptea „sinucidere” în rândul

unor japonezi de vază care fie că investigau nereguli financiare, fie că se pregăteau să depună mărturie despre nereguli, începând cu anul 1997, când au început să iasă la lumină dimensiunile creditelor neperformante ce afectau bănci ca Nippon Credit. Printre ei s-a numărat un parlamentar care se pregătea să demaște activități ilicite de strângere de fonduri, alt director al Bank of Japan care supraveghea instituții financiare mici, un anchetator de la Agenția de Supervizare Financiară și șeful diviziei pentru instituții financiare mici și medii din Ministerul de Finanțe. Niciunul dintre aceste șapte cazuri n-a fost investigat pentru omucidere. Puterile de la conducerea țării n-au permis așa ceva.

Erau de asemenea chestiuni pe care le cunoșteam destul de intim.

— Există zvonuri privind un grup special din yakuza, a spus Bulfinch scoțându-și ochelarii și ștergându-le lentilele cu poalele cămășii, specialiști în „cauze naturale", care vizitează victimele în camere de hotel, le silesc să scrie testamente sub amenințarea cu arma, le injectează cu sedative și apoi le strangulează în moduri ce lasă impresia că s-au sinucis prin spânzurare.

— Ați găsit dovezi pentru zvonurile acestea? am întrebat.

— Nu încă, dar nu iese fum fără foc.

A ridicat ochelarii deasupra capului, i-a examinat și i-a pus înapoi pe nas.

— Și o să vă mai spun ceva. Oricât de neplăcute sunt problemele băncilor, situația din Ministerul de Construcții este și mai gravă. Construcțiile sunt cel mai mare angajator din Japonia – practic asigură orezul zilnic al unui japonez din șase. Industria respectivă este de departe principalul contribuabil la fondurile PLD-ului. Dacă vrei să distrugi corupția din țara asta, trebuie să începi din construcții. Tatăl dumneavoastră a fost un bărbat curajos, Midori.

— Știu, a încuviințat ea.

M-am întrebat dacă mai credea că infarctul lui avusese cauze naturale. Începeam să mă simt foarte încălzit în spațiul închis.

— V-am spus tot ce știu, a încheiat reporterul. Acum este rândul vostru.

L-am studiat prin ochelarii de soare.

— Vă puteți gândi la un motiv pentru care Kawamura ar fi venit la întâlnirea cu dumneavoastră din dimineața morții lui, dar n-ar fi adus CD-ul?

Bulfinch a tăcut câteva clipe, apoi a răspuns:

— Nu.

— În dimineața aceea trebuia în mod clar să preluați CD-ul?

— Da. După cum am spus, noi doi avuseserăm deja câteva întâlniri în care-mi prezentase cadrul general, iar în dimineața aceea Kawamura urma să-mi înmâneze dovezile.

— Poate că n-a avut acces la computer și n-a putut descărca informațiile respective și de aceea a venit cu mâinile goale.

— Nu. Cu o zi înainte mi-a spus la telefon că le avea. Nu mai trebuia decât să mi le predea.

M-a fulgerat brusc o idee. M-am întors către Midori.

— Midori, unde locuia tatăl tău?

Cunoșteam deja răspunsul, bineînțeles, dar nu puteam îngădui ca ea s-o știe.

— În Shibuya…

— În ce *chomo*?

Chomo sunt mici subdiviziuni ale sectoarelor speciale din Tokio.

— *San-chomo*.

— În capătul lui Dogenzaka, așadar? În apropierea stației?

— Da.

Am revenit către Bulfinch.

— În dimineața aceea unde s-a suit în tren Kawamura?

— În stația JR Shibuya.

— Am o idee pe care vreau s-o verific. O să vă telefonez, dacă iese ceva.

— Stați așa…, a început reporterul.

— Știu că nu este foarte confortabil, am continuat, dar va trebui să aveți încredere în mine. Cred că pot găsi CD-ul acela.

— Cum?

— V-am zis, am o idee.

Am pornit spre ușă.

— Stați așa, a repetat el. Vă însoțesc.

— Nu.

M-a prins de braț și a mai spus o dată:

— Vă însoțesc.

M-am uitat la mâna lui care mă ținea de braț. După un moment a coborât-o.

— Vreau să plecați de aici, i-am spus, și să mergeți în direcția lui Omotesando-dori. Eu o voi duce pe Midori într-un loc sigur, apoi îmi voi verifica ideea. Voi ține legătura.

El s-a uitat la Midori, evident buimăcit.

— Este în regulă, a încuviințat femeia. Și noi dorim același lucru ca dumneavoastră.

— Bănuiesc că nu am de ales, a zis Bulfinch privindu-mă într-un fel menit să transmită resentimente.

Mi-am dat seama însă ce gândea în realitate.

— Dacă încercați să mă urmăriți, am rostit cu glas coborât, nu voi reacționa ca prieten.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spuneți-mi măcar ce intenționați! Poate că vă pot ajuta.

— Nu uitați, am răspuns arătând spre stradă, plecați în direcția lui Omotesando-dori. Vă voi contacta în curând.

— Ar fi bine s-o faceți. S-a apropiat un pas de mine și mi-a privit ochii prin lentilele ochelarilor de soare; n-am putut să nu-i admir curajul. Ar fi bine s-o faceți.

A încuviințat din cap spre Midori, apoi a trecut prin ușile de sticlă ale Spiral Building și a ieșit pe

stradă.

Midori s-a uitat la mine și a întrebat:

— Ce idee ai?

— Mai târziu, am răspuns privind prin sticlă. Trebuie să plecăm imediat, înainte ca el să se poată întoarce și urmări pe unul dintre noi. Haidem!

Am ieșit și am oprit imediat un taxi care mergea spre Shibuya. Când am suit și am pornit, l-am putut vedea pe reporter care se îndrepta în direcția opusă.

La stația feroviară Shibuya, am coborât amândoi din taxi și ne-am separat. Midori a revenit la hotel, iar eu am mers pe Dogenzaka – acolo unde Harry și cu mine îl urmărisem pe Kawamura într-o dimineață care acum îmi părea foarte îndepărtată, unde, dacă ideea mea era corectă, Kawamura ascunsese CD-ul în dimineața morții.

M-am gândit la Kawamura și la comportamentul lui în dimineața aceea, la gândurile care-i putuseră trece prin minte.

Mai mult ca orice, era speriat. Azi era ziua cea mare; avea asupra lui CD-ul care urma să-i demaște pe toți șobolanii. Era chiar acolo, în buzunarul lui. Era mic și aproape fără greutate, însă Kawamura conștientiza acut prezența acelui obiect despre care știa că-l va costa puținele zile ce-i mai rămăseseră de trăit dacă era găsit în posesia lui. În mai puțin de o oră avea să se întâlnească cu Bulfinch și să-i predea blestemăția, iar pentru asta îi era recunoscător Domnului.

Dar dacă sunt urmărit chiar acum? s-ar fi întrebat el. *Dacă mă vor găsi cu CD-ul asupra mea*? A început să privească peste umăr. S-a oprit să-și aprindă o țigară, s-a întors și a scanat strada.

Cineva dinapoia lui i s-a părut dubios. De ce nu? Când ești intoxicat de frică, întreaga lume este transformată. Un copac arată ca un APV-ist, până la detalii – uniforma închisă la culoare și Kalașnikovul. Orice bărbat în costum pare asasinul guvernamental care își va strecura mâna în

buzunarul tău, va scoate CD-ul și va zâmbi când ridică pistolul spre fruntea ta.

Scapă naibii de blestemăție, a fost posibil să decidă într-o clipă de panică, *și lasă-l pe Bulfinch să-l recupereze singur*. *Oriunde*, *absolut oriunde… uite acolo*, *magazinul de fructe Higashimura*, *va fi perfect*.

N-ar fi fost o idee rea. Ba chiar ar fi fost din capul locului mai bine dacă ar fi utilizat o căsuță poștală oarbă în locul unei predări personale. Însă ei erau amatori, nu profesioniști.

M-am oprit lângă ușița magazinului și am privit firma. Aici intrase în dimineața aceea. Dacă CD-ul nu era aici, atunci putea fi oriunde. Dar dacă Kawamura scăpase de el pe drumul spre întâlnirea cu Bulfinch, acesta era locul.

Am intrat în magazin. Proprietarul, un bărbat scund cu privire de om învins și piele a cărei culoare anunța o viață de fumător, a ridicat ochii și m-a întâmpinat cu un „*irrashaimase*” obosit, apoi a revenit la manga pe care o citea. Interiorul era mic și dreptunghiular, iar proprietarul avea absolut totul sub ochi. Kawamura ar fi trebuit să poată ascunde CD-ul doar în locuri în care orice client ar fi avut acces convenabil. În plus, fusese nevoit să se miște iute. Din punctul lui de vedere, CD-ul trebuia oricum să stea ascuns doar vreo oră, așa că nu trebuia să găsească un loc extrem de protejat.

Ceea ce, am înțeles brusc, însemna că probabil dispăruse de atunci. Nu aveam însă nicio altă pistă. Merita o încercare.

Mere. Văzusem un măr rostogolindu-se din vagonul trenului când se închiseseră ușile.

În colțul cel mai îndepărtat al magazinului erau mai multe mere Fuji, frumoase și lustruite, în suporturile lor de polistiren extrudat suprapuse. Mi l-am imaginat pe Kawamura mergând acolo, examinându-le și profitând de ocazie pentru a strecura CD-ul sub ele.

M-am apropiat și m-am uitat. Recipientul era înalt doar pentru câteva suporturi și a fost ușor să caut CD-ul, pur și simplu ridicând merele, de parcă aș fi dorit să-l aleg pe cel mai potrivit.

Niciun CD. Rahat!

Am repetat acțiunea cu perele de alături, apoi cu tangerinele. Nimic.

La naiba! Mi se păruse perfect. Fusesem sigur.

Trebuia să cumpăr ceva, ca să pun capăt prefăcătoriei. În mod evident, eram un cumpărător pretențios, care căuta ceva special.

— Mi-ați putea ambala câteva fructe pentru un cadou? l-am întrebat pe proprietar. Să zicem o jumătate de duzină și neapărat un pepene galben micuț.

— *Kashikomarimashita*, a răspuns el cu o încercare nereușită de zâmbet. „Imediat”.

Mi-am continuat căutarea, în timp ce el pregătea grijuliu cadoul. În cele cinci minute cât proprietarul a fost preocupat de cererea mea, am putut controla toate locurile la care Kawamura ar fi avut acces în dimineața aceea. A fost inutil.

Proprietarul aproape că terminase. A scos o panglică verde moarată și a înfășurat-o de două ori în jurul cutiei pe care o folosise, încheind cu o fundă simplă. Ieșise chiar un cadou frumos. Poate că lui Midori avea să-i placă.

Am scos niște bancnote și i le-am întins. *Oricum*, mi-am spus, *ce speranțe aveai*? *Kawamura n-a avut timp să-l ascundă bine*. *Chiar dacă încercase să-l pitească aici*, *cineva l-ar fi găsit până acum*.

Cineva l-ar fi găsit…

Proprietarul îmi număra restul cu aceeași lipsă de grabă cu care crease coșul de fructe. În mod clar era un bărbat metodic. Meticulos.

L-am așteptat să termine, după care am rostit:

— Mă scuzați. Știu că este improbabil, dar un prieten de-al meu a pierdut aici un CD acum vreo săptămână și m-a rugat să mă interesez dacă nu l-a

găsit cineva. Este atât de greu de crezut, încât am ezitat s-o spun, dar…

— *Un,* a mormăit el și s-a ghemuit înapoia tejghelei. S-a ridicat după o clipă, cu o cutiuță de plastic banală în mână. Chiar m-am întrebat dacă îl va mai cere cineva.

L-a șters din câteva mișcări scurte ale șorțului, apoi mi l-a întins.

— Mulțumesc, am rostit ușor surprins. Prietenul meu va fi fericit.

— Bravo lui, a răspuns proprietarul și ochii i-au redevenit indiferenți.

Capitolul 15

În zori, întregul Shibuya lasă impresia unui uriaș care doarme mahmur. Încă se pot simți veselia și râsetele nepăsătoare din noaptea anterioară, ale cărei ecouri se aud în tăcerile stranii și spațiile pustii ale străduțelor întortocheate ale zonei. Glasurile bete ale iubitorilor de karaoke, ispitele mieroase ale promovatorilor de cluburi, murmurele secrete ale îndrăgostiților care merg la braț, toate au dispărut, dar, cumva, pentru numai câteva ore evanescente în tăcerea matinală, umbrele lor dăinuie, aidoma unor fantome care refuză să creadă că noaptea s-a sfârșit, că nu mai există petreceri la care să participe.

Am mers în tovărășia acelor fantome, urmând alei care erau mai mult sau mai puțin paralele cu Aoyama-dori, artera principală care conectează Shibuya și Aoyama. Mă trezisem devreme, furișându-mă din pat cât putusem de discret pentru a o lăsa pe Midori să doarmă și dusesem CD-ul la Akihabara, Mecca electronicii din Tokio, unde încercasem să-l accesez pe un PC în unul dintre enormele magazine anonime de computere. Zadarnic. Era criptat.

Ceea ce însemna că aveam nevoie de ajutorul lui Harry. Asta nu mă făcea să mă simt în largul meu; ținând seama de descrierea pe care Bulfinch o făcuse conținutului CD-ului – că el conținea dovezi despre unul sau mai mulți asasini specializați în cauze naturale –, știam că discul mă putea implica.

L-am sunat pe Harry de la un telefon public din Nogizaka. Părea amețit și am bănuit că-l trezisem din somn, dar am simțit cum a devenit alert când am amintit de începerea lucrărilor de construcție din Kokaigijidomae – semnalul nostru pentru o întâlnire imediată, urgentă. Am folosit apoi codul nostru uzual pentru a-i spune că doream să ne vedem în Doutor Coffee Shop pe Imoaraizaka în Roppongi. Era aproape de apartamentul lui, așa că putea să ajungă repede.

Mă aștepta deja, când am sosit după douăzeci de minute; stătea la o masă din spate și citea un ziar. Părul îi era lipit pe o parte a feței și părea palid.

— Îmi cer scuze că te-am trezit, am rostit și m-am așezat vizavi de el.

A clătinat din cap.

— Ce-ai pățit la față?

— Ar fi trebuit să-l vezi pe celălalt. Haide să comandăm micul dejun.

— Eu cred că n-o să iau decât cafea.

— Nu vrei ouă sau altceva?

— Nu, doar cafea este suficient.

— Se pare că ai avut o noapte grea, am comentat încercând să-mi închipui ce ar fi însemnat asta pentru Harry.

El m-a privit cu atenție.

— Mă îngrijorezi cu genul ăsta de conversație. Știu că n-ai fi folosit codul decât dacă era ceva serios.

— Nu m-ai fi iertat dacă te-aș fi trezit pentru alt motiv, am replicat.

Am comandat cafea și micul dejun, iar eu i-am povestit tot ce se întâmplase de când ne văzuserăm

ultima dată, începând cu felul cum o cunoscusem pe Midori, apoi atacurile de lângă apartamentul ei și al meu, întâlnirea cu Bulfinch și CD-ul. Nu i-am spus nimic despre noaptea anterioară. Am precizat doar că foloseam un love hotel ca locuință conspirativă.

Privindu-l și simțindu-i îngrijorarea, mi-am dat seama că aveam încredere în el. Nu doar pentru că știam că, operațional vorbind, nu exista niciun fel prin care să-mi poată face rău, care era motivul meu uzual pentru o minimă măsură de încredere în cineva, ci pentru că Harry merita într-adevăr să am încredere în el. Pentru că doream să am încredere în el.

— Sunt cam strâns cu ușa acum, i-am zis, și ajutorul tău mi-ar putea fi de folos. Dar… mai întâi ar trebui să afli unele detalii de ansamblu care pot fi periculoase. Dacă apreciezi că nu-i în regulă, ajunge să-mi spui și ne oprim aici.

S-a învăpăiat ușor la față și am știut că pentru Harry însemna foarte mult ca eu să-i cer ajutorul, să am nevoie de el.

— E-n regulă, a spus.

I-am povestit atunci despre Holtzer și Benny, despre posibila conexiune cu CIA.

— Ar fi fost bine dacă mi-ai fi spus toate astea mai devreme, a comentat el după ce am terminat. Poate că ți-aș fi putut oferi mai mult ajutor.

Am strâns din umeri.

— Cu cât știi mai puține, cu atât mai puține griji trebuie să-mi fac despre tine.

Harry a aprobat din cap.

— Gândire tipică pentru CIA.

— Dacă noi nu semănăm între noi…

— Nu, nu. Amintește-ți că eu am lucrat la Puzzle Palace. Cei din Agenție transformă paranoia în motiv de mândrie. Oricum, de ce aș fi vrut eu să-ți fac vreun rău?

— Am fost doar prudent, pușțiule, am răspuns. Nu-i nimic personal.

— Mi-ai salvat pielea atunci în Roppongi, mai ții minte? Crezi că eu aș fi uitat?

— Ai fi surprins cât de multe uită oamenii.

— Nu și eu. Oricum, te-ai gândit vreodată câtă încredere am în tine, îngăduindu-ți să împărtășești informațiile astea cu mine, îngăduindu-ți să mă transformi într-un potențial punct vulnerabil? Știu cât de prudent ești și știu lucrurile de care ești capabil.

— Nu sunt sigur că-nțeleg ce vrei să spui, am replicat simțindu-mă neliniștit, dar netrădând-o.

El m-a fixat cu privirea câteva momente prelungi, după care a spus:

— Ți-am păstrat secretele mult timp. Voi continua să le păstrez. De acord?

Te-am subestimat, mi-am spus în gând.

— De acord? a repetat el.

— Da, am zis neavând alternativă. Acum haide să ne ocupăm de problemă. Începe cu Holtzer.

— Mai spune-mi niște detalii despre cum l-ai cunoscut.

— Abia am mâncat.

— Chiar atât de rele sunt?

Am ridicat din umeri.

— L-am cunoscut în Vietnam. Pe atunci făcea parte din Agenție, fiind atașat la GOS, un Grup de Operațiuni Speciale comun CIA-armată. Era un tip dur, o să recunosc asta – crescuse pe străzile din sudul Bostonului și nu se temea să iasă pe teren, spre deosebire de alți conțopiști cu care am lucrat acolo. Asta mi-a plăcut la el când ne-am cunoscut. Însă de pe atunci nu era decât un carierist. Prima dată ne-am ciocnit după o operațiune ARVN – Armata Republicii Vietnam, armata celor din sud – în Regiunea Militară 3. În urma informațiilor primite de la o sursă personală a lui Holtzer, ARVN-ul bombardase cu mortierele o bază din Tay Ninh, suspectată că aparținea Vietcongului. Așa că noi am fost implicați în numărătoarea corpurilor, ca modalitate de verificare a

informației. ARVN-ul nu cruțase deloc baza și era greu să identificăm corpurile – erau bucăți peste tot. N-am găsit însă arme. I-am spus lui Holtzer că mie nu mi se părea că ar fi fost vorba despre Vietcong, dar el a replicat: „Ce tot vorbești? Aici e Tay Ninh, totul este Vietcong". „Fii serios", i-am zis, „nu există arme și cred că sursa te-a tras pe sfoară. A fost o greșeală". „N-a fost nicio greșeală", a răspuns el, „trebuie să fi fost vreo două duzini de inamici morți". Însă el număra fiecare membru retezat ca pe un corp separat. Când a revenit la bază, a scris raportul și mi-a cerut să-l contrasemnez. I-am spus să se ducă dracului. În preajmă erau doi ofițeri, nu în raza auditivă, dar destul de aproape ca să ne vadă. Schimbul de cuvinte s-a încins și am sfârșit sărind pe el. Ofițerii m-au văzut, adică exact ce-și dorise Holtzer, deși nu cred că se așteptase și la operația de rinoplastie de care a avut nevoie după aceea. În mod obișnuit așa ceva n-ar fi trezit prea multă atenție, dar pe atunci existau niște sensibilități față de cooperarea pe teren dintre Forțele Speciale și CIA, iar Holtzer știa cum să-i manipuleze pe birocrați. A făcut să pară că nu-i contrasemnasem raportul, fiindcă aveam o problemă personală cu el. Mă întreb câte operațiuni ulterioare de căutare și distrugere s-au bazat pe informații de la așa-zisa lui sursă.

Am sorbit din cafea și am urmat:

— După aceea Holtzer mi-a cauzat o mulțime de probleme. Este genul de individ care știe la ce urechi să șoptească, pe când eu n-am fost niciodată priceput la jocul ăsta. Când m-am întors din război, deasupra mea plutea un soi de nor negru și am știut mereu că el se afla în spatele lui, deși nu l-am putut prinde trăgând sforile.

— Nu mi-ai spus nici ce s-a întâmplat în State după război, a rostit Harry după o clipă. De aceea ai plecat?

— Parțial.

Răspunsul meu scurt era menit să indice că nu doream să mai detaliez și Harry a înțeles.

— Ce este cu Benny? a întrebat el.

— Știu doar că avea conexiuni cu PLD – era un simplu intermediar, dar i se încredințaseră unele misiuni destul de importante. Și se pare că era de asemenea o cârtiță pentru CIA.

Cuvântul „cârtiță” mi-a lăsat un gust neplăcut în gură. Continuă să fie unul dintre cele mai murdare epitete pe care le cunosc.

Timp de șase ani, operațiunile GOS din Laos, Cambodgia și Vietnamul de Nord fuseseră compromise de o cârtiță. În mod repetat, echipe erau introduse cu succes pe teritoriul inamic, doar ca să fie descoperite după numai câteva minute de patrule nord-vietnameze. Unele dintre misiunile acelea fuseseră capcane letale, în urma cărora fuseseră nimicite plutoane întregi de GOS. Totuși altele avuseseră succes, ceea ce însemna că accesul cârtiței era limitat. Dacă un investigator ar fi putut compara date și posibilități de acces, am fi putut reduce rapid lista de suspecți.

Însă CAMV, Comandamentul Asistenței Militare SUA în Vietnam, refuzase orice investigații, din cauza problemelor delicate ale „relațiilor cu omologii”. Altfel spus, se temeau să nu insulte guvernul Vietnamului de Sud, sugerând că un cetățean sud-vietnamez atașat la CAMV putea să nu fie demn de încredere. Mai rău încă, GOS a primit ordin să continue să-și împărtășească datele cu ARVN. Noi încercasem să ocolim pe cât puteam ordinul respectiv, oferind coordonate de introducere false omologilor noștri vietnamezi, dar CAMV-ul a aflat și a urmat un scandal monstru.

În 1972 a fost demascat un caporal ARVN trădător, totuși era imposibil ca acel singur agent de rang redus să fi fost unica sursă de scurgeri de informații timp de atâția ani. Adevărata cârtiță n-a fost găsită niciodată. Era un mister cu care trebuia

să mă resemnez. Iar eu mă numărasem printre cei norocoși.

Am scos din buzunarul sacoului telefoanele mobile ale lui Benny și *kendoka* și i le-am întins lui Harry.

— Vreau două chestii de la tine. Mai întâi să verifici numerele la care s-a sunat. Ar trebui să fie stocate în telefoane. I-am arătat care era al lui *kendoka* și care era al lui Benny. Vezi dacă există numere programate pentru apelare rapidă și încearcă să le identifici. Vreau să știu cu cine vorbeau tipii ăștia și cum erau conectați între ei și cu CIA.

— Floare la ureche, a încuviințat el. Până la sfârșitul zilei, o să-ți pot furniza ceva.

— Perfect. Acum a doua chestie. Am scos CD-ul și l-am pus pe masă. Datele pe care le caută toți sunt pe discul ăsta. Bulfinch spune că este o demascare a corupției din PLD și Ministerul de Construcții, care ar putea prăbuși guvernul.

El l-a ridicat și l-a cântărit în palmă.

— De ce tocmai pe un CD? m-a întrebat.

— Același lucru voiam să te întreb și eu.

— Nu știu. Ar fi fost mai simplu ca datele de pe el să fie transferate prin internet. Poate că un program de management al copierii împiedică așa ceva. O să verific.

L-a băgat în jachetă.

— Este posibil că așa să fi știut ei că-l urmăream pe Kawamura? l-am întrebat.

— Ce vrei să spui?

— Cum au aflat că el făcuse CD-ul.

— Poate că da. Există programe de management al copierii care-ți pot spune dacă a fost făcută o copie.

— În plus, este criptat. Am încercat să-l accesez, dar n-am reușit. De ce l-ar fi criptat Kawamura?

— Mă îndoiesc că a făcut-o el. Probabil că el n-ar fi trebuit să aibă acces la conținut. Altcineva l-a încriptat, persoana de la care l-a luat.

Părea logic, totuși continuam să nu înțeleg motivul pentru care Benny mă pusese pe urmele lui Kawamura cu săptămâni în urmă.

Trebuia să fi existat altă modalitate de a ști că el era în contact cu Bulfinch. Poate interceptări telefonice, ceva de felul ăsta.

— Bine, am încuviințat. Sună-mă când termini. O să ne întâlnim tot aici. Alege ora când îți convine și folosește codul uzual.

Harry a încuviințat din cap și s-a ridicat de la masă.

— Încă ceva, am rostit. Să nu fii exagerat de sigur pe tine. Există persoane care dacă ar ști că ai CD-ul, te-ar omorî ca să-l recupereze.

A aprobat din cap.

— O să fiu prudent.

— „Prudent” nu-i suficient. Fii paranoic. Să nu te-ncrezi în nimeni.

— Aproape în nimeni, a replicat el cu o țuguiere ușor exasperată a buzelor, care ar fi putut fi un surâs.

— În nimeni, am repetat, gândindu-mă la Jake „Nebunu”.

După plecarea lui Harry, am sunat-o pe Midori de la un telefon public. În dimineața aceea ne mutaserăm în alt hotel. Mi-a răspuns după primul țârâit.

— Doar o simplă verificare, i-am spus.

— Prietenul tău ne poate ajuta? a întrebat ea.

Îi spusesem să aibă multă grijă ce vorbea la telefon și am fost încântat că-și alesese cuvintele cu grijă.

— E prea devreme de spus. Va încerca.

— Când te-ntorci?

— Sunt deja pe drum.

— Fă-mi o favoare și cumpără-mi ceva de citit. Un roman, niște reviste… Ar fi trebuit să mă fi gândit la asta când am ieșit după mâncare. În camera asta nu se poate face nimic și înnebunesc.

— O să mă opresc undeva în drum. O să ajung repede.

Tonul ei era mai puțin încordat decât fusese când o anunțasem că găsisem CD-ul. Dorise să știe cum procedasem, iar eu nu-i spusesem. Evident, n-o puteam face.

— Am fost angajat de un grup care-l dorea, îi spusesem până la urmă. În momentul acela nu știusem ce era pe disc. Nu știusem ce vor fi ei în stare să facă pentru a-l obține.

— Cine făcea parte din grup?

— Nu contează, replicasem eu. Tot ce trebuie să știi este că acum încerc să fiu parte din soluție, da? Dacă aș fi vrut să-l dau celor care mă plătiseră să-l găsesc, n-aș mai fi acum cu tine aici și n-am mai discuta subiectul. Asta-i tot ce-ți voi spune.

Necunoscând lumea mea, Midori nu avea niciun motiv să se îndoiască de faptul că infarctul lui Kawamura se datorase unor cauze naturale. Dacă ar fi fost orice altceva – un glonț, sau chiar o cădere de pe un bloc –, știam că aș fi fost suspectat.

M-am îndreptat spre Suidobashi, unde am început o RDU amănunțită, luând linia JR spre Shinjuku. Am schimbat trenurile la Yoyogi și am așteptat să văd cine cobora odată cu mine, apoi am așteptat pe peron după plecarea garniturii. Am lăsat două trenuri să treacă înainte de a sui, iar după o stație am coborât prin capătul de est al Stației Shinjuku, omoloaga mai veche și aglomerată a vestului lui Shinjuku, care era mai curată și ocupată de clădiri guvernamentale. Continuam să port ochelari de soare care-mi camuflau ochiul umflat și tenta întunecată a lentilelor conferea mulțimilor frenetice un aspect ușor spectral. Am lăsat gloata să mă poarte prin unul dintre pasajele subterane labirintice pline cu magazine, până am ajuns lângă Virgin Megastore, apoi m-am luptat cu fluxul spre magazinul universal Isetan, simțindu-mă ca un înotător care

încearcă să răzbească împotriva unui curent puternic. Am decis să-i cumpăr lui Midori o eșarfă de cașmir bleumarin uriașă și o pereche de ochelari de soare cu lentile semicurbate despre care apreciam că i-ar schimba forma feței. Am plătit obiectele la case diferite, pentru ca nimeni să nu creadă că bărbatul cu ochelari de soare cumpăra o deghizare pentru femeia din viața lui.

M-am oprit în cele din urmă în Kinokuniya, la cincizeci de metri de Isetan, unde m-am afundat în mulțimi atât de dense, încât pasajul subteran părea pustiu prin comparație. Am luat două reviste și un roman din secțiunea cu bestselleruri japoneze și m-am îndreptat spre casă.

Așteptam la coadă, privind să văd cine ieșea de pe scară și din lift, când pagerul mi-a vibrat în buzunar. L-am scos, așteptând să văd vreun cod de la Harry, dar display-ul afișa un număr din opt cifre cu un prefix de Tokio.

Am plătit revistele și cartea, am coborât pe scară până la parter și am intrat într-o cabină telefonică de pe o stradă laterală de lângă Shinjuku-dori. Am introdus o monedă de o sută de yeni și am tastat numărul, privind peste umăr până la stabilirea legăturii.

Am auzit un clic.

— John Rain, a rostit un glas în engleză.

N-am răspuns și glasul mi-a repetat numele.

— Cred că ai greșit numărul.

A urmat o pauză.

— Numele meu este Lincoln.

— Ce drăguț!

— Șeful vrea să se-ntâlnească cu tine.

Știam că omul de la celălalt capăt al firului era din CIA și că „Șeful” era Holtzer.

— Cred că glumești, am replicat.

— Nu. S-a comis o greșeală și el vrea să explice. Poți să alegi locul și ora pe care le vrei.

— Nu cred că vreau.

— Trebuie să asculți ce are el de spus. Lucrurile nu sunt așa cum crezi.

M-am uitat înapoi în direcția lui Kinokuniya, cântărind riscurile și posibilele avantaje.

— Va trebui să se-ntâlnească cu mine chiar acum, am rostit.

— Imposibil. Este într-o ședință. Nu se poate elibera înainte de diseară, cel mai devreme.

— Nu-mi pasă nici dacă are operație pe cord deschis. Spune-i așa, Abe: dacă vrea să se întâlnească cu mine, îl aștept în Shinjuku peste douăzeci de minute. Dacă întârzie un singur minut, am plecat.

A urmat o pauză lungă. După aceea, bărbatul a întrebat:

— Unde anume în Shinjuku?

— Să iasă prin capătul estic al stației JR Shinjuku și să meargă drept spre firma Studio Alta. Iar dacă poartă altceva decât pantaloni, pantofi și un tricou cu mâneci scurte, nu mă va vedea niciodată. Ai înțeles?

Doream să îngreunez cât mai mult posibilitatea ca Holtzer să ascundă o armă ușor accesibilă, dacă intenționa cumva asta.

— Am înțeles.

— Exact douăzeci de minute, am repetat și am închis.

Existau două posibilități. Prima dintre ele: Holtzer avea într-adevăr ceva rezonabil de spus… posibilitatea respectivă era foarte îndepărtată. A doua: totul nu era decât o tentativă de a mă prinde pentru a termina treaba pe care o eșuaseră catastrofal lângă apartamentul meu. Indiferent despre ce ar fi fost vorba, beneficiam de ocazia de a afla mai multe. Desigur, nu mă puteam bizui că Holtzer va fi cinstit cu mine, totuși puteam citi printre minciunile lui.

Trebuia să presupun că vor exista aparate foto. Eu aveam să-l țin în mișcare permanentă, totuși riscul continua să existe. *La naiba*, mi-am spus.

Ticăloșii știau unde locuiai și au probabil deja un album foto integral al tău. Nu mai ai de protejat niciun anonimat.

Am revenit la Shinjuku-dori și am mers spre intrarea din față a clădirii Studio Alta, unde câteva taxiuri așteptau clienți. M-am apropiat de un taximetrist mai tânăr care părea dispus să închidă ochii față de o situație bizară dacă prețul era adecvat și i-am spus că voiam să iau un pasager care va apărea prin ieșirea de est a stației JR peste cincisprezece – douăzeci de minute – un *gaijin* în tricou.

— Întreabă dacă el este Șeful, i-am explicat în japoneză și i-am întins o bancnotă de zece mii de yeni. Dacă răspunde afirmativ, du-l pe Shinjuku-dori, apoi cotește la stânga pe Meiji-dori, apoi din nou la stânga pe Yasukuni-dori. Așteaptă-mă pe latura de nord a lui Yasukuni-dori, în fața lui Daiwa Bank. Eu voi ajunge acolo imediat după tine.

Am scos altă bancnotă de zece mii de yeni și am rupt-o în două. I-am întins jumătate și i-am zis că va căpăta cealaltă jumătate când mă va lua și pe mine. A făcut o plecăciune în semn de înțelegere.

— Ai o carte de vizită? l-am întrebat.

— *Hai*, a răspuns și a scos imediat o carte de vizită din buzunarul cămășii.

Am luat-o și i-am mulțumit, apoi am mers la intrarea din spate a clădirii Studio Alta și am suit pe scară până la etajul al patrulea. De acolo vedeam bine ieșirea estică a stației. M-am uitat la ceas: mai aveam paisprezece minute. Am scris o adresă din Ikebukuro pe spatele cărții de vizită și am pus-o în buzunarul de la piept.

Holtzer a apărut cu un minut mai devreme. L-am văzut ivindu-se prin ieșirea de est, apoi mergând fără grabă către firma Studio Alta. Puteam recunoaște chiar de la depărtare buzele cărnoase și nasul proeminent. Pentru o clipă scurtă și satisfăcătoare, mi-am amintit cum i-l spărsesem.

Nu chelise deloc, însă părul avea mai degrabă un gri deschis, decât blondul murdar pe care-l știusem. După aspectul general și felul cum mergea, puteam spune că-și păstrase forma fizică. Probabil că-i era frig în tricoul cu mâneci scurte. Ghinionul lui.

L-am văzut pe taximetrist apropiindu-se de el și spunând ceva. Holtzer a încuviințat din cap, apoi l-a urmat la mașină, privind în dreapta și în stânga în timp ce mergeau. A examinat taxiul bănuitor înainte de a sui, după care au pornit pe Shinjuku-dori.

Nu le oferisem oamenilor lui Holtzer timp să pregătească o mașină sau altă supraveghere mobilă în zonă, așa că oricine ar fi încercat să stea pe urmele lui ar fi trebuit să se agite acum, cel mai probabil să se grăbească să ia un taxi. Am privit zona timp de patru minute, dar n-am văzut nicio activitate neobișnuită. Până aici, era bine.

Am revenit la scară și am coborât câte trei trepte odată, până am ajuns la parter. Apoi am traversat Yasukuni-dori spre Daiwa Bank, unde am ajuns exact când sosea taxiul. M-am apropiat de portiera pentru pasageri, privind întruna cu atenție mâinile lui Holtzer. Portiera s-a deschis automat și Holtzer s-a aplecat spre mine.

— Salut, John, a rostit el cu glas liniștitor.

— Mâinile, Holtzer, l-am întrerupt. Vreau să-ți văd mâinile. Palmele în sus și ridică-le – mult.

Nu credeam cu adevărat că ar fi încercat să mă împuște, însă nici nu intenționam să-i acord vreo șansă.

Am observat că anii nu-i diminuaseră accentul aspru din sudul Bostonului.

— Ar trebui să-ți cer și eu același lucru.

— Încearcă s-o faci.

A ezitat, apoi s-a lăsat pe spate și a ridicat mâinile.

— Acum încrucișează degetele și du mâinile la ceafă. După aceea, întoarce-te și privește pe

geamul șoferului.

— Haide, Rain, ce naiba…, a început el.

— Dacă n-o faci, am plecat.

M-a privit fix o secundă, apoi s-a supus.

M-am strecurat lângă el și i-am întins taximetristului cartea de vizită cu adresa din Ikebukuro, spunându-i să ne ducă acolo. De fapt nu conta unde ne ducea. Voiam doar ca șoferul să nu spună nimic cu glas tare. După aceea, cu mâna stângă am strâns degetele încrucișate ale lui Holtzer, iar cu mâna dreaptă l-am percheziționat scurt. După un minut m-am îndepărtat de el, satisfăcut că nu avea nicio armă. Aceea nu era însă decât jumătate din grija mea.

— Sper că acum ești mulțumit, a comentat el. Poți să-mi spui unde mergem?

Mă gândisem că s-ar putea să întrebe asta.

— Ai microfoane pe tine? am rostit, privindu-i ochii.

Nu mi-a răspuns. *Unde ar putea fi*? m-am gândit. Nu simțisem nimic sub tricou.

— Scoate-ți cureaua, i-am cerut.

— Mai du-te dracu', Rain. Împingi lucrurile prea departe.

— Scoate-o, Holtzer. N-am chef de jocuri cu tine. Mă gândesc foarte serios că modul cel mai bun de a-mi rezolva toate problemele este de a-ți rupe gâtul chiar acum și aici.

— Dă-i drumul și-ncearcă.

— *Sayonara*, dobitocule. M-am aplecat spre taximetrist. *Tomatte kudasai*. „Oprește aici".

— Bine, bine, ai câștigat, a spus el. Transmițătorul este în curea. Nu-i decât o precauție după accidentul nefericit al lui Benny.

Îmi transmitea oare să nu-mi fac griji fiindcă Benny nu era important?

— *Iya*, *sumimasen*, i-am spus șoferului. *Itte kudasai*. „Scuze. Mergem mai departe".

M-am adresat după aceea lui Holtzer:

— Mă bucur să văd că ți-ai păstrat aprecierea și respectul pentru propriii tăi oameni. Dă-mi cureaua.

— Benny nu făcea parte dintre oamenii mei, a clătinat el din cap față de evidenta mea neînțelegere. Ne prostea pe noi la fel cum a-ncercat să te prostească pe tine.

Și-a scos cureaua și mi-a întins-o. Am ridicat-o. Bineînțeles, sub cataramă exista un microfon minuscul.

— Unde-i bateria? am întrebat.

— Catarama este bateria. Hidrură de nichel.

Am încuviințat din cap, impresionat.

— Voi faceți niște chestii excelente.

Am coborât geamul și am aruncat cureaua.

Holtzer s-a repezit către ea, dar o secundă prea târziu.

— Ce dracu', Rain, nu trebuia să faci asta. Era suficient s-o dezactivezi.

— Vreau să-ți văd pantofii.

— În niciun caz, dacă vrei să-i arunci pe geam.

— O să-i arunc dacă sunt suspecți.

I-a scos și mi i-a întins. Erau mocasini negri din piele moale, cu tălpi din cauciuc. Un microfon n-ar fi avut loc în ei. La interior erau calzi și umezi de transpirație, ceea ce arată că-i purta de ceva timp; de altfel se zăreau adâncituri ușoare lăsate de degetele lui de la picioare. Era clar că nu fuseseră pregătiți pentru o ocazie specială de către băieții din laborator. I-am restituit.

— E bine? a întrebat el.

— Zi ce ai de zis. N-am mult timp la dispoziție.

Holtzer a oftat.

— Incidentul de lângă apartamentul tău a fost o eroare. N-ar fi trebuit să aibă loc și vreau să-mi cer personal scuze.

Era dezgustător cât de sincer putea să sune.

— Ascult.

— Îmi asum un risc, Rain, a continuat el cu glas încet. Ceea ce-ți voi spune este strict secret…

— Ar fi bine să ai dreptate. Dacă n-o să-mi spui decât ce pot citi în ziare, atunci îmi iroseşti timpul.

A făcut o strâmbătură.

— În ultimii cinci ani, noi am investit într-un activ din guvernul japonez. O persoană dinăuntru care să aibă acces la orice. Cineva care să ştie unde sunt îngropate toate cadavrele… şi nu vorbesc doar figurativ.

Dacă spera la o reacţie din partea mea, n-a căpătat-o. A urmat:

— De-a lungul timpului am căpătat multe informaţii de la persoana respectivă, dar niciodată ceva realmente strict secret. Niciodată ceva ce să putem utiliza ca pârghie. Înţelegi?

Am încuviinţat din cap. În domeniul nostru, „pârghie" însemna „şantaj".

— Ca o şcolăriţă catolică, ştii? Ea zice întruna „nu, nu" şi tu trebuie să găseşti pur şi simplu altă cale, fiindcă, ce naiba!, în cele din urmă ştii bine c-o vrea. A rânjit şi buzele cărnoase îi erau obscene. Noi am continuat să insistăm, înaintând câţiva milimetri de fiecare dată. În cele din urmă, acum şase luni, natura refuzurilor lui a început să se schimbe. În loc să spună „Nu, n-o să fac aşa ceva", am început să auzim: „Nu, asta-i prea periculos, mă expun la riscuri". Obiecţii practice, înţelegi?

Înţelegeam. Vânzătorii buni, negociatorii buni şi spionii buni sunt fericiţi când aud obiecţii practice. Ele anunţă o schimbare de la „dacă" la „cum", de la principii, la preţ.

— Au fost necesare alte cinci luni ca să-l convingem. Urma să-l plătim în cash – o singură tranşă suficient de mare ca să nu-şi mai facă niciodată griji, plus o pensie anuală. Acte false, instalarea într-un loc de la tropice unde să nu bată la ochi – echivalentul unui program de protecţie a martorilor din partea Agenţiei, dar la nivel de lux. În schimb, el avea să ne ofere toate datele despre Partidul Liberal Democrat: plăţi, mite, legături cu yakuza, asasinări de trădători. Şi vorbim aici

despre dovezi incontestabile: interceptări telefonice, fotografii, conversații înregistrate, genul de mărturii acceptate de orice tribunale.

— Și ce voiați să faceți cu ele?

— Tu ce dracu' crezi? Cu genul ăla de informații, guvernul american ar fi fost proprietarul PLD-ului. I-am fi avut în buzunar pe toți politicienii japonezi. Crezi c-am mai fi avut vreodată necazuri pentru bazele militare de pe Okinawa sau de la Atsugi? Crezi c-am mai fi avut greutăți să exportăm oricât de mult orez sau semiconductori sau automobile doream? PLD-ul reprezintă puterea aici și noi am fi fost puterea dinapoia puterii ăleia. Japonia ar fi fost de-a pururi sclavul sexual al Unchiului Sam.

— Din tonul tău deduc că Unchiul Sam a fost cam dezamăgit în dragoste.

Zâmbetul lui era mai degrabă un rânjet.

— Nu-i vorba despre dezamăgire, ci mai degrabă despre o amânare. Continuăm să căpătăm ce ne dorim.

— Care a fost legătura ta cu Benny?

— Bietul Benny… A fost o sursă excelentă despre jegurile din PLD. îi cunoștea pe jucători, dar nu avea acces, înțelegi? Activul avea însă acces.

— L-ai trimis totuși la apartamentul meu.

— Da, l-am trimis. Singur, ca să-ți pună niște întrebări.

— Cum ai aflat ce i s-a întâmplat?

— Haide, Rain, a fost găsit cu gâtul rupt lângă apartamentul tău. Cine altul s-o fi făcut, vreunul dintre vecinii tăi pensionari? În plus, avea microfoane pe el. Procedură operațională standard pentru așa ceva. Am auzit totul, l-am auzit cum a dat vina pe mine, puțoiul naibii!

— Și celălalt tip?

— Nu știm nimic despre el, decât că a fost găsit mort la o sută de metri de locul unde poliția tokiotă a descoperit corpul lui Benny.

— Benny mi-a spus că era *Boeicho Boeikyoku*. Că tu intermediai legătura.

— Avea dreptate când spunea că eu intermediam legătura cu *Boeicho Boeikyoku*, dar a mâncat rahat că l-aș fi cunoscut pe amicul lui. Oricum, poți pune prinsoare că am făcut niște verificări și amicul lui Benny nu făcea parte din spionajul japonez. Când Benny l-a dus la apartamentul tău, era într-o misiune privată, plătită de altcineva. Știi bine că nu poți avea încredere în cârtițele astea. Ai uitat ce probleme am avut cu omologii noștri ARVN în Vietnam?

M-am uitat în oglinda retrovizoare și am văzut că taximetristul ne privea bănuitor. Șansele de a ne putea urmări conversația dusă în engleză erau nule, dar îmi puteam da seama că el simțea ceva în neregulă, ceva care-l neliniștea.

— Cârtițele iau bani de la oricine, a continuat Holtzer. Îți zic ceva – n-o să-i duc dorul lui Benny. Când ești plătit de ambele tabere, cineva o să afle până la urmă și atunci, o știi prea bine, o să capeți ceea ce te aștepta oricum.

Sau cel puțin așa ar trebui să se întâmple.

— Da, am zis eu.

— Lasă-mă să-ți termin însă povestea cu activul. Acum trei săptămâni, el a plecat să livreze informațiile, pe care le descărcase pe un CD. Avea asupra lui bijuteriile coroanei, ca să zic așa, când – o să-ți vină să crezi? – a suferit un infarct pe Yamanote și a murit. Am trimis oameni la spital, dar CD-ul dispăruse.

— Cum poți să fii atât de sigur că avea CD-ul la el când a murit?

— Rain, suntem foarte siguri în privința asta. Știi bine că avem tehnicile noastre. Surse și metode, deși nu pot vorbi despre ele. Dar nu CD-ul a fost partea cea mai interesantă. Vrei s-auzi care a fost partea cea mai interesantă?

— Abia aștept.

— Perfect atunci, a spus el și s-a aplecat spre mine, afișându-și din nou surâsul grotesc. Partea cea mai interesantă este că de fapt n-a avut un infarct. Cineva l-a mierlit pe individ, cineva care știa cum să procedeze astfel încât să pară un deces din cauze naturale.

— Povestea asta mi se pare cam trasă de păr.

— Așa pare, nu? Mai ales fiindcă puțini indivizi din lume, ca să nu mai vorbesc de Japonia în sine, ar putea face așa ceva. Ce dracu', de fapt eu nu cunosc pe nimeni în afara ta!

— De asta ai vrut să te întâlnești cu mine? l-am întrebat. Ca să sugerezi că sunt amestecat în rahatul vostru?

— Haide, Rain. Ajunge cu abureala. Știu exact în ce ești amestecat.

— Nu înțeleg.

— Nu înțelegi? Atunci am vești pentru tine. Jumătate din joburile tale din ultimii zece ani au fost pentru noi.

Ce dracu'?

Holtzer s-a aplecat spre mine și a șoptit numele politicienilor, bancherilor și birocraților importanți care decedaseră prematur, dar din cauze naturale. Toate erau operele mele.

— Puteai să citești numele astea în orice ziare, am replicat, însă știam că avea mai multe.

Mi-a spus atunci detaliile site-ului sigur pe care-l folosisem cu Benny și numerele conturilor elvețiene relevante.

Să dea dracu', am gândit, simțind că-mi venea să vomit. *N-ai fost decât o unealtă pentru tipii ăștia*. *N-a încetat nicio clipă*. *Să dea dracu'*!

— Știu că-i un șoc pentru tine, a spus Holtzer lăsându-se pe spătarul banchetei. În toți anii ăștia crezuseși că erai liber-profesionist, dar de fapt Agenția îți achita notele de plată. Poți să vezi însă și jumătatea plină a paharului, da? Ești excepțional în ceea ce faci! Doamne, ești un adevărat iluzionist în a-i face pe oameni să dispară fără urme, fără

niciun semn că ar fi fost ceva dubios la mijloc. Regret că nu mă pricep și eu la așa ceva. Sincer, regret.

L-am privit inexpresiv.

— Poate c-o să am ocazia să-ți arăt cândva.

— Continuă să visezi, amice. Uite care-i treaba, noi am avut acces la raportul autopsiei. Kawamura avea un stimulator cardiac care a încetat să funcționeze. Legistul a pus-o pe seama unui defect. Dar știi ceva? Noi am făcut niște cercetări și am descoperit că un defect ca ăla era aproape imposibil. Cineva a dezactivat stimulatorul, Rain. Exact genul tău de job. Vreau să știu cine te-a angajat.

— Este ilogic, am spus eu.

— Ce anume?

— De ce ai recurge la asemenea măsuri doar pentru a recupera CD-ul?

Ochii lui s-au îngustat.

— Asta să mi-o spui tu.

— Nu pot. Pot doar să-ți spun că dacă eu aș fi dorit cu adevărat CD-ul ăla, aș fi putut găsi moduri mult mai simple de a pune mâna pe el.

— Poate că n-a depins de tine, a zis Holtzer. Poate că cine te-a angajat pentru jobul ăsta ți-a spus să-l recuperezi. Știu că n-ai obiceiul să pui multe întrebări.

— Am jucat eu vreodată rolul de comisionar în joburile astea? M-am ocupat cu recuperări de obiecte?

Și-a încrucișat brațele peste piept și m-a privit.

— Nu.

— Atunci se pare că ai greșit adresa.

— Tu l-ai ras, Rain. Tu ai fost ultimul lângă el. Înțelege că n-arată bine.

— Asta e, reputația mea va suferi.

Pentru o clipă m-a privit în tăcere, frecându-și bărbia.

— Să știi că Agenția este cea mai mică dintre grijile tale legate de cei care încearcă să recupereze

CD-ul.

— Cine sunt ei?

— Tu cine crezi? Cei pe care-i implică. Politicienii, yakuza, mușchii dinapoia structurii de putere japoneze.

Am reflectat câteva clipe, apoi am întrebat:

— Cum ai aflat că sunt în Japonia?

Holtzer a clătinat din cap.

— Îmi pare rău, dar asta se încadrează tot în surse și metode și nu poate fi discutat în condițiile astea. Îți propun însă ceva. S-a aplecat iarăși spre mine. Vino-n barca noastră și putem vorbi despre orice dorești.

Era o prostie atât de mare, încât mi s-a părut că nu auzisem bine.

— Ai zis „vino-n barca noastră”?

— Da, așa am zis. Dacă-ți examinezi situația, o să vezi că ai nevoie de ajutorul nostru.

— N-am știut că ești atât de umanitar.

— Termină cu rahaturile! N-o facem din motive umanitare. Dorim cooperarea ta. Sau ai luat CD-ul ăla, sau, fiindcă l-ai vânat pe Kawamura, deții informații care ne-ar putea ajuta să-l găsim. În schimbul lor, noi te vom ajuta. Totul este foarte simplu.

Eu îi știam însă bine pe oamenii ăștia și-l știam pe Holtzer. Nimic nu era niciodată simplu cu ei… și cu cât părea mai simplu, cu atât mai tare aveau să te pocnească.

— Mă aflu într-o poziție inconfortabilă, am spus, și n-are rost s-o neg. Poate că ar trebui să mă-ncred în cineva, dar în niciun caz în tine.

— Să știi că ești ridicol, dacă ai rămas cu gândul la război. A trecut mult de atunci. Asta-i altă epocă și alt loc.

— Oamenii sunt însă aceiași.

A fluturat din palmă de parcă ar fi vrut să alunge un miros neplăcut.

— Rain, nu contează ce gândești tu despre mine, pentru că nu-i vorba despre noi. Situația este cea

care contează, iar situația este următoarea: Poliția vrea să pună mâna pe tine. PLD-ul vrea să pună mâna pe tine. Yakuza vrea să pună mâna pe tine. Și te vor găsi până la urmă, fiindcă acoperirea ta s-a dus dracului. Ar fi bine să ne lași să te ajutăm în clipele astea.

Ce să fac? Să-l termin chiar aici? Așa ceva ar fi dus la represalii, pe care, ținând seama de circumstanțele mele curente, aș fi preferat să le evit.

Mașina din spatele nostru a virat la dreapta. M-am uitat în urmă și am văzut că automobilul dinapoia ei, un sedan negru în care se aflau trei-patru japonezi, a încetinit în loc să înainteze în spațiul care se formase. O strategie nu tocmai eficientă pentru a circula în traficul din Tokio.

Am așteptat până am ajuns foarte aproape de următorul semafor și i-am spus taximetristului să vireze la stânga. Abia a avut timp să frâneze și să cotească. Sedanul ne-a urmat.

I-am spus șoferului că greșisem și că trebuia să revină pe Meiji-dori. A întors capul și m-a privit, clar iritat, întrebându-se ce naiba era asta.

Sedanul a rămas în spatele nostru în tot acel timp.

Rahat!

— Ai adus oameni cu tine, Holtzer? Mi s-a părut că ți-am zis să vii singur.

— Ei sunt aici ca să te aducă la noi. Pentru protecția ta.

— Perfect, atunci pot să vină după noi în ambasadă, am rostit simțindu-mă brusc speriat și încercând să mă gândesc la o cale de ieșire.

— În niciun caz n-o să accept ca un taxi să ne aducă pe amândoi în complexul ambasadei. Și așa am încălcat protocoalele de securitate prin întâlnirea cu tine. Te vor aduce ei. Este mai sigur așa.

Cum putuseră să-l urmărească? Chiar dacă Holtzer ar fi avut un transmițător în vreo cavitate a

corpului, nu i-ar fi putut preciza poziția în trafic.

Apoi am înțeles. Mă jucaseră pe degete. Când îmi telefonase „Lincoln”, ei știuseră că voi cere o întâlnire imediată. Nu știau unde va fi, dar aveau oameni pregătiți și gata să se pună în mișcare în clipa când aflau locul. Dispuseseră de douăzeci de minute ca să ajungă la Shinjuku și se putuseră menține suficient de aproape pentru a reacționa la tot ce auzeau prin transmițător, fără ca eu să-i văd. Probabil că Holtzer le comunicase numele companiei de taxi, modelul mașinii și numărul de înmatriculare și-i ținuse la curent cu deplasarea lui, până suisem în taxi, moment în care ei își ocupaseră deja poziția. Iar în tot acel timp eu mă felicitam pentru că mă adaptasem atât de bine situației și-i preluasem controlul, și mă relaxam după ce scăpasem de transmițător.

Am sperat că voi mai trăi ca să folosesc din plin lecția învățată.

— Ei cine sunt? am întrebat.

— Oameni în care putem avea încredere. Lucrează cu ambasada.

Semaforul de la podul peste râul Kanda a afișat culoarea roșie. Taxiul a început să încetinească.

Am întors capul la dreapta, apoi la stânga, în căutarea unei rute de evadare.

Sedanul s-a apropiat și s-a oprit la numai o lungime de mașină depărtare.

Holtzer m-a privit, încercând să ghicească ce voi face. Pentru o clipită ne-am privit ochi în ochi. Apoi el s-a năpustit asupra mea.

— E pentru binele tău! a răcnit, încercând să-mi cuprindă mijlocul cu brațele.

Am văzut deschizându-se portierele din spate ale sedanului, prin care au ieșit doi japonezi robuști cu ochelari de soare.

Am încercat să-l desprind pe Holtzer, dar își prinsese mâinile laolaltă înapoia mea. Taximetristul s-a întors și a început să zbiere ceva. Nu i-am înțeles cuvintele.

Cei doi japonezi au închis portierele și s-au apropiat precauți de taxi. *Rahat*!

Mi-am trecut brațul drept în jurul gâtului lui Holtzer, lipindu-l de pieptul meu, și mi-am strecurat stânga între corpul meu și beregata lui, căutându-i carotida.

— *Aum da*! *Aum Shinrikyo da*! am răcnit la șofer. *Sarin o motte iru*!

Aum era secta care gazase metroul din Tokio în 1995 și amintirea atacului cu gaz sarin putea încă stârni panică.

Holtzer a urlat ceva înăbușit în pieptul meu. M-am aplecat în față, folosindu-mi toracele și picioarele ca pe un spărgător de nuci. L-am simțit înmuindu-se.

— *Ei*? *Nan da tte*? a întrebat taximetristul cu ochii holbați. „Ce vrei să spui?”

Unul dintre japonezi a ciocănit în geamul din dreptul pasagerilor.

— *Aitsu*! *Aum da*! *Sarin da*! *Boku no tomodachi – ishiki ga nai*! *Ike*! *Kuruma o dase*! „Bărbații ăștia sunt Aum – au sarin! Prietenul meu a leșinat! Pornește! Pornește!”

N-a fost foarte greu să imprim glasului nota cuvenită de groază.

Poate că taximetristul a crezut că era o minciună, ori că eram nebun, totuși gazul sarin nu merita să-și asume riscuri. A băgat în viteză și a tras volanul spre dreapta, virând cu 180 de grade în scârțâit de cauciucuri pe Meiji-dori și oprind traficul care venea din partea opusă. I-am văzut pe japonezi fugind înapoi spre mașina lor.

— *Isoide*! *Isoide*! *Byoin ni tanomu*! „*Repede*! *Trebuie s-ajungem la un spital*!”

La intersecția dintre Meiji-dori și Waseda-dori am trecut pe roșu și am frânat, derapând într-un viraj controlat la stânga în direcția lui Național Medical Center. Forța centrifugă l-a smuls pe Holtzer de lângă mine. După o secundă traficul de pe Waseda-dori s-a închis în urma noastră și am

știut că sedanul va fi blocat pentru un minut, poate mai mult.

Stația Tozai Waseda era chiar în față. Era momentul s-o șterg. I-am spus taximetristului să tragă pe dreapta. Holtzer era rezemat de portiera din spatele lui, fără cunoștință, însă respirând. Aș fi vrut să-mi reiau strangularea, fiindcă ar fi însemnat un adversar mai puțin despre care să-mi fac griji, dar nu mai aveam timp.

Taximetristul a început să protesteze, zicând că trebuia să-l ducem pe prietenul meu la spital, că trebuia să anunțăm poliția, dar eu am insistat să tragă lângă trotuar. S-a oprit, iar eu am luat cealaltă jumătate a bancnotei de zece mii de yeni pe care i-o datoram și am mai adăugat una.

Am înhățat pachetul pe care-l cumpărasem pentru Midori, am sărit afară din taxi și m-am repezit pe treptele ce coborau la metrou. Dacă eram nevoit să aștept garnitura, aveam să folosesc o ieșire alternativă și să continui pe jos, dar am avut noroc – linia Tozai tocmai trăgea la peron. Am luat-o până la stația Nihonbashi, am trecut pe linia Ginza și apoi am schimbat la Shinbashi pe Yamanote. Pe drum am făcut o RDU atentă și până când am trecut prin turnichetele din stația Shibuya știam că pentru moment mă aflam în siguranță. Însă ei mă aruncaseră în câmp deschis și momentul nu avea să dureze.

Capitolul 16

După o oră am primit mesajul lui Harry și ne-am întâlnit la Doutor Coffee Shop, așa cum stabilisem din timp. Când am ajuns, el mă aștepta.

— Zi-mi ce-ai găsit, i-am spus.

— Este ciudat…

— Explică „ciudat”.

— În primul rând, CD-ul ăsta are încorporat un management al protecției la copiere destul de avansat.

— Nu-l poți sparge?

— Nu la asta mă refer. Managementul copierii este diferit de încriptare. CD-ul nu poate fi copiat, nu poate fi distribuit electronic și nu poate fi trimis pe internet.

— Vrei să spui că poți să faci doar o singură copie de la sursă?

— O copie sau mai multe, nu sunt sigur în privința asta, dar ideea este că nu poți să faci cópii după cópii. În familia asta nu există nepoți.

— Așadar, nu poți să trimiți conținutul lui pe internet, să-l încarci pe un site protejat… nimic de felul ăsta?

— Nu. Dacă încerci, datele vor fi randomizate. Nu le vei mai putea citi niciodată.

— Ei bine, asta explică niște lucruri, am aprobat.

— Cum ar fi?

— În primul rând, motivul pentru care au recurs la metoda asta de predare a CD-ului. Sau motivul pentru care sunt atât de disperați să-l recupereze. Ei știu că n-a fost copiat sau încărcat pe internet, așa că pericolul potențial continuă să fie limitat la acest CD unic.

— Așa este.

— Spune-mi altceva. Care este motivul pentru care cel care controlează datele astea permite totuși realizarea unei cópii? De ce nu interzice pur și simplu realizarea oricărei cópii? N-ar fi mai sigur așa?

— Probabil că da, însă în același timp ar fi riscant. Dacă s-ar întâmpla ceva cu originalul, ar pierde toate datele. Are nevoie de o copie de rezervă.

Am căzut pe gânduri.

— Bun, mai departe – ce ai mai aflat?

— Așa cum știi, este încriptat.

— Da.

— Încriptarea este ciudată.

— Repeți cam des cuvântul ăsta.

— Ai auzit vreodată de reducerea laticilor?

— Nu cred.

— Este un fel de codificare. Criptograful codifică un mesaj într-un *pattern*, un tipar, așa cum este de exemplu modelul floral care se repetă pe un tapet. Însă modelele tapetelor sunt simple – o singură imagine în două dimensiuni. Un cod complex utilizează un pattern care se autorepetă la diverse niveluri de detaliu, în dimensiuni matematice multiple. Pentru a sparge codul, trebuie să găsești modul fundamental în care se repetă laticea – ca să zic așa, originea *patternului*.

— Și…

— Eu am lucrat cu reducerea laticilor la Fort Meade, dar asta-i ciudată.

— Harry, dacă mai spui o singură dată cuvântul ăsta…

— Scuze, scuze. Este ciudat pentru că laticea pare să fie un *pattern* muzical, nu unul fizic.

— Nu înțeleg.

— Există un nivel primar care seamănă cu notele muzicale – de fapt, unitatea mea de CD a crezut că este un disc audio. Patternul este bizar, totuși foarte simetric.

— Poți să-l spargi?

— Am încercat, dar până acum n-am avut noroc. Trebuie să-ți mărturisesc că nu-i chiar domeniul meu.

— Nu-i domeniul tău? Ai petrecut atâția ani în NSA – cum poți spune că nu-i domeniul tău?

Harry s-a înroșit la față.

— Nu-i vorba despre criptare, ci despre muzică. Aș avea nevoie de un muzician care să mă ajute.

— Un muzician, am repetat eu.

— Da, un muzician. Adică cineva care să citească notele, portativele… preferabil cineva care să se priceapă și la compoziție.

Nu am spus nimic.

— Midori mi-ar fi realmente de ajutor, a urmat el.

— O să mă gândesc, i-am răspuns simțindu-mă inconfortabil.

— Bine.

— Și telefoanele mobile? Acolo ai avut vreun succes?

A zâmbit larg.

— Sperasem să mă-ntrebi. Ai auzit vreodată de *Shinnento*?

— Nu sunt sigur, am zis încercând să stabilesc o conexiune cu numele acela. Anul Nou… ceva?

— „*Shinnen*" ca în „credință" sau „convingere", nu „Anul Nou", a răspuns Harry și a desenat în aer kanji-ul cuvenit, pentru a preciza unul dintre omonimele care abundă în limba japoneză. Este un partid politic. Ultimul apel făcut de *kendoka* a fost către sediul partidului din Shibakoen, iar numărul respectiv era setat pe apelare rapidă în memoriile ambelor telefoane. A surâs, încântat în mod evident de ce avea să spună în continuare. Iar dacă ți se pare că nu-i suficient pentru a stabili o conexiune, *Convingerea* plătea abonamentul pentru telefonul lui *kendoka*.

— Harry, nu încetezi să mă uimești. Mai spune-mi.

— Perfect. *Convingerea* a fost înființat în 1978 de către Yamaoto Toshi, care este și acum șeful partidului. Yamaoto s-a născut în 1949 și a fost unicul fiu al unei familii de vază, care descindea din clanurile samurailor. Tatăl lui a fost un ofițer important în armata imperială, având ca specialitate comunicațiile, iar după război a înființat o companie producătoare de dispozitive portabile pentru comunicații. Tatăl și-a început afacerea apelând la legăturile familiei cu rămășițele *zaibatsu* și s-a îmbogățit în timpul războiului cu Coreea, când armata americană a cumpărat echipamente de la compania lui.

Zaibatsu erau conglomeratele industriale antebelice, conduse de familiile cele mai puternice din Japonia. După război, MacArthur retezase copacul, dar nu-i putuse dezgropa și rădăcinile.

— Yamaoto a început în lumea artelor și a petrecut câțiva ani ca adolescent în Europa, unde a urmat cursuri de pian clasic, cred că la insistența mamei lui. Se pare că a fost un copil-minune. Însă când a împlinit douăzeci de ani, tatăl lui l-a smuls din lumea aceea și l-a trimis în SUA pentru a-și termina educația, ca preludiu la preluarea afacerii familiei. Yamaoto a terminat masteratul în business la Harvard și se ocupa de operațiunile companiei în Statele Unite când i-a murit tatăl. A revenit în Japonia, a vândut afacerea și a folosit banii ca să înființeze *Convingerea* și să candideze pentru Parlament.

— Cursurile de pian… Este vreo legătură cu felul cum este încriptat CD-ul?

— S-ar putea.

— Scuze. Continuă!

— Se pare că fosta poziție a tatălui în armata imperială și descendența din samurai a contat în politica fiului. *Convingerea* a fost o platformă pentru ideile de extremă dreaptă ale lui Yamaoto. În alegerile din 1985 a obținut un loc în Nagano-ken, pe care l-a pierdut prompt la următoarele alegeri.

— Mda, am încuviințat, în Japonia nu ești ales pentru idei, ci pentru că banii vorbesc.

— Exact asta a fost lecția pe care Yamaoto a învățat-o din înfrângerea sa. După ce fusese ales, își cheltuise tot timpul și capitalul politic pentru a susține abolirea Articolului 9 din Constituție, pentru ca Japonia să-și poată dezvolta forța armată, să alunge SUA din țară, să predea șintoismul în școli – subiectele uzuale. După înfrângere, el a candidat iarăși… dar s-a focusat asupra șoselelor și podurilor pe care le va construi pentru electoratul său, ca și asupra subvențiilor pentru orez și

tarifelor pe care le va impune. Un politician foarte diferit. Chestiile naționaliste au fost amânate. În 1987 și-a recăpătat locul în Nagano-ken și de atunci nu l-a mai pierdut.

— Totuși *Convingerea* este un jucător marginal. N-am citit niciodată că PLD-ul l-ar folosi pentru a crea o coaliție. Mă îndoiesc că cineva ar fi auzit de ei în exteriorul partidului.

— Adevărat, totuși Yamaoto prezintă câteva atuuri. În primul rând, *Convingerea* este foarte bine finanțat. Asta-i moștenirea tatălui său. În al doilea rând, el știe cum să distribuie banii. Nagano are multe districte agricole, iar Yamaoto capătă întruna subvenții și este un oponent foarte gălăgios al oricărei relaxări a refuzului Japoniei de a permite orez străin în țară. Iar în al treilea rând, se bucură de un sprijin important în comunitatea șintoistă.

— Șintoiștii, am reflectat eu cu glas tare.

Șintoismul este o religie care venerează natura, pe care naționaliștii japonezi au transformat-o în ideologie a Japoniei înainte de război. Spre deosebire de creștinism și budism, șintoismul este nativ Japoniei și nu mai este practicat nicăieri altundeva. Ceva din conexiunea asta mă sâcâia, ceva ce ar fi trebuit să fi știut. Apoi mi-am dat seama.

— Așa mi-au aflat adresa, am rostit. Nu-i de mirare că văzusem preoți care colectau donații lângă stațiile de pe Mita-sen. M-au înconjurat cu supraveghere statică și mi-au luat urma înapoi până în cartier, pas cu pas. La naiba, cum de i-am putut ignora? Ieri aproape că i-am dat unuia niște mărunțiș.

Ochii lui Harry erau îngrijorați.

— De unde au știut să se focalizeze pe linia Mita?

— Probabil că n-au știut în mod sigur, dar cu un pic de noroc, cu un pic de coincidență, cu un pic de dosare primite de la Holtzer, poate chiar cu

niște fotografii din perioada armatei, se poate face. Dacă m-au găsit la Kodokan, au dedus că nu locuiesc prea departe de acolo. Și fiindcă nu sunt decât trei linii de trenuri cu stații la distanță rezonabilă de clădire, ajungea să plaseze suficienți oameni în suficiente locuri, suficient timp. Rahat, m-au prins bine de tot.

Trebuia să recunosc: lucraseră perfect. Supravegherea statică este aproape imposibil de observat. Spre deosebire de urmăritorii aflați în mișcare, nu-l poți obliga pe cel dinapoia ta să facă ceva nefiresc, care să-l trădeze. Este mai degrabă ca o apărare în zonă la baschet: indiferent unde s-ar duce jucătorul cu mingea, întotdeauna există altcineva în zona următoare care să-l atace. Este letală, dacă poți să aduci destui oameni pe poziții.

— Care-i baza pentru conexiunea cu șintoismul? am întrebat.

— Șintoismul este o organizație uriașă, cu preoți care conduc lăcașuri de cult la niveluri naționale, locale, și chiar de cartier. De aceea lăcașurile primesc o mulțime de donații și sunt bine finanțate – în felul ăsta, ele pot oferi susținere politicienilor pe care-i favorizează. Iar Yamaoto vrea un rol mult mai important pentru șintoism în Japonia, ceea ce înseamnă mai multă putere pentru preoți.

— Așadar lăcașurile de cult fac parte din finanțarea lui?

— Da, însă nu numai atât. Șintoismul face parte din programul *Convingerii*. Partidul vrea ca religia să fie predată în școli, vrea să formeze o alianță anti-crimă între poliție și lăcașurile de cult locale. Nu uita că șintoismul a fost în centrul naționalismului japonez antebelic. Este unic pentru Japonia și poate fi ușor deformat – a fost deja deformat – ca să dezvolte cultul xenofob *Yamato Gokoro*, sufletul japonez. Și este în plină ascensiune în Japonia contemporană, deși puțini își dau seama de asta în exteriorul țării.

— Ai spus că au sediul în Shibakoen, am zis eu.

— Exact.

— Perfect atunci. În timp ce tu vei încerca să spargi încriptarea, eu voi avea nevoie de niște echipamente de supraveghere. Infraroșii și laser. Și video. Plus un transmițător, pentru eventualitatea în care intru acolo. Vreau să-i ascult pe prietenii noștri din *Convingere*.

— De ce?

— Am nevoie de mai multe informații. Al cui a fost CD-ul ăsta? Cine încearcă să-l recupereze? De ce? Fără informațiile astea nu pot face prea multe ca să mă protejez. Și nici ca s-o protejez pe Midori.

— Pentru a utiliza genul ăsta de echipamente, ca să nu mai zic de amplasarea unui transmițător, trebuie să te apropii mult de clădire. Va fi periculos. De ce nu mă lași să mai încerc cu laticea? Poate că tot ce-ți trebuie se află deja acolo.

— Nu am timp. Poate că îți va trebui o săptămână să spargi codul, sau poate că nici nu vei reuși s-o faci. Între timp eu am pe urmele mele CIA, yakuza și o armată de preoți șintoiști. Ei știu unde am locuit și că am fost lăsat în câmp deschis. Timpul îmi este adversar. Trebuie să pun capăt situației cât mai repede.

— Atunci de ce nu părăsești țara? Cel puțin până termin eu cu laticea. Ce te reține aici?

— În primul rând, trebuie să am grijă de Midori și ea nu poate să plece. Nu-mi place ideea să călătorească cu propriul ei pașaport și mă-ndoiesc că are acte false la îndemână.

Harry a încuviințat, după care m-a privit cu atenție.

— Există ceva între voi doi?

Nu i-am răspuns.

— Știam eu, s-a înroșit el la față.

— Ar fi trebuit să-mi fi dat seama că nu te pot păcăli.

A clătinat din cap.

— De asta nu vrei s-o lași să mă ajute cu laticea?

— Chiar atât de transparent sunt?

— De obicei, nu.

— Bine, o s-o întreb, am rostit nevăzând alternativă.

— Aș putea folosi ajutorul ei.

— Știu. Nu-ți face griji. De fapt nu mă așteptam să fii în stare să decriptezi ceva atât de complex fără ajutor.

Pentru o jumătate de secundă, gura i s-a deschis gata să protesteze indignat. Apoi mi-a văzut zâmbetul.

— Te-am avut aici, i-am zis.

Capitolul 17

Harry mi-a închiriat o dubă din Roppongi, utilizând o identitate falsă pentru orice eventualitate, în timp ce am așteptat în apartamentul lui pentru a mă expune cât mai puțin în exterior. Apartamentul era un loc bizar, ticsit cu echipamente electronice ezoterice, dar nu dintre cele care să-i facă traiul mai confortabil. Cu ani în urmă îmi povestise că poliția descoperise indivizi care cultivau marijuana în apartamente, monitorizându-le facturile de electricitate – se pare că echipamentele hidroponice consumă mai mult curent electric decât media –, iar de atunci Harry devenise paranoic la gândul că semnătura lui electronică i-ar putea pune poliția pe urme. De aceea nu folosea decât aparatele electrice strict necesare – o categorie care, în lumea lui, nu includea frigiderul, radiatorul sau aerul condiționat.

Când s-a întors, am încărcat echipamentele în partea din spate a dubei. Erau chestii sofisticate. Laserul citea vibrațiile geamurilor ferestrelor

cauzate de conversațiile dinăuntru, apoi trimitea datele respective la un computer care le convertea în cuvinte. Iar infraroșiile puteau citi pe geamuri diferențe infime de temperatură – dintre cele cauzate de căldura unui corp uman într-o cameră.

După ce am terminat, am parcat duba și am pornit spre Shibuya, efectuând bineînțeles o RDU solidă pe drum.

Am ajuns la hotel puțin după ora 13. Cumpărasem niște sandvișuri de la o tarabă de pe una dintre străzile fără nume care șerpuiesc din Dogenzaka, și le-am mâncat împreună cu Midori stând așezați pe podea, în timp ce eu i-am povestit tot ce se întâmplase. I-am dat adresa lui Harry, i-am spus să-și strângă lucrurile și să ne întâlnim acolo după două ore, și să poarte eșarfa și ochelarii de soare pe care-i adusesem.

Când am ajuns la Harry, el rula deja CD-ul lui Kawamura. După o jumătate de oră a sunat interfonul.

— *Hai*? a întrebat Harry.

— *Watashi desu*, s-a auzit. „Eu sunt”.

Am încuviințat și m-am ridicat ca să mă uit pe fereastră, iar Harry a apăsat butonul de deschidere a ușii în bloc. S-a dus apoi la ușa apartamentului, a întredeschis-o și a privit afară. Mai bine să-ți vezi vizitatorii înainte să ajungă la poziția ta și să nu mai ai timp să reacționezi.

După un minut, el a deschis ușa larg și i-a făcut semn lui Midori să intre.

— El este Harry, am rostit eu în japoneză, prietenul despre care ți-am povestit. Este mai reținut în preajma oamenilor, pentru că-și petrece tot timpul cu computere. Dacă o să fii amabilă cu el, după un timp o să se deschidă.

— *Hajimemashite*, a spus Midori și s-a întors către Harry, făcând o plecăciune. „Încântată de cunoștință”.

— Încântat de cunoștință, a răspuns Harry în japoneză. Clipea iute din ochi și puteam să văd că

era agitat. Te rog să nu ții seama de spusele prietenului meu. În timpul războiului, guvernul l-a folosit la testarea unor medicamente experimentale care au dus la senilitate prematură.

Harry? m-am întrebat, impresionat de spontaneitatea replicii.

Midori a adoptat o expresie de inocență perfectă și a spus:

— Deci medicamentele sunt de vină?

Am fost încântat să văd că avea genul lui de umor. Harry m-a privit cu un surâs larg, simțind că-mi venise finalmente de hac și poate își găsise și un aliat.

— Perfect, văd că voi doi o să vă-nțelegeți, am rostit înainte ca Harry să-și folosească nou-găsitul curaj pentru a împinge lucrurile cine știe unde. Nu avem mult timp la dispoziție, așa că iată care-i planul.

I-am explicat lui Midori ce urma să facă.

— Nu-mi place, a comentat ea când am terminat. Ei te-ar putea vedea. Ar putea fi periculos.

— N-o să mă vadă nimeni.

— Ar trebui să ne acorzi lui Harry și mie ceva timp cu codul ăsta muzical.

— Am discutat deja despre asta cu Harry. Voi vă faceți treaba voastră, eu o fac pe a mea. Este mai eficient. N-o să pățesc nimic.

Am șofat duba până la sediul *Convingerii* din Shibakoen, la sud de districtul guvernamental din Kasumigaseki. *Convingerea* ocupa o parte din etajul întâi al unei clădiri de pe Hibiaya-dori, vizavi de parcul Shiba. Aveam să folosesc laserul pentru a afla în ce camere se purtau conversații, după care, bazându-mă pe analiza datelor interceptate făcută de Harry, puteam aprecia care ar fi fost candidatele cele mai bune pentru amplasarea unui transmițător. Aceleași echipamente aveau să-mi spună când se goleau camerele, probabil mult după căderea nopții, și

atunci aveam să intru. Materialele video ne-ar fi putut ajuta să identificăm alte persoane implicate cu CIA și *Convingerea* și să ofere unele indicii despre natura legăturii dintre ele.

Am parcat vizavi de clădire, pe cealaltă parte a străzii. Zona era interzisă pentru parcare, însă locul era destul de bun pentru a accepta să fiu taxat de vreun parcagiu plictisit.

Terminasem de setat echipamentele și le îndreptam către ferestrele cuvenite, când am auzit o bătaie în geamul dinspre trotuar. Am ridicat ochii și am văzut un polițist în uniformă, care ciocănea cu bastonul.

Rahat. Am făcut un gest împăciuitor, ca și cum tocmai mă pregăteam să plec, dar el a clătinat din cap și a zis:

— *Dette yo*. „Coboară”.

Echipamentul era plasat în dreptul geamului din spatele șoferului și nu era vizibil din locul polițistului. Trebuia să risc. Am trecut peste scaunul din dreapta mea, am deschis portiera și am coborât pe trotuar.

Trei bărbați așteptau în pata oarbă dinapoia dubei, acolo unde nu-i puteam vedea decât după ce ieșeam. Erau înarmați cu pistoale și purtau ochelari de soare și trenciuri largi – camuflări simple, care să le ascundă formele fețelor și corpurilor. Am înțeles că asta însemna că erau dispuși să mă împuște dacă m-aș fi împotrivit, bizuindu-se pe deghizări pentru a-i deruta pe potențialii martori. Toți aveau urechile clasice de *kendoka*. Pe cel mai apropiat de mine l-am recunoscut de lângă apartamentul lui Midori – tipul cu nasul turtit care intrase după ce-i doborâsem pe cei care încercaseră s-o răpească. Unul dintre ei i-a mulțumit printr-un mormăit polițistului, care s-a răsucit pe călcâie și s-a îndepărtat.

Mi-au făcut semn să traversez strada și n-am putut decât să mă conformez. Cel puțin asta rezolva problema intrării mele în clădire. Aveam în

buzunar o cască intraauriculară și unul dintre microtransmițătoarele uzuale ale lui Harry, cu spate adeziv. Dacă întrezăream vreo ocazie, intenționam să-l amplasez.

M-au dus la intrarea din față, stând permanent cu mâinile în buzunarele trendurilor. Am suit pe scări până la etajul întâi și cei trei m-au înghesuit pe trepte, împiedicându-mi orice spațiu de manevră. Când am ajuns pe palierul din vârful scării, „Nas-plat” m-a îmbrâncit, lipindu-mă cu spatele de perete, și și-a lipit țeava pistolului de gâtul meu. Unul dintre partenerii lui m-a percheziționat. Căuta arme și n-a observat transmițătorul mic din buzunar.

După ce a terminat, „Nas-plat” s-a retras un pas și m-a lovit pe neașteptate cu genunchiul în testicule. M-am îndoit din mijloc, iar el m-a izbit cu piciorul în stomac, apoi cu genunchiul în coaste. Am căzut în genunchi, icnind, și durerea m-a fulgerat prin torace. Încercam să ridic brațele, anticipând altă lovitură, când unul dintre ei s-a interpus în fața lui „Nas-plat”, spunându-i că era îndeajuns. Un colțișor al minții mele s-a întrebat dacă mă aștepta un joc de-a „polițistul bun, polițistul rău”.

Am rămas așa câteva minute, cu prietenul lui „Nas-plat” reținându-l, iar eu încercând să-mi recapăt răsuflarea. Când am izbutit, m-am ridicat și ei m-au purtat pe un coridor scurt, cu uși închise de ambele părți. Ne-am oprit în fața ultimei uși de pe partea dreaptă. „Nas-plat” a ciocănit. Un glas i-a răspuns:

— *Dozo*. „Intră”.

M-au împins într-o încăpere spațioasă potrivit standardelor japoneze, mobilată în stilul minimalist tradițional. Foarte mult lemn de nuanțe deschise și ceramică ce părea scumpă. Pereții erau împodobiți cu *hanga*, xilografii. Probabil originale. Într-un colț al camerei, o canapea mică și fotolii capitonate în piele erau aranjate în jurul unei

măsuțe de sticlă imaculată. Aspectul general era de curățenie și prosperitate și am bănuit că era impresia pe care doreau s-o proiecteze oamenii aceștia. Poate că atunci când aveau oaspeți, îi ascundeau pe „Nas-plat” și pe camarazii lui.

În capătul opus al odăii se afla un birou de lemn. Am avut nevoie de o secundă pentru a-l recunoaște pe bărbatul așezat înapoia lui. Până atunci nu-l mai văzusem îmbrăcat în costum.

Era *judoka* din Kodokan. Cel cu care mă înfruntasem în *randori*.

— Salut, John Rain, a rostit el în engleză și a surâs scurt.

I-am întors privirea.

— Salut, Yamaoto.

S-a ridicat și a ocolit biroul cu mișcările puternice și grațioase pe care le observasem de la bun început în Kodokan.

— Îți mulțumesc că ai venit azi, a zis el. Te așteptam.

Asta era cât se poate de clar.

— Scuze că n-am telefonat în prealabil, am replicat.

— Nu-i nicio problemă. Nici nu m-aș fi așteptat la așa ceva. Am anticipat totuși că vei găsi o cale prin care să preiei inițiativa – la urma urmelor, ca *judoka*, te simți mai în largul tău în atac, folosind apărarea doar ca pe o fentă.

A încuviințat din cap spre oamenii lui și le-a spus în japoneză să aștepte afară. I-am privit cum au ieșit în tăcere, cu „Nas-plat” uitându-se la mine când a închis ușa în urma lor.

— Am făcut ceva care l-a ofensat pe cel urât? am întrebat, frecându-mi coastele. Am impresia că nu mă place.

— A fost dur cu tine? I-am spus să nu fie, însă are probleme cu controlarea temperamentului. Ishikawa, cel pe care l-ai ucis lângă apartamentul tău, i-a fost prieten.

— Îmi pare rău pentru el.

Yamaoto a clătinat din cap, de parcă totul fusese o neînțelegere.

— Ia loc, te rog. Vrei ceva de băut?

— Nu, mulțumesc. Nu mi-e sete. Și mă simt mai confortabil în picioare.

El a încuviințat.

— Știu ce gândești, Rain-san. Nu uita că am văzut cât de rapid ești. De aceea dincolo de ușă se află trei bărbați înarmați… pentru eventualitatea în care reușești să treci de mine.

A zâmbit cu o încredere în sine absolută, și, amintindu-mi cum se desfășuraseră ostilitățile în Kodokan, știam că încrederea aceea era justificată.

— Ar fi o înfruntare interesantă, a urmat Yamaoto, dar poate cu altă ocazie. Te rog, fă-te confortabil și să ne gândim la un mod prin care să rezolvăm problema noastră mutuală.

— „Problema mutuală”?

— Da, este mutuală. Tu ai, sau știi unde se află, ceva ce doresc eu. După ce voi obține obiectul acela, tu nu vei mai reprezenta un pericol și vom putea urma preceptul „trăiește și lasă-l și pe altul să trăiască”. Însă dacă nu-l am, situația devine mai dificilă.

Am tăcut, așteptând să văd dacă va spune mai multe. După câteva clipe, a zis:

— Aș dori realmente să discutăm. *Dozo*, *kakete kudasai*. „Ia loc, te rog”.

Am încuviințat scurt din cap și m-am îndreptat către unul dintre fotoliile aflate în fața canapelei. În timp ce mergeam, am băgat mâinile în buzunare, simulând un aer de resemnare, și am activat transmițătorul. Indiferent cum se sfârșeau lucrurile, măcar Harry avea să audă totul. M-am așezat și am așteptat.

— Mulțumesc, a spus Yamaoto și a luat loc pe canapea vizavi de mine. Pentru început, sunt curios cum m-ai găsit?

Am strâns din umeri.

— Omul tău Ishikawa a intrat în apartamentul meu și a încercat să mă omoare. I-am luat telefonul mobil și am aflat de legătura cu voi. Restul a fost preluarea inițiativei, așa cum ai spus.

— Ishikawa nu a venit în apartamentul tău ca să te omoare, ci ca să-ți pună niște întrebări.

— Dacă aceea era ideea lui despre „punerea întrebărilor", poate că ar fi trebuit să-l fi trimis la Dale Carnegie[13].

— Nu contează. Nu ne interesează persoana ta, ci doar CD-ul.

— CD-ul?

— Te rog, nu-mi insulta inteligența. O protejezi pe Kawamura Midori.

Asta m-a luat prin surprindere. Apoi însă mi-am dat seama: în apartamentul ei o așteptaseră oamenii lui Yamaoto. Se concentraseră asupra lui Midori, gândindu-se că dacă avea lucrurile tatălui ei, era posibil să fi avut și CD-ul, însă apoi apărusem eu. După mine veniseră abia după ce le întinsesem ambuscada, iar Midori dispăruse de pe scenă.

— Ce legătură are ea cu toate astea?

— Știu că în momentul morții tatăl ei avea CD-ul asupra lui. Este așadar probabil ca ea să-l aibă acum. Iar ea se ascunde.

— Bineînțeles că se ascunde. A avut parte în apartamentul ei de aceeași surpriză de care m-am bucurat și eu în propriul meu apartament. Știe că se găsește în pericol, dar nu înțelege motivul.

— În mod obișnuit o persoană aflată în situația ei se duce la poliție. Ea n-a făcut-o.

— Nu știu nimic în privința asta. Nici eu nu am încredere în poliție.

— Unde este ea?

— Nu știu. A fugit după incidentul din apartament. A crezut că lucram cu oamenii tăi.

— Serios? N-a mai apărut.

— Poate că s-a dus la prieteni sau poate că nici nu mai este în Tokio. Mi s-a părut destul de

speriată.

— Am înțeles, a rostit Yamaoto și și-a unit vârfurile degetelor de la ambele mâini. Rain-san, pe CD-ul acela există informații a căror divulgare ar fi dăunătoare Japoniei și ar fi utile inamicilor țării. Iar inamicii aceia caută CD-ul.

M-am gândit la Holtzer care dorea să transforme guvernul japonez într-un „sclav sexual", așa cum numai el s-ar fi putut exprima.

Rămânea un singur lucru pe care nu-l înțelegeam.

— De ce m-ai contactat în Kodokan? am întrebat.

— Am fost curios, a răspuns el contemplativ. Doream să știu ce poate impulsiona un om cu trecutul tău. Bineînțeles că aș fi evitat contactul, dacă aș fi avut habar de felul cum vei fi implicat în scurt timp în chestiunea aceasta.

— Ce vrei să spui prin „trecut"?

— Ești un om care aparține la două țări și culturi aproape complet opuse.

— Cred că-mi scapă ceva… Exceptând faptul că am apărut accidental în același timp cu oamenii tăi la apartamentul lui Midori, n-am știut că ne cunoaștem.

— Da, bineînțeles. N-ai avut de unde să știi, dar la răstimpuri te-am angajat pentru serviciile pe care le oferi.

Prin intermediul lui Benny, așadar. Doamne, ticălosul ăla mititel se încurcase cu toți! Probabil că-mi revindea serviciile și-și oprea comision. Măcar cu asta se terminase.

— Prin urmare, poți să vezi că interesele tale și ale mele au coincis mereu. Dacă am putea lămuri și această unică dificultate, putem reveni la *status quo ante bellum*.

Dorea enorm să pună mâna pe CD. Speram că algoritmii lui Harry aveau succes.

— Problema este, i-am spus, că n-am habar unde se află CD-ul ăsta și nici măcar ce este. Dacă

aș ști, ți l-aș da. Dar nu știu.

El s-a încruntat.

— Îmi pare rău să aud asta. Și nici fiica lui Kawamura nu are habar?

— De unde să știu eu?

Yamaoto a încuviințat grav din cap.

— Asta este într-adevăr o problemă. Vezi tu, până nu obțin ceea ce caut, fiica lui Kawamura reprezintă un pericol. Ar fi mult mai sigur pentru ea dacă mi-ar returna obiectul.

În clipa aceea am fost ispitit să cred că exista un adevăr în cuvintele lui. Dacă el ar fi recăpătat CD-ul, Midori n-ar fi reprezentat un pericol.

Însă CD-ul era căutat și de alte grupări, care nu aveau de unde să știe că Midori nu-l mai avea. În plus, Yamaoto n-avea să mă lase să plec pe baza promisiunii că voi reveni cu CD-ul, iar eu nu intenționam să-i spun unde să-i găsească pe Midori și Harry. De asemenea, nu exista nicio garanție că el nu va elimina orice mărunțișuri rămase nerezolvate chiar și după ce căpăta CD-ul.

— Nu știu cu ce te poate ajuta părerea mea, am spus, dar nu cred că ea are ceea ce cauți. De fapt, de ce i-ar fi dat Kawamura ceva? Ar fi știut c-o pune în pericol, nu?

— Este posibil să-i fi dat CD-ul în mod accidental. În plus, așa cum am spus deja, este grăitor faptul că ea nu s-a dus la poliție.

Nu am răspuns, ci l-am așteptat să continue.

— Ajunge cu jocurile, a spus în cele din urmă. S-a ridicat și s-a dus la un cuier, de unde a luat un sacou de pe umeraș. Nu mai am timp să încerc să te conving. Spune-mi unde pot găsi CD-ul, sau unde o pot găsi pe Kawamura Midori.

— Ți-am spus că nu știu.

— Din păcate nu există decât o cale prin care să-ți confirm ignoranța. Cred că știi care este.

Niciunul dintre noi n-a mai rostit vreun cuvânt timp de un minut. L-am auzit expirând prelung, de parcă își ținuse respirația.

— Rain-san, te afli într-o poziție dificilă și te înțeleg. În același timp însă trebuie să știi că eu voi căpăta ceea ce doresc. Dacă îmi vei spune acum, ca prieten, pot avea încredere în tine. Vei fi liber să pleci. Dar dacă va fi necesar ca oamenii mei să obțină informația de la tine prin alte mijloace, s-ar putea ca după aceea să nu-ți mai dau drumul. De fapt, este posibil să nu mai fii în stare să pleci. Înțelegi? Dacă nu ai CD-ul, voi fi silit să încep următoarea acțiune: să elimin în mod sistematic toate riscurile care-i sunt asociate. De aceea, ar fi mult mai bine dacă mi-ai spune acum.

Am încrucișat brațele peste piept și l-am privit. Chipul îmi era inexpresiv, dar în interiorul minții derulam o hartă a coridorului și a scării.

Probabil că sperase într-adevăr că mă voi speria și voi ceda, pentru că a așteptat mult timp. Până la urmă și-a strigat oamenii. Ușa s-a deschis și am fost înconjurat și smucit în picioare. El a lătrat ordine în japoneză:

— Aflați unde este CD-ul. Și Midori. Folosiți orice mijloace.

M-au târât afară din cameră. În urma mea, Yamaoto a rostit:

— Sunt foarte dezamăgit.

Abia dacă l-am auzit. Eram prea ocupat să caut o cale de evadare.

Capitolul 18

M-au dus înapoi prin hol. Am privit ieșirea când am trecut pe lângă ea: uși duble din sticlă cu un zăvor perfect vizibil în interstițiul mic dintre ele. La venire, ușile se deschiseseră spre interior. Dacă aș fi izbit drept în centru, puternic și brusc, era posibil ca zăvorul să cedeze. Dacă nu ceda și aveam timp să mă retrag și să mai încerc o dată, aș fi putut căuta să trec prin sticlă, sperând să nu mă

tai prea rău. Niște opțiuni jalnice, dar oricum superioare torturilor lui „Nas-plat” și prietenilor lui chipeși.

Au fost destul de brutali, îmbrâncindu-mă în fața lor pe hol și am încercat să emit valuri de frică și neajutorare, pentru a le spori încrederea în sine. Doream ca ei să simtă că se aflau la controlul situației, să creadă că eram îngrozit de numărul și de forța lor. Asta mi-ar fi putut oferi o șansă măruntă de a-i lua prin surprindere. În rest dețineam un singur avantaj, același pe care GOS îl avusese mereu împotriva nord-vietnamezilor, chiar și când operam în curtea lor: ținând seama de ce va urma, eu eram mult mai motivat să evadez, decât erau ei motivați să mă rețină.

M-au dus într-o cameră aflată în capătul îndepărtat al coridorului. Era mică, de vreo trei metri pătrați. Ușa avea un geam din sticlă jivrată în centru și se deschidea în interior, spre stânga. În dreapta exista o masă dreptunghiulară micuță, cu două scaune, pe laturi opuse. M-au împins într-un scaun, cu spatele la ușă. Mi-am pus palmele pe genunchi, sub masă.

„Nas-plat” a dispărut pentru câteva minute. Când s-a întors, purta o bâtă mare de lemn. S-a așezat la masă, vizavi de mine. I-am auzit pe ceilalți doi ocupând poziții îndărătul meu, de o parte și alta.

Între spinarea lui „Nas-plat” și perete era un spațiu gol cam de un metru. Perfect.

Nu încuiaseră ușa. De ce s-ar fi sinchisit s-o facă? Ei erau trei și erau niște ticăloși voinici. Acesta era locul lor. Știau că ei controlau situația.

Am ridicat foarte puțin masa cu genunchii, pentru a-i testa greutatea. În ciuda mărimii, era satisfăcător de grea. Inima îmi bubuia în urechi și în gât.

„Nas-plat” a început să spună ceva. Nu am auzit ce anume. Imediat cum au început cuvintele, am țâșnit în picioare, am prins masa cu ambele mâini

de dedesubt și am proiectat-o în sus și în el. Forța atacului l-a izbit cu spatele de perete. Am simțit impactul reverberându-mi prin brațe.

Ceilalți doi au sărit înainte. Mi-am repezit piciorul în cel care venea din dreapta mea. L-am nimerit drept în stomac, atât de puternic, încât momentul de inerție a continuat să-l poarte înainte. A căzut și imediat celălalt a fost pe mine.

M-a prins din spate și a încercat *hadaka jime*, strangularea cu antebrațul, dar mi-am tras capul între umeri ca o broască țestoasă și m-a prins cu antebrațul peste gură. Strânsoarea îi era totuși atât de puternică, încât simțeam că-mi va disloca maxilarul. Am deschis gura și muchia brațului lui mi-a intrat între dinți. Înainte să se poată smuci și elibera, am mușcat violent. Am simțit cum dinții mi s-au afundat în mușchi și l-am auzit zbierând.

Strânsoarea a slăbit și m-am rotit în interiorul ei, lansând upercuturi spre abdomenul atacatorului. A coborât brațele ca să se protejeze și l-am surprins cu o lovitură brutală cu podul palmei în nas, de jos în sus. N-a căzut, însă a fost amețit. L-am îmbrâncit în dreapta și m-am repezit spre ușă.

Cel pe care-l lovisem cu piciorul mi-a înhățat glezna de pe podea, dar m-am descotorosit. Am prins mânerul circular al ușii și l-am răsucit, apoi am smucit-o cu toată puterea. S-a izbit de perete și sticla jivrată s-a făcut țăndări.

M-am împleticit pe hol, alergând și aproape căzând. Am avut nevoie de numai o secundă ca să ajung la uși. Am intrat în ele cu toată forța și ivărul de la mijloc a cedat, iar ușile s-au deschis. M-am rostogolit în coridorul de după ele, m-am ridicat și m-am repezit spre scară. Când am ajuns la ușa exterioară, am tras de ea, am deschis-o și am coborât treptele câte patru odată, ținându-mă cu mâna de balustradă pentru echilibru. Când am trecut de primul palier, am auzit bubuitul ușii care se deschidea. Erau deja pe urmele mele – nu-mi asigurasem tocmai avansul la care sperasem.

Trebuia s-o șterg de aici înainte să sosească întăriri. Stația de metrou Shibakoen se afla de cealaltă parte a lui Hibiya-dori. M-am repezit pe stradă, încercând să traversez traficul în diagonală, și am auzit scârțâiturile cauciucurilor când săream în fața mașinilor.

Mulțimi dense de pietoni ieșeau pe scara ce suia din stație – probabil că tocmai sosise o garnitură. Când am ajuns la intrare, am privit în urmă și am văzut doi bărbați sprintând după mine.

Am auzit semnalul sonor al altui tren care intra în stație. Poate că aveam să reușesc. Eram absolut sigur că aveau să mă împuște acum, dacă puteau s-o facă; în aglomerație, nimeni n-ar fi știut de unde sosiseră împușcăturile. M-am luptat frenetic să avansez, împingându-mă pe lângă trei bătrâne care abia se mișcau și blocau scara, apoi am cotit brusc la stânga când am ajuns la ultima treaptă, în fața caselor de bilete era un chioșc pentru snackuri și, când am trecut în fugă pe lângă el, am șterpelit o cutie cu cafea de mărimea palmei. O sută nouăzeci de grame. Muchii metalice dure.

M-am îmbrâncit prin turnichete și am ieșit pe peron. Am ajuns prea târziu – ușile se închiseseră deja și garnitura se punea în mișcare.

Peronul era aglomerat, totuși exista un pasaj degajat în lungul trenului. Am pătruns acolo, am privit înapoi și l-am văzut pe un urmăritor trecând prin turnichete și năvălind prin mulțime în culoarul acela liber din lungul trenului.

M-am întors și am apreciat distanța. Erau vreo cinci metri și se apropia rapid.

I-am țintit centrul de masă și am aruncat cutia cu toată puterea, ca pe o minge de baseball. L-a nimerit în stern cu o bufnitură pe care am putut-o auzi în ciuda gălăgiei din jur. A căzut ca un sac de orez, însă tovarășul lui îl urma în imediata apropiere, cu arma în mână.

M-am răsucit iute. Trenul își sporea viteza.

Am coborât bărbia în piept și am sprintat după el, cu răsuflarea ca un baros în piept. Am auzit o împușcătură. Apoi alta.

Doi metri. Unul.

Ajunsesem suficient de aproape ca să ridic mâna și să ating bara verticală din colțul din spate al vagonului, însă nu mai reușeam să mă apropii. Pentru o clipă, viteza mea a fost perfect sincronizată cu a trenului. Apoi garnitura a început să se îndepărteze.

Am răcnit sălbatic și am sărit înainte, cu degetele întinse către bară. Pentru o secundă cu adevărat înfiorătoare, am crezut că nu ajunsesem la ea și m-am simțit prăbușindu-mă în gol… după care palma mi s-a închis în jurul metalului rece.

Corpul mi-a fost smucit înainte și genunchii mi-au izbit partea din spate a trenului. Labele picioarelor îmi atârnau imediat deasupra șinelor. Degetele îmi lunecau pe bară. Am ridicat ochii și am văzut un puști în uniformă de școlar holbându-se la mine prin geamul din spate, cu gura deschisă. Apoi trenul a intrat în tunel și eu am scăpat priza.

M-am răsucit instinctiv, trecându-mi brațul stâng sub corp și de-a curmezișul lui, pentru ca să mă pot rostogoli imediat după impact. Cu toate acestea, am izbit șinele cu atâta putere, încât nu m-am rostogolit, ci am ricoșat. Am simțit un șoc enorm pe toată partea stângă, urmat de o senzație foarte scurtă de zbor. Iar după încă o clipă, a urmat un bufnet sec și m-am oprit brusc.

Zăceam pe spate și priveam plafonul tunelului metroului. Am rămas așa o clipă, cu plămânii aproape goliți de aer. Mi-am mișcat degetele de la picioare, apoi pe cele de la mâini. Totul părea funcțional.

Au trecut cinci secunde, după aceea alte cinci. Am izbutit să inspir de câteva ori, gâfâit.

Pe ce naiba am aterizat?

Am icnit și m-am ridicat în capul oaselor. Mă aflam pe o movilă mare de nisip în stânga șinelor.

Puțin mai încolo doi muncitori japonezi cu căști de protecție se uitau la mine cu gurile căscate.

Lângă movila de nisip era o platformă din beton pe care o reparau muncitorii. Foloseau nisipul ca să prepare ciment. Mi-am dat seama că dacă aș fi căzut din tren fie și numai cu o jumătate de secundă mai târziu, aș fi aterizat pe beton, nu pe nisip.

M-am ridicat, am coborât de pe movilă și am început să-mi scutur hainele. Forma corpului îmi rămăsese întipărită în nisip ca într-un desen animat.

Expresiile muncitorilor nu se schimbaseră. Continuau să mă privească în tăcere, cu gurile căscate, și am înțeles că erau într-o stare de șoc față de ceea ce tocmai văzuseră.

— Mă scuzați, am rostit în japoneză neștiind ce altceva să spun, știți unde-i toaleta?

Și-au menținut posturile încremenite și mi-am dat seama că întrebarea mea îi debusolase încă și mai mult. Poate că era mai bine așa. Am văzut că mă găseam la numai câțiva metri de gura tunelului și am pornit într-acolo.

M-am gândit la cele întâmplate. Oamenii lui Yamaoto mă văzuseră intrând în tunel agățat de ultimul vagon, dar nu mă văzuseră căzând, iar garnitura gonea prea repede pentru ca ei să se aștepte că mi-aș fi dat drumul în mod deliberat să cad. Ca atare se așteptau ca peste trei minute să ajung în stația Mita, care era și capătul de linie. Probabil că ieșiseră în goană din Shibakoen și porniseră spre Mita pentru a încerca să mă intercepteze.

Mi-a venit o idee nebunească.

Am băgat mâna în buzunar, am scos casca pe care o băgasem acolo înainte ca „Nas-plat” și echipa lui să mă prindă lângă dubă și am pus-o în ureche. Apoi am căutat transmițătorul cu spate adeziv. Nu-l pierdusem. Dar oare mai funcționa?

— Harry, m-auzi? am rostit. Vorbește-mi.

Au trecut câteva clipe lungi și mă pregăteam să repet întrebarea, când casca a înviat.

— John! Ce dracu' se-ntâmplă? Unde ești?

A fost minunat să-l aud pe puști.

— Liniștește-te, n-am pățit nimic. Am însă nevoie de ajutorul tău.

— Ce se-ntâmplă? Am ascultat totul. Ești într-o stație? Ești bine?

Am suit de pe șine pe peron, care era aproape pustiu acum, probabil în urma împușcăturilor. Câțiva oameni s-au holbat la mine, dar i-am ignorat și am trecut pe lângă ei, ca și cum ar fi fost perfect natural să apar murdar și învinețit din adâncurile unui tunel de metrou din Tokio.

— Am fost și mai bine, dar despre asta putem vorbi mai târziu. Echipamentele mai funcționează?

— Da, am semnal de la toate camerele din clădire.

— Perfect, asta voiam să știu. Cine mai este înăuntru?

— Infraroșiile zic că o singură persoană. Toți ceilalți au plecat pe urmele tale.

— Și Yamaoto a plecat?

— Da.

— Unde-i individul care a rămas?

— Exact în ultima cameră din dreapta, cum stai cu fața spre clădire – acolo unde te-au dus cei trei bărbați. După plecarea ta, n-a mai ieșit de acolo.

Trebuia să fie „Nas-plat" sau unul dintre oamenii lui, care nu mai fusese probabil în stare să mă urmărească. M-am simțit bine să știu asta.

— Bun, uite cum stau lucrurile. Ei toți cred că sunt pe spatele unei garnituri de metrou care merge spre Mita și se vor îndrepta într-acolo, unde vor ajunge în vreo patru minute. Vor avea nevoie de alte cinci minute ca să înțeleagă că m-au pierdut, apoi alte cinci minute ca să revină la clădirea *Convingerii*. Dispun așadar de paisprezece minute ca să ajung acolo și să instalez transmițătorul.

— Poftim?! Dar nu știi unde sunt ei? Dacă n-au plecat toți la Mita? S-ar putea întoarce în timp ce tu ești înăuntru!

— Mă bazez pe tine să mă anunți dacă se întâmplă așa. Mai ai flux video de la dubă?

— Da, nu și-a oprit transmisia.

— Eu am ajuns deja acolo. Terenul e curat?

— Da, însă mi se pare o nebunie.

— O șansă mai bună n-o să capăt niciodată. Toți sunt plecați din clădire, nimic nu va fi încuiat, iar după ce se vor întoarce, vom putea auzi tot ce discută. Intru chiar acum.

— Bine, te-am văzut acum. Mișcă-te repede.

Nu mai aveam nevoie de sfatul lui. Am intrat pe ușa din capul treptelor, am cotit la dreapta și am alergat pe hol până la scara ce ducea la etaj. Așa cum mă așteptasem, plecaseră în grabă și ușa din față era larg deschisă.

Biroul lui Yamaoto era a treia ușă pe partea dreaptă. Aveam să intru și să ies în câteva clipe.

Ușa era închisă. Am pus mâna pe mânerul rotund și am încercat să-l rotesc.

— Rahat! am șuierat în barbă.

— Ce-i?

— E-ncuiată.

— Nu mai insista, pune transmițătorul altundeva.

— Degeaba, aici trebuie să ascultăm.

Am examinat încuietoarea și am văzut că avea un butuc simplu cu cinci pini. Nu era mare bătaie de cap!

— Stai așa. Cred că pot intra.

— John, ieși de-acolo. Ei se pot întoarce oricând.

Nu am răspuns. Mi-am scos portcheiul și am desfăcut o pontoarcă artizanală și oglinda dentară. Mânerul ei lung și subțire era o pârghie improvizată bună. L-am împins în încuietoare și am rotit ușor în sensul acelor de ceasornic. Când

tensiunea din butuc a dispărut, am strecurat pontoarca și am început să lucrez la al cincilea pin.

— Nu-ncerca să spargi încuietoarea! Nu te pricepi! Pune transmițătorul altundeva și ieși imediat!

— Cum adică nu mă pricep? Nu eu te-am învățat meserie?

— Tocmai de-aia știu că nu te pricepi.

Harry a tăcut brusc. Înțelesese probabil că era inutil să încerce să mă oprească, așa că ar fi fost mai bine să mă lase să mă concentrez.

Am simțit al cincilea pin clicăind, apoi l-am pierdut. *La naiba*! Am mai rotit puțintel oglinda dentară, apăsând cilindrul pe pini.

— Chiar crezi că nu mă pricep?

Alt pin a lunecat.

— Nu mai vorbi cu mine. Concentrează-te!

— Mă concentrez, dar mă simt atacat personal.

Am simțit al cincilea pin clicăind și l-am menținut. Cu următorii trei a fost simplu. Mai era doar unul.

Ultimul pin era stricat. Nu puteam simți clicul. Am mișcat pontoarca în sus și-n jos, dar n-am găsit nimic.

Haide, *iubitule*, *unde ești*? Mi-am ținut răsuflarea și am scuturat pontoarca.

N-am simțit pinul clicăind în locul lui, însă mânerul s-a eliberat pe neașteptate. L-am rotit spre dreapta și am intrat.

Biroul era la fel ca atunci când plecasem. Până și luminile rămăseseră aprinse. Am îngenuncheat lângă canapeaua capitonată cu piele și am pipăit dedesubt. Era tapisată cu un material textil, ale cărui margini erau capsate probabil în lemn. Era un loc bun.

Am dezlipit acoperitoarea adezivului și am apăsat energic transmițătorul, asigurându-mă că se prinsese bine. Oricine avea să vorbească în camera asta avea să se audă clar și puternic.

Am auzit în ureche glasul lui Harry:

— Se întorc doi dintre ei. Suie pe scara din exteriorul clădirii. Pleacă imediat! Folosește ușa laterală – este cea din stânga clădirii cum stai cu fața spre ea.

— Rahat, am plasat deja transmițătorul. După ce ies de aici, n-o să-ți mai pot răspunde. Tu continuă să-mi vorbești.

— Ei s-au oprit în capul scării, în fața intrării. Poate că-i așteaptă pe ceilalți. Coboară la ieșirea laterală și stai acolo până te anunț că nu-i niciun pericol.

— Bine. Am plecat.

Am reîncuiat ușa pe dinăuntru, apoi am ieșit și am tras-o în urma mea. M-am întors și am pornit spre coridorul exterior.

„Nas-plat” venea pe hol. Cămașa îi era plină de sânge. Probabil că masa îl lovise în față și-i spărsese iarăși nasul. Nu-i îmbunătățise aspectul. Din piept îi huruiau sunete animalice răgușite.

A coborât capul și a gârbovit ceafa și umerii, astfel că arăta ca un taur pe punctul de a se năpusti.

Nu vrea decât să pună mâna pe tine. *Te va ataca violent*, *orbit de furie*, *fără să gândească*.

„Nas-plat” s-a lansat spre mine, apropiindu-se rapid. Când s-a repezit către gâtul meu, i-am prins cămașa udă de sânge și m-am lăsat să cad pe podea într-o variantă modificată de *tomoe nage*, lovindu-l cu laba piciorului drept în testicule și aruncându-l peste mine. A căzut pe spate cu un bufnet pe care l-am simțit prin podea. Folosind momentul de inerție al aruncării, m-am rostogolit și m-am ridicat în picioare, am făcut doi pași lungi până la el și am sărit în aer ca un cal sălbatic furios, pentru ca să cad cu ambele tălpi și cu toată greutatea corpului pe toracele lui răstignit. Am simțit cum i s-au rupt oasele și cum tot aerul i-a ieșit din plămâni. „Nas-plat” a scos sunetul unui balon care se dezumflă într-o băltoacă de apă și am știut că se terminase cu el.

M-am repezit către coridor, apoi m-am oprit. Dacă-l găseau așa, în mijlocul holului, aveau să înțeleagă că mă întorsesem și poate că aveau să deducă și motivul pentru care o făcusem. Era posibil să caute un microfon. Trebuia să-l aduc înapoi în camera din capătul opus al holului, unde să pară că murise în urma loviturii neașteptat de letale a mesei.

Picioarele lui erau orientate în direcția corectă. M-am ghemuit între ele, stând cu spatele la „Nas-plat", l-am prins de sub genunchi și m-am ridicat. Era mai greu decât părea. M-am aplecat spre înainte și l-am tras, simțindu-mă ca un cal înhămat la o căruță cu roți pătrate. Simțeam în spinare fulgere de durere.

Glasul lui Harry mi-a răsunat iarăși în ureche:

— Ce faci? Ei intră prin față. Mai ai cel mult douăsprezece secunde ca să ieși de pe coridor.

L-am trântit pe „Nas-plat" în încăperea din capătul holului și am ieșit în fugă în coridor, sprintând spre ușa laterală.

Am ajuns la intrarea spre casa scării laterale și am auzit deschizându-se ușa din partea opusă a coridorului. Am smucit larg ușa și m-am repezit prin ea, trăgând-o în urmă, dar fără s-o închid complet.

M-am ghemuit pe palier, luptându-mă cu nevoia urlătoare de a respira, am ținut ușa întredeschisă și am privit cum trei dintre oamenii lui Yamaoto au apărut pe coridor. Unul dintre ei mergea gârbovit – cel pe care-l izbisem cu cutia de cafea. Au intrat în birourile *Convingerii*, ieșind din raza mea vizuală.

L-am auzit imediat pe Harry:

— S-au întors în birou. Fațada clădirii este sigură. Ieși imediat prin ușa laterală și traversează parcul spre est, către Sakurada-dori.

Am coborât treptele silențios, însă iute. Am scos capul pe ușa de la baza scării și am privit în ambele direcții. Nu se vedea nici țipenie. Am pornit pe o alee care făcea legătura între Hibiya-

dori și Chuo-dori și am traversat parcul. Căldura soarelui se simțea minunat pe față.

PARTEA A III-A

Iar acum… deciseseră să revină în propriul lor ținut; pentru că anii au un soi de pustietate când petrecem prea mulți pe un țărm străin. Dar… dacă ne întoarcem până la urmă, descoperim că aerul natal și-a pierdut însușirea înviorătoare și că viața și-a mutat realitatea spre locul unde ne-am considerat doar rezidenți temporari.

Așa se face că, prinși între două țări, nu avem de fapt niciuna.

Nathaniel Hawthorne,
Faunul de marmură

Capitolul 19

— Ești un maniac autodistructiv și n-o să mai lucrez niciodată cu tine, mi-a spus Harry când am ajuns la apartamentul lui.

— Nici eu n-o să mai lucrez niciodată cu mine. Ai obținut ceva de la transmițător?

— Da, tot ce s-a întâmplat cât ai fost tu acolo, plus o ședință scurtă, care tocmai s-a terminat. Totul este stocat pe hard disk.

— Au amintit ceva despre individul de care m-am ciocnit la plecare?

— Ce vrei să zici?

— Imediat după ce instalasem transmițătorul, am avut o mică întâlnire cu unul dintre oamenii lui Yamaoto. Probabil că au crezut că se întâmplase mai devreme, altfel i-ai fi auzit comentând ceva.

— Ah, chestia aia! Da, au crezut că s-a întâmplat când ai evadat din camera de interogare. N-au știut că te-ai întors. Individul este mort, să știi.

— Mda, nu arăta prea bine când l-am părăsit.

Harry mă privea cu atenție, dar nu i-am putut descifra căutătura.

— A fost foarte rapid. Poți să faci așa ceva, atât de rapid, doar cu mâinile?

— De fapt am avut nevoie și de picioare. Unde-i Midori?

— A ieșit să cumpere o claviatură electronică. O să încercăm să cântăm conținutul CD-ului și să introducem sunetele în computer – este unicul mod de a discerne *patternurile* din latice.

M-am încruntat.

— Pe cât posibil, Midori n-ar trebui să mai iasă din casă.

— N-am avut alternativă. Cineva trebuia să monitorizeze laserul și infraroșiile ca să-ți salveze ție fundul, iar ea nu se pricepea la echipamente. În felul ăsta, opțiunile au fost destul de limitate.

— Am înțeles.

— Știe să fie precaută și este semi-deghizată. Nu cred că vor fi probleme.

— Bine. Haide să ascultăm ce ai primit de la transmițător.

— Doar o clipă… vreau să-mi spui că n-ai abandonat duba.

— Da' ce crezi, că m-am întors după ea? Oi fi eu nebun, dar nici chiar în halul ăsta.

Pentru o clipă, fața lui a arătat ca a unui băiețaș care tocmai primise vestea că-i murise câinele.

— Ai idee cât costă echipamentele alea?

Mi-am stăpânit zâmbetul și l-am bătut pe umăr.

— Știi că sunt solvabil, am zis, ceea ce era adevărat. M-am așezat înaintea computerului și am luat o pereche de căști. Dă-i drumul, am aprobat din cap.

După câteva clicuri de mouse, l-am auzit pe Yamaoto beștelindu-și oamenii în japoneză. Probabil că-i dăduseră veștile proaste după ieșirea mea din clădire.

— Un singur om! Un singur om, neînarmat! Și l-ați lăsat să vă scape. Idioți inutili și incompetenți!

Nu puteam spune câți erau cei cărora li se adresa, fiindcă îi acceptau tirada în tăcere. A urmat o pauză prelungă, în timpul căreia am presupus că și-a tras răsuflarea, apoi a continuat:

— Nu contează. Este posibil ca el să nu știe unde este CD-ul și chiar dacă ar fi știut, nu sunt convins că ați fi putut afla de la el. În mod clar, este mult mai dur ca oricare dintre voi.

După altă pauză lungă, cineva a spus:

— Ce vrei să facem, *toushu*?

— Chiar așa, a ricanat Yamaoto și vocea îi era ușor răgușită de strigat, ce să faceți? Să vă concentrați asupra femeii, aia să faceți! Ea continuă să fie pista noastră cea mai promițătoare.

— Dar acum s-a ascuns, a zis altcineva.

— Este adevărat, a încuviințat Yamaoto, însă ea nu-i obișnuită cu o astfel de viață. A dispărut brusc, ascunzându-se, și a lăsat în aer majoritatea chestiunilor de zi cu zi ale vieții ei. Putem fi siguri că în scurt timp va reveni la ele. Amplasați oameni în toate punctele esențiale ale existenței ei – locuința, cluburile de muzică, cunoștințele, rudele. Dacă este nevoie, lucrați cu Holtzer. El dispune de mijloacele tehnice necesare.

Holtzer? *Să lucreze cu el*?

— Și bărbatul?

A urmat o pauză lungă, după care Yamaoto a rostit:

— Cu bărbatul este altă poveste. El trăiește în umbre ca peștele în apă. Cu excepția cazului în care suntem extrem de norocoși, mă aștept să-l fi pierdut.

Mi-am putut imagina capete plecate colectiv de rușine, în stilul japonez. După un timp, cineva a spus:

— Poate că-l vom găsi alături de femeie.

— Da, este o posibilitate. Este evident că el o protejează. Știm c-a salvat-o de oamenii lui Ishikura în apartamentul ei. Și a reacționat defensiv când l-am întrebat despre ea. Poate că are sentimente față de ea. A chicotit. O temelie stranie pentru o idilă.

Ishikura? am gândit.

— În tot cazul, a urmat Yamaoto, pierderea lui Rain nu este fatală. Femeia este mult mai periculoasă: pe ea o va căuta Ishikura Tatsuhiko și are aceleași șanse ca noi s-o găsească – poate chiar mai multe, judecând după viteza cu care a ajuns înaintea noastră la apartamentul ei. Iar dacă găsește CD-ul, Ishikura va ști ce să facă cu el.

Tatsu? *Tatsu caută și el blestematul de CD*? *Cei din apartamentul lui Midori erau oamenii lui*?

— S-a terminat cu asumarea de riscuri, a continuat Yamaoto. S-a terminat cu mărunțișurile rămase nerezolvate. Când apare femeia, eliminați-o imediat.

— *Hai*, au răspuns în cor câteva voci.

— Din păcate, în absența returnării CD-ului sau a dovezii distrugerii lui, eliminarea femeii nu ne va mai asigura securitate completă. A sosit momentul să-l eliminăm și pe Ishikura din ecuație.

— *Toushu*, a spus un glas, Ishikura este șef de departament în *Keisatsucho*. Este greu să elimini o asemenea persoană fără să cauzezi probleme colaterale. În plus…

— Da, în plus moartea lui Ishikura va face din el un martir în unele cercuri, asigurând dovezi pentru toate teoriile lui despre conspirații. Nu avem însă de ales. Mai bine cu dovezile unor asemenea teorii, decât ceea ce există pe CD, care este o dovadă în sine. Faceți tot posibilul ca moartea lui Ishikura să pară naturală. Ca o ironie a sorții, expertul absolut în arta aceasta nu ne este disponibil tocmai când avem cea mai mare nevoie de el. Ei bine, inspirați-vă pe cât puteți din metodele lui. Sunteți liberi.

Asta fusese. Mi-am scos căștile și l-am privit pe Harry.

— Transmițătorul mai emite?

— Va emite până i se termină bateria, adică vreo trei săptămâni. O să-l monitorizez în continuare.

Am încuviințat din cap, dându-mi seama că, în mod aproape cert, Harry avea să audă unele

discuții, care să-l pună pe urmele mele. La naiba, comentariile lui Yamaoto erau deja acuzatoare, dacă erai inteligent și beneficiai de context: referirea la „strania” temelie a atașamentului meu față de Midori, alături de ironia faptului că pierduse serviciile „expertului absolut” în cauzarea deceselor „naturale”.

— Nu cred că Midori trebuie să audă conversația asta, am rostit. Ea știe destule. Nu vreau să… s-o compromit și mai mult.

Harry a plecat capul și a rostit:

— Înțeleg pe deplin.

Instantaneu am știut că el știa.

— Este bine că pot avea încredere în tine, am rostit. Mulțumesc.

El a clătinat din cap.

— Pentru puțin.

Soneria interfonului a țârâit. Harry a apăsat butonul și Midori a spus:

— Eu sunt.

Harry a deschis ușa blocului și ne-am ocupat amândoi pozițiile, de data asta cu mine la ușă și cu Harry la fereastră. După un minut am văzut-o pe Midori venind pe hol cu o cutie mare de carton în brațe. A zâmbit larg când m-a văzut și a iuțit pasul, a intrat în *genkan* și m-a îmbrățișat scurt.

După un moment s-a retras și, așezând cutia pe jos, a comentat:

— De fiecare dată când te revăd, arăți mai rău.

Era adevărat: fața continua să-mi fie murdară după tumba pe șinele metroului și știam că-mi trădam oboseala.

— Nu numai că arăt, dar mă și simt mai rău, am replicat și am zâmbit ca s-o anunț că ea mă făcea să mă simt bine.

— Ce s-a-ntâmplat?

— O să-ți dau detaliile mai târziu. Harry mi-a spus că ne vei oferi un recital de pian.

— Așa-i, a încuviințat ea, apoi s-a aplecat și a desfăcut funda cutiei. I-a deschis un capăt și a tras

afară o claviatură electronică. E bună? i-a arătat-o lui Harry.

El a luat-o și a examinat jackul.

— Cred că am un adaptor pe-undeva pe-aici. Stați puțin.

S-a dus la birou, a tras un sertar plin cu componente electronice și a încercat câteva înainte de a găsi una care să-l mulțumească. A așezat claviatura pe birou, a conectat-o la computer și a apelat pe monitor imaginea scanată a notelor.

— Problema este, a explicat el, că eu nu pot cânta, iar Midori nu poate lucra pe computer. De aceea vom determina computerul să aplice *patternurile* de sunete la reprezentarea notelor de pe pagină. După ce are destule date cu care să lucreze, computerul va interpreta notele muzicale ca fiind coordonate în latice, apoi va folosi analiza fractală până va putea discerne modul bazic de repetare a *patternului*. Iar după aceea îl va aplica la japoneza standard prin intermediul unui algoritm de spargere a codului, pe care l-am scris, și vom putea intra în datele de pe CD.

— Exact, am aprobat. Așa mă gândisem și eu.

Harry mi-a aruncat privirea lui distinctivă care anunța că eram un troglodit cretinoid, după care a rostit:

— Midori, încearcă să cânți partitura de pe monitor și să vedem ce poate face computerul cu datele.

Ea s-a așezat la birou și a ridicat degetele deasupra claviaturii.

— Stai! a oprit-o Harry. Am uitat să-ți spun că trebuie să cânți perfect. Dacă o să cânți o notă în plus sau în minus, sau dacă o să inversezi două note între ele, vei crea un *pattern* nou și computerul va fi derutat. Trebuie să cânți exact așa cum apare pe ecran. Poți s-o faci?

— Aș putea, dacă acesta ar fi un cântec obișnuit, dar este o compoziție bizară. Trebuie s-o parcurg

mai întâi de câteva ori. Nu mă poți deconecta de la computer?

— Ba da. Harry a clicăit de câteva ori din mouse. Dă-i drumul! Anunță-mă când ești gata.

Midori a privit ecranul câteva secunde, cu capul perfect nemișcat și degetele unduind ușor în aer, reflectând sunetele pe care le auzea în minte. După aceea a coborât mâinile cu blândețe pe clape și am auzit pentru prima oară melodia stranie a informațiilor care-l costaseră viața pe Kawamura.

Am ascultat-o cumva stingherit în timp ce a cântat. După câteva minute, i-a spus lui Harry:

— E-n regulă, sunt pregătită. Poți să mă conectezi.

Harry a operat din mouse.

— Gata. Ia să te-auzim.

Degetele ei au plutit iarăși deasupra clapelor și recviemul ciudat a răsunat în încăpere. Când a ajuns la sfârșitul portativului, Midori s-a oprit și l-a privit pe Harry, cu sprâncenele arcuite întrebător.

— Datele au fost introduse, a zis el. Să vedem acum ce poate face computerul cu ele.

Am privit ecranul, așteptând rezultatele, fără ca niciunul dintre noi să vorbească.

După o jumătate de minut, dinspre boxele computerului s-a auzit o serie curioasă de note eterice, umbre ale celor pe care Midori le cântase mai devreme.

— Le procesează, a anunțat Harry. Încearcă să găsească patternul bazic.

Am așteptat în tăcere minute bune, apoi el a rostit:

— Rahat, nu văd niciun progres. Poate că nu dispun eu de puterea de calcul necesară.

— Și cum ai putea face rost de ea? s-a interesat Midori.

Harry a strâns din umeri.

— Pot încerca să sparg sistemul din Livermore, ca să obțin acces la supercomputerul lor. Chestia

este că în ultima vreme sistemele lor de securitate s-au îmbunătățit mult… ar putea dura destul.

— Adică un supercomputer ar putea face șmecheria? l-am întrebat.

— Da, a zis Harry. De fapt ar fi suficientă orice putere de procesare rezonabilă, însă este o chestiune de timp – cu cât există mai multă putere de procesare, cu atât pot fi testate mai multe posibilități în timp mai scurt.

— Prin urmare, un supercomputer ar iuți lucrurile, a spus Midori, însă nu știm cât de mult.

— Da, a încuviințat el.

A urmat un moment de tăcere frustrată, după care Harry a zis:

— Haideți să ne gândim nițel. De fapt, noi chiar trebuie să decriptăm asta?

Știam încotro se îndrepta; era același gând ispititor pe care-l avusesem eu în sediul *Convingerii*, când Yamaoto îmi ceruse CD-ul.

— Ce vrei să zici? s-a încruntat Midori.

— Păi, care sunt, de fapt, obiectivele noastre? CD-ul este ca dinamita; noi vrem doar să-l predăm mai departe fără să explodeze. Proprietarii lui știu că nu poate fi copiat sau distribuit electronic. Pentru început, am putea anula posibilitatea de explozie, restituindu-l pur și simplu proprietarilor.

— Nu! a rostit Midori și s-a ridicat în picioare în fața monitorului, privindu-l fix pe Harry. Tata și-a riscat viața pentru informațiile de pe CD-ul ăsta. Ele vor merge acolo unde a vrut el să meargă!

Harry a ridicat brațele în semn de predare.

— Perfect, încercam doar să gândesc și în afara cadrului.

— Ideea ta este logică, i-am spus, dar Midori are dreptate. Nu numai pentru că tatăl ei și-a riscat viața ca să obțină CD-ul. Știm că există mai multe grupări care caută să pună mâna pe el – nu numai Yamaoto, ci și CIA, și *Keisatsucho*. Poate mai multe. Chiar dacă noi am da CD-ul uneia dintre

grupările astea, n-ar soluționa problemele noastre cu celelalte grupări.

— Aici ai dreptate, a aprobat Harry.

— În același timp însă mi-a plăcut și analogia ta cu dinamita. Cum faci ca dinamita să nu provoace daune?

— O explodezi chiar tu într-un loc sigur, a răspuns Midori continuând să-l privească pe Harry.

— Exact, am zis eu.

— Bulfinch, a spus femeia. Bulfinch o publică și-n felul acesta informațiile explodează într-un loc sigur. Și oricum asta dorea și tata.

— Să-i dăm CD-ul fără să știm măcar în mod sigur ce se află pe el? a întrebat Harry.

— Știm destul de bine, am răspuns, bazându-ne pe povestea lui Bulfinch, coroborată de Holtzer. Eu nu văd alternativă.

El s-a încruntat.

— Nu știm nici măcar dacă Bulfinch dispune de resursele necesare pentru a-l decripta.

Mi-am stăpânit un surâs față de unda de resentiment pe care o simțea: cineva urma să-i ia jucăria, poate chiar să rezolve tehno-enigma fără el.

— Putem presupune că *Forbes* poate accesa resursele cuvenite. Știm cât de mult vor ei informațiile de pe CD.

— Eu tot aș dori să am o șansă mai bună de a-l decripta eu primul.

— Și eu aș vrea același lucru, însă nu știm cât de mult s-ar putea să dureze. Între timp ne confruntăm cu niște forțe care au fost desfășurate pe urmele noastre și nu vom izbuti să le mai păcălim mult timp. Cu cât Bulfinch publică mai repede blestemăția, cu atât mai repede vom putea respira liniștiți.

— Îi telefonez, a rostit Midori apăsat, nemaidorind să aștepte.

Capitolul 20

Îi spusesem lui Bulfinch să ne întâlnim în după-amiaza aceea în Akasaka Mitsuke, unul dintre districtele de divertisment ale orașului, al doilea după Ginza în abundența de baruri cu animatoare. Zona este străbătută de o mulțime de străduțe, care oferă multiple modalități de acces și fugă.

Ploua și era rece când am terminat o RDU și am ieșit din stația de metrou Akasaka Mitsuke în fața magazinului universal Belle Vie. De cealaltă parte a străzii, se ridica masiv ca un crucișător hotelul Akasaka Tokyu cu o nuanță roz bizară pe fundalul ploii și cerului cenușiu. M-am oprit să-mi deschid umbrela neagră, apoi am cotit la dreapta pe Sotobori-dori. După altă cotire la dreapta într-o alee de lângă Citibank locală, am ieșit pe cărămizile roșii crenelate ale esplanadei Akasaka-dori.

Sosisem cu o oră mai devreme – și am decis să mănânc un prânz rapid în restaurantul de *ramen* Tenkaichi de pe esplanadă. Tenkaichi – „Primul sub firmament" – este un lanț, dar cel de pe esplanadă are un caracter personal. Proprietarii acceptă valută străină, iar bancnote și monede din zeci de țări sunt lipite pe pereții din lemn maroniu ai localului. De asemenea, aici cântă un flux continuu de compilații de jazz, întrerupte ocazional de soft pop american. Iar de pe taburetele cu pernuțe, unele amplasate discret în colțuri, ai o imagine bună a străzii.

Am comandat *chukadon* – legume chinezești peste orez – și am mâncat, privind în același timp strada. Doi *sarariiman* aflați în pauză de prânz întârziată mâncau tot singuri și în tăcere.

Îl instruisem pe Bulfinch ca la ora 14 să înceapă să dea ocol în sens invers acelor de ceasornic cvartalului 19-3 din Akasaka Mitsuke 3-*chome*. Cvartalul acela este accesat de peste o duzină de

străduțe, fiecare cu multiple alei aidoma unor afluenți, așa că el n-avea să știe unde urma să-l aștept până nu-mi făceam anunțată prezența. Nu conta dacă venea mai devreme – tot nu știa unde voi fi. Nu trebuia să facă altceva decât să ocolească cvartalul în ploaie.

Am terminat de mâncat la 13:50, am plătit și am ieșit. Coborându-mi umbrela cât mai mult deasupra capului, am traversat esplanada spre Misuji-dori, apoi am intrat pe o alee vizavi de restaurantul Buon Appetito din cvartalul 19-3 și am rămas sub streașină unui acoperiș din tablă ondulată ruginită. Am așteptat acolo în timp ce picături tăcute de apă cădeau în fața mea de pe acoperișul ruginit, peste containere uzate din plastic pentru gunoaie.

După zece minute am auzit pași pe cărămizile ude din stânga, m-am întors și l-am văzut pe Bulfinch. Purta un trend măsliniu și era gârbovit sub o umbrelă mare și neagră. Din locul unde mă aflam, nu mă putea zări și am așteptat să mă depășească.

— Aici, am rostit încetișor.

— Rahat! s-a răsucit el brusc către mine. Să nu mai faceți așa ceva. M-ați speriat.

— Sunteți singur?

— Bineînțeles. Ați adus CD-ul?

Am ieșit de sub streașină și am cercetat aleea în ambele direcții. Nu se vedea nimeni.

— Este în apropiere. Spuneți-mi ce intenționați să faceți cu el.

— Știți bine ce planuri am. Sunt jurnalist. Voi scrie o serie de articole bazate pe dovezile de pe CD.

— Cât va dura?

— Cum, cât va dura? Ce naiba, articolele sunt deja scrise. Eu am nevoie doar de dovezi.

Am căzut pe gânduri.

— Să vă spun mai întâi câteva lucruri despre CD, am rostit și am explicat încriptarea.

— Nu-i o problemă, a zis el după ce am terminat. *Forbes* are o relație bună cu Lawrence Livermore[4], care ne va ajuta. Vom publica imediat după ce este descifrată încriptarea.

— Viața lui Midori este în pericol în fiecare zi care trece fără să se publice nimic.

— De asta îmi dați CD-ul? Cei care-l doresc v-ar fi plătit pentru el. Și să știți că v-ar fi plătit frumușel.

— Vreau să înțelegeți ceva, i-am spus. Dacă n-o să publicați informațiile de pe CD, asta ar putea s-o coste viața pe Midori. Dacă se va întâmpla așa ceva, o să vă caut și o să vă omor.

— Care-i legătura dumneavoastră cu ea?

— O respect. Și-a sacrificat deja foarte multe pentru conținutul CD-ului ăsta. Aveți grijă să nu-i sporiți poverile.

El a încuviințat din cap.

— Am înțeles.

L-am mai privit o clipă, apoi am dus mâna la buzunarul de la piept și am scos CD-ul. I l-am întins și am pornit înapoi spre stație.

Am rulat o RDU în drum spre Shinbashi, timp în care m-am gândit la Tatsu. Până la publicarea conținutului CD-ului, nu numai Midori era în pericol, ci și, o știam acum, Tatsu. Și cu toate că Tatsu nu era nici pe departe o țintă facilă, nu era nici intangibil. Trecuseră mulți ani de când nu-l mai văzusem, dar cândva ne acoperiserăm spatele unul celuilalt. Îi datoram măcar un avertisment.

Am sunat la *Keisatsucho* din cabina unui telefon public din stația Shinbashi.

— Știi cine este? am întrebat în engleză după ce mi-au făcut legătura cu el.

A urmat o pauză prelungă.

— O fantomă, dacă n-aș ști realitatea, mi-a răspuns tot în engleză – ceea ce era un semn bun, fiindcă însemna că nu voia să fie înțeles de cei din jur. Știi că *Keisatsucho* a găsit două cadavre în Sengoku? Unul dintre ei purtase un baston.

Amprentele tale erau pe baston. La răstimpuri mă întrebasem dacă mai ești în Tokio.

La naiba, mi-am spus, *probabil că la un moment dat am prins bastonul fără să-mi fi dat măcar seama*. Amprentele mele fuseseră fișate din clipa când revenisem în Japonia după război; teoretic, eram un străin și tuturor străinilor li se iau amprentele în Japonia.

— Am încercat să te localizăm, a continuat el, dar se părea că ai dispărut. De aceea, cred că înțeleg de ce ai telefonat, însă nu pot să intervin pentru tine. Lucrul cel mai bun pe care-l poți face este să vii la *Keisatsucho*. Dacă vei proceda așa, să știi că voi face tot posibilul ca să te ajut. Dacă te vei ascunde, vei părea vinovat.

— De aceea am telefonat, Tatsu. Am niște informații în privința asta și vreau să ți le comunic.

— Și ce vrei în schimbul lor?

— Vreau ca tu să faci ceva. Ascultă-mă atent. Nu-i vorba despre mine. Dacă vei acționa pe baza informațiilor mele, o să mă predau după aceea. Nu voi mai avea motive să mă tem.

— Unde și când? a întrebat el.

— Suntem singuri pe linia asta? am întrebat.

— Sugerezi că linia asta ar putea fi interceptată? a întrebat el și i-am recunoscut vechiul sarcasm subversiv din glas.

Îmi spunea să presupun că era interceptată.

— Perfect atunci, am zis. În holul recepției din hotelul Okura, sâmbătă, la douăsprezece la amiază, fix.

Okura era un loc ridicol de public pentru o întâlnire și Tatsu știa că nu l-aș fi sugerat niciodată în mod serios.

— Aha, da, este un loc bun, a răspuns el transmițându-mi că înțelesese. Atunci ne vedem acolo.

— Știi, am urmat eu, poate că ți se pare o aiureală, dar uneori duc dorul zilelor pe care le-am petrecut împreună în Vietnam. Duc dorul

informărilor alea săptămânale inutile la care eram siliți să participăm… le mai ții minte?

Șeful CIA al grupului operativ care ținea informările le programa invariabil la ora 16:30, pentru ca să-i rămână suficient timp după aceea să alerge după prostituate prin Saigon. Tatsu îl disprețuia pe bună dreptate și nu se sfia s-o sublinieze în public.

— Da, nu le-am uitat, a răspuns el.

— Nu știu de ce, însă tocmai acum m-a apucat dorul de ele, am zis și, după ce-i spusesem ora, m-am pregătit să-i ofer și data. Aș fi în stare să particip și mâine la una. Nu ți se pare curios? Probabil că din cauza vârstei devin nostalgic.

— Se întâmplă.

— Da, în sfârșit… A trecut ceva timp. Îmi pare rău că n-am mai ținut legătura între noi. Tokio s-a schimbat mult de când am sosit eu aici. Pe atunci ne distram a-ntâia, nu crezi? Mie-mi plăcea enorm locșorul ăla unde mama-san făcea cu mâna ei cănile în care ne servea băuturile. Nu cred că-l mai ții minte. Probabil că nici nu mai există de acum.

Locul era în Ebisu.

— Nu, nu mai există, a spus Tatsu anunțându-mă că înțelesese.

— Păcat. Era un loc frumos. Mă mai gândesc uneori la el.

— Te sfătuiesc în mod insistent să te predai. Dacă mă asculți, îți promit că voi face tot ce pot ca să te ajut.

— O să mă gândesc. Mulțumesc pentru sfat.

După aceea am închis și am rămas cu mâna pe receptor, dorindu-mi ca el să fi înțeles mesajul meu criptic. Nu știam ce voi face dacă nu-l înțelegea.

Capitolul 21

Localul din Ebisu pe care-l amintisem era un *izakaya* japonez clasic în care mă dusese Tatsu când sosisem în Japonia după război. *Izakaya* sunt baruri micuțe din case vechi de lemn, conduse de obicei de un bărbat sau o femeie fără vârstă, sau de un cuplu, care locuiesc deasupra localului, doar cu un felinar roșu deasupra ușii, care le anunță existența. Oferind refugiu față de un boss exigent sau un mariaj plictisitor, de tumultul metrourilor și vacarmul străzilor, *izakaya* servesc bere și sake până târziu în noapte, în timp ce un șir nesfârșit de clienți vin și pleacă pe scaunele de la bar, înlocuiți întruna de alți bărbați obosiți care evadează din rutine.

Tatsu și cu mine petrecuserăm mult timp în localul din Ebisu, dar eu încetasem să mai merg acolo după ce întrerupsesem contactul. Îmi propusesem să trec într-o bună zi pe acolo și să văd ce mai făcea mama-san, dar lunile deveniseră ani și, cumva, nu mai reușisem s-o fac. Iar acum, potrivit lui Tatsu, localul nici măcar nu mai exista. Probabil că fusese demolat. În Tokio modern și grăbit nu mai exista loc pentru bărulețe micuțe ca acela.

Eu însă îmi aminteam unde fusese și acolo aveam să-l aștept pe Tatsu.

Am ajuns la Ebisu devreme, ca să-mi acord timp pentru a arunca o privire în jur. Peisajul se schimbase într-adevăr. Multe case de lemn dispăruseră. În apropierea stației se afla un mall nou și strălucitor, acolo unde înainte se întinsese o orezărie. Mi-a venit nițel cam greu să mă orientez.

După ce am coborât din stație, am pornit spre est. Era o zi umedă și vântul aducea fuioare de ceață dinspre cerul acoperit.

Am găsit locul unde fusese *izakaya*. Casa dărăpănată, dar atât de intimă, dispăruse, înlocuită de o băcănie cu aspect antiseptic. Am trecut pe lângă ea fără grabă. Era pustie; unicul ocupant, un vânzător cu chip plictisit, citea o revistă sub

tuburile fluorescente. Nu se vedea nici urmă de Tatsu, însă era aproape cu o oră mai devreme.

Dacă aș fi avut alternativă, nu m-aș fi întors odată ce aș fi știut că localul nu mai exista. Ce naiba, întregul cartier dispăruse! Îmi amintea de ultima dată când fusesem în SUA, cu aproape cinci ani în urmă. Mă întorsesem în Dryden, care fusese pentru mine aproape ca o localitate natală adevărată. Nu mai călcasem pe acolo de aproape douăzeci de ani și o parte din mine dorea să se reconecteze cu ceva.

Fusese un drum de patru ore cu mașina din New York. Când ajunsesem, cam singurul lucru rămas la fel era configurația străzilor. Mersesem pe artera principală și în locul caselor pe care le țineam minte văzusem un McDonald's, un Kinko's, un Subway pentru sandvișuri, toate în clădiri noi și strălucitoare. Recunoscusem numai vreo două locuri. Erau ca ruinele unei civilizații dispărute, ridicându-se prin vegetația deasă a junglei.

Acum am continuat să merg, minunându-mă de felul cum amintiri cândva plăcute păreau să renască dureroase printr-o alchimie pe care n-o puteam înțelege pe deplin.

Am cotit pe o stradă laterală. Un părculeț era înghesuit între două blocuri banale. Două mame tinere pălăvrăgeau pe o bancă, cu cărucioarele în fața lor. Vorbeau probabil despre evenimente din cartier, despre faptul că în curând copilașii lor aveau să meargă la școală.

Am ocolit complet noul mall comercial, apoi am intrat în el printr-o esplanadă exterioară largă, care strălucea de crom și sticlă. Trebuia să recunosc că era o construcție frumoasă. Doi puști de liceu au trecut pe lângă mine, râzând. Păreau perfect în largul lor, ca și cum ar fi aparținut locului.

O siluetă într-un trend vechi venea spre mine din celălalt capăt al plaza și, cu toate că nu-i puteam distinge chipul, am recunoscut legănatul

mersului și postura. Era Tatsu, care absorbea căldură dintr-o țigară și ignora în rest ziua umedă.

M-a zărit și a fluturat din braț, apoi a aruncat țigara. Când s-a apropiat, am văzut că fața îi avea mai multe cute decât îmi aminteam, marcată o oboseală aflată mai aproape de suprafață.

— *Hontou ni*, *shibaraku buri da na*, am rostit și am făcut o plecăciune.

El a întins mâna și i-am scuturat-o.

M-a privit cu atenție, zărind fără îndoială pe chipul meu aceleași cute pe care le vedeam eu pe al lui, și poate și altceva. Era prima dată că Tatsu mă vedea după operația pe care o suferisem. Probabil că se minuna de faptul că vârsta părea să-mi fi ascuns trăsăturile europene. M-am întrebat dacă suspecta și altceva decât trecerea timpului înapoia înfățișării mele schimbate.

— Ce ai făcut de data asta, Rain-san? a întrebat el fără să-și desprindă ochii de la mine. Știi în ce necazuri mă bagi dacă află cineva că ne-am întâlnit și nu te-am arestat? Ești suspect într-un caz de dublă omucidere, în care una dintre victime avea legături strânse cu PLD-ul. Să știi că sunt supus la presiuni considerabile ca să-l rezolv cât mai repede.

— Chiar n-ai de gând să-mi spui măcar că te bucuri să mă revezi? Am și eu sentimente, să știi.

Tatsu și-a etalat zâmbetul trist.

— Știi bine că mă bucur să te revăd. Mi-aș fi dorit însă alte circumstanțe.

— Ce mai fac fiicele tale?

Zâmbetul i s-a lărgit și el a încuviințat din cap cu mândrie.

— Foarte bine. Una este medic, iar cealaltă avocat. Din fericire, au moștenit mintea mamei lor.

— S-au măritat?

— Cea mare este logodită.

— Felicitări! Se pare că în curând vei fi bunic.

— Nu prea curând, a replicat el.

Zâmbetul i s-a evaporat și am gândit: *Nu mi-ar plăcea să fiu băiatul pe care Tatsu îl va prinde păcălindu-i o fiică*.

Am pornit prin mall și am trecut pe lângă reproducerea perfectă a unui *chiteau* francez care părea cuprins de nostalgie printre actualii săi vecini.

Odată ce terminasem cu politețurile, am trecut la subiect:

— Yamaoto Toshi, șeful partidului *Convingerea*, a pus un preț pe capul tău.

Tatsu s-a oprit și m-a privit.

— De unde știi asta?

— Regret, dar nu pot să-ți răspund la întrebarea asta.

El a aprobat din cap.

— Sursa ta trebuie să fie credibilă, altfel nu mi-ai fi spus.

— Exact.

Am reînceput să mergem prin mall.

— Rain-san, să știi că există mulți oameni care ar dori să mă vadă dispărut. Uneori mă întreb cum am reușit să supraviețuiesc atâta timp.

— Poate că ai un înger păzitor.

Tatsu a izbucnit în râs.

— Aș fi vrut eu așa ceva. De fapt, explicația este mai simplă. Moartea mi-ar afirma răspicat credibilitatea. Cât timp sunt viu, pot fi ignorat ca un nebun, un urmăritor de fantome.

— Mă tem că circumstanțele s-au schimbat.

El s-a oprit iarăși și m-a privit scrutător.

— N-am știut că ești amestecat cu Yamaoto.

— Nu sunt.

A încuviințat încetișor și am știut că adăuga informația respectivă la profilul pe care-l întocmise asasinului misterios.

A pornit mai departe.

— Spuneai așadar că circumstanțele s-au schimbat.

— Există un CD cu date. Din câte am înțeles, conține informații care implică mulți politicieni în acte grave de corupție. Yamaoto încearcă să pună mâna pe el.

El știa ceva despre disc – la urma urmelor, prin intermediul transmițătorului din sediul *Convingerii* îl auzisem pe Yamaoto spunând că Tatsu trimisese oameni la apartamentul lui Midori –, totuși n-a zis nimic.

— Tu știi ceva despre asta? l-am întrebat.

A ridicat din umeri.

— Sunt polițist. Știu câte ceva despre toate.

— Yamaoto crede că știi foarte multe. El știe că ești în căutarea CD-ului, are greutăți cu recuperarea lui, așa că încearcă să elimine firele rămase nerezolvate.

— De ce are greutăți în recuperarea CD-ului?

— Nu știe unde este.

— Tu știi?

— Nu este la mine.

— Nu asta te-am întrebat.

— Tatsu, aici nu este vorba despre CD. Am propus să ne întâlnim, fiindcă am aflat că te găsești în pericol. Am vrut să te avertizez.

— Însă CD-ul dispărut este motivul pentru care mă găsesc în pericol, nu? a zis el, afișând o privire nedumerită și inocentă care ar fi păcălit pe oricine nu-l cunoștea. Dacă-l găsesc, înlătur pericolul.

— Scutește-mă de logica asta. Îți mai spun doar atât. Deținătorul CD-ului poate să-i publice conținutul. Asta ar trebui să înlăture pericolul, așa cum zici tu.

El s-a oprit și m-a prins de braț.

— Să nu-mi spui că i-ai dat CD-ul lui Bulfinch!

În minte au început să-mi sune sonerii de alarmă.

— De ce?

— Pentru că Franklin Bulfinch a fost ucis ieri în Akasaka Mitsuke, în fața hotelului Akasaka Tokyu.

— Rahat! am exclamat, pierzându-mi controlul pentru o clipă.

— *Komatta*, a înjurat el din nou. I l-ai dat, așa-i? *Rahat*!

— Da.

— La dracu'! Îl avea asupra lui când a fost omorât?

În fața hotelului Akasaka Tokyu, la o sută de metri de locul unde ne întâlniserăm.

— La ce oră s-a întâmplat? l-am întrebat.

— Pe la începutul după-amiezii. Probabil în jurul orei două. Îl avea asupra lui?

— Aproape sigur.

Umerii i s-au gârbovit și am știut că nu juca teatru.

— La naiba, Tatsu, de unde știi tu despre CD?

După o pauză îndelungată, mi-a răspuns:

— Știu, deoarece Kawamura trebuia să mi-l dea mie.

Am arcuit sprâncenele, surprins.

— Da, a urmat el, luasem legătura cu Kawamura de mai mult timp. Îl încurajasem mereu să-mi ofere informațiile care se află acum pe CD. Se pare că finalmente toți au mai multă încredere în reporteri decât în polițiști. Kawamura a decis până la urmă să-i dea CD-ul lui Bulfinch.

— De unde știi?

— Kawamura m-a sunat în dimineața morții lui.

— Și ce a spus?

Tatsu m-a privit inexpresiv.

— „Îmi bag picioarele, o să dau CD-ul presei occidentale". A fost numai vina mea. Am fost prea insistent, am pus prea multă presiune pe el. În mod cert, asta nu i-a plăcut până la urmă.

— Și de unde știi că urma să i-l dea lui Bulfinch?

— Dacă tu ai dori să dai genul ăsta de informații „presei occidentale", cui te-ai adresa? Bulfinch era bine-cunoscut pentru articolele lui despre corupție. N-am fost însă sigur decât azi-dimineață când am

auzit de asasinarea lui. Și n-am fost complet sigur decât în clipa asta.

— De aceea ai urmărit-o pe Midori?

— Bineînțeles. Tatsu avea un fel sec de a pronunța „bineînțeles”, care părea întotdeauna să sublinieze o lipsă de acuitate mintală din partea interlocutorului. Kawamura a murit aproape imediat după ce mi-a telefonat, ceea ce înseamnă că probabil n-a putut să predea CD-ul „presei occidentale”, așa cum plănuise. Fiica avea toate obiectele tatălui, așa că ea era o țintă logică.

— De aceea ai anchetat spargerea din apartamentul lui Kawamura?

S-a uitat la mine dezaprobator.

— Spargerea aceea a fost comisă de oamenii mei. Căutam CD-ul.

— Așadar, două ocazii pentru a-l căuta – spargerea, iar apoi ancheta spargerii, am spus admirându-i eficiența. Foarte convenabil.

— Nu îndeajuns de convenabil. N-am găsit discul și de aceea ne-am îndreptat atenția spre fiică.

— Tu și toți ceilalți.

— Rain-san, a zis el, am pus pe cineva s-o urmărească în Omotesando. Omul acela a suferit un accident cu totul improbabil în toaleta unui bar local. I-a fost rupt gâtul.

Rahat, deci „Domnul Inexpresiv” fusese omul lui Tatsu! Așadar poate că Benny vorbise serios când îmi dăduse patruzeci și opt de ore ca să accept jobul Midori. Desigur, asta nu mai conta acum.

— Ca să vezi, am comentat eu.

— În aceeași noapte, mi-am pus oameni s-o aștepte pe fiică în propriul ei apartament. Deși erau înarmați, au fost atacați prin surprindere și scoși din luptă de un singur bărbat.

— Cam stânjenitor, am rostit și l-am așteptat să continue.

Tatsu a scos o țigară, a studiat-o pentru o clipă, apoi a pus-o în gură și a aprins-o.

— Toate astea aparțin însă de acum trecutului, a spus și a suflat un nor de fum cenușiu. S-a terminat. CD-ul este în mâinile CIA.

— De ce crezi asta? De ce nu în mâinile lui Yamaoto?

— Potrivit surselor mele, Yamaoto continuă să caute CD-ul. În piesa asta mai există doar un singur jucător în afară de mine, ceea ce înseamnă că el a luat CD-ul de la Bulfinch.

— Dacă te referi la Holtzer, el lucrează cu Yamaoto.

Tatsu mi-a oferit din nou surâsul lui trist.

— Holtzer nu lucrează cu Yamaoto, ci este robul lui Yamaoto. Și, ca majoritatea robilor, caută o modalitate de evadare.

— Nu înțeleg.

— Yamaoto îl controlează pe Holtzer prin șantaj, așa cum își controlează toate marionetele. Însă Holtzer joacă un joc dublu. El intenționează să folosească CD-ul pentru a-l distruge pe Yamaoto, pentru a reteza sforile păpușarului.

— Prin urmare, Holtzer nu i-a spus lui Yamaoto că CIA are CD-ul.

Polițistul a ridicat din umeri.

— Cum spuneam mai devreme, Yamaoto continuă să-l caute.

— Tatsu, am rostit eu încet, ce se află pe CD-ul acela?

El a tras obosit din țigară, după care a suflat fumul spre cer.

— Materiale video cu acte sexuale extraconjugale, înregistrări audio de mite și plăți, numere de conturi secrete, arhive de tranzacții imobiliare ilegale și spălări de bani.

— Care-l implică pe Yamaoto?

M-a privit de parcă se întreba cum puteam fi atât de idiot.

— Rain-san, ai fost un mare soldat, dar ai fi fost un polițist de tot rahatul. Datele acelea îi implică pe toți, cu *excepția* lui Yamaoto.

Am rămas tăcut, străduindu-mă să pun totul cap la cap.

— Yamaoto folosește informațiile acelea pentru a șantaja?

— Bineînțeles, a replicat el în stilul lui sec. Tu de ce crezi că n-am avut parte decât de guvernări care au eșuat? Unsprezece prim-miniștri în tot atâția ani! Absolut toți au fost fie slugi ale PLD-ului, fie reformatori, care au fost imediat cooptați și dezamorsați. Asta-i mâna lui Yamaoto care guvernează din umbră.

— Totuși el nu face parte din PLD.

— Pentru că nu vrea. În felul ăsta conduce totul mult mai eficient. Când un politician îl nemulțumește, sunt scoase la iveală informații incriminatorii, mass-media sunt instruite să le amplifice și respectivul este dizgrațiat. Scandalul se reflectă doar asupra PLD-ului, nu asupra *Convingerii*.

— Și de unde obține el toate informațiile astea?

— Are un sistem vast de interceptări telefonice, supravegheri video și complici. De fiecare dată când prinde în gheare pe cineva, respectivul devine complice și-l ajută în lărgirea rețelei de șantaj.

— Dar de ce l-ar ajuta?

— Politica biciului și a zăhărelului. Yamaoto are pe statul lui de plată multe tinere suficient de frumoase pentru a-l determina până și pe cel mai fidel politician însurat să-și piardă mințile pentru moment. Să zicem că un parlamentar este filmat într-un act sexual stânjenitor cu una dintre femeile acelea. Politicianului i se arată materialul video și i se spune că nu va fi făcut public, în schimbul votului său în favoarea anumitor legi referitoare în general la cheltuieli pentru lucrări publice, ca și pentru cooperarea lui în prinderea altor colegi. Dacă are conștiință, politicianul nu va dori să

voteze în favoarea acelor proiecte publice ridicole, însă teama de expunere este acum un factor de motivație mult mai important decât ar fi fost vreodată conștiința. Iar în trădarea colegilor săi intervine aspectul psihologic: împroșcându-i pe alții cu noroi, el se simte mai puțin murdar la rândul său. Și pentru că alegerile sunt decise în Japonia nu de trecutul electoral al unui politician, ci de accesul lui la bani, Yamaoto oferă un fond „negru" uriaș cu care politicienii își pot finanța campaniile electorale. Yamaoto este generos – odată ce un politician face parte din rețeaua sa, este în interesul lui ca respectivul să fie reales și să avanseze în cariera politică. Influența lui Yamaoto este atât de profundă, încât dacă nu faci parte din rețeaua lui, nu poți să reușești absolut nimic și oricum vei fi învins la următoarele alegeri, când una dintre marionetele lui are mai mulți bani.

— Dacă are atâta putere, cum se face că n-am auzit niciodată de el?

— Yamaoto nu dezvăluie sursa presiunilor aplicate. Victimele lui știu doar că sunt șantajate, nu și de către cine. Majoritatea cred că este mâna unei facțiuni din PLD. Și de ce nu? De fiecare dată când Yamaoto determină că un scandal este în interesul lui, PLD-ul devine focarul atenției țării. Ironia sorții, nu? Yamaoto trage sforile astfel încât până și PLD-ul crede că PLD-ul deține puterea. Dar înapoia puterii se găsește adevărata putere.

M-am gândit la rapoartele pe care le citisem despre teoriile conspirațiilor formulate de Tatsu.

— Cu toate acestea, am spus, tu te-ai concentrat asupra corupției din PLD.

A mijit ochii.

— De unde ai tras concluzia asta?

Am zâmbit.

— Faptul că nu ne-am mai văzut de mult timp nu înseamnă că mi-am pierdut interesul față de tine.

El a tras iarăși din țigară.

— Da, m-am concentrat asupra corupției din PLD, a rostit și fumul i-a ieșit în fuioare prin nări. Pe Yamaoto îl amuză asta și crede că-i slujește interesele. Așa ar fi, dacă vreunul dintre rapoartele mele ar fi privit cu seriozitate. Însă numai Yamaoto decide când corupția trebuie pedepsită.

A rostit cuvintele acestea cu o expresie mohorâtă.

Mi-a fost imposibil să nu-i zâmbesc; rămăsese același viclean afurisit pe care-l cunoscusem în Vietnam.

— Însă tu tragi o cacealma. Adevărata ta țintă este Yamaoto.

Tatsu a strâns din umeri.

— Acum înțeleg de ce doreai CD-ul, am adăugat.

— Rain-san, tu-mi cunoșteai implicarea. De ce nu m-ai contactat?

— Am avut un motiv.

— Și anume?

— Midori. Dacă ți-aș fi dat CD-ul, Yamaoto ar fi continuat să creadă că nimeni nu-l găsise deocamdată și ar fi continuat s-o caute pe Midori. Publicarea materialelor de pe disc era singurul fel în care Midori n-ar mai fi fost amenințată.

— Ăsta a fost unicul motiv pentru care n-ai vrut să mă contactezi?

L-am privit, precaut.

— Eu nu știu altul. Știi tu, cumva?

Mi-a răspuns doar prin surâsul lui trist.

Am mers tăcuți câteva clipe, apoi eu am întrebat:

— Cum a ajuns Yamaoto la Holtzer?

— I-a oferit ceea ce-și dorește orice om.

— Adică?

— Putere, bineînțeles. Cum crezi că a avansat Holtzer așa rapid prin ierarhie, ca să ajungă șeful Stației Tokio?

— Yamaoto l-a alimentat cu informații?

— Bineînțeles. Am înțeles că domnul Holtzer a înregistrat succese notabile în recrutarea de active în Japonia. Și ca șef al Stației Tokio, a produs câteva rapoarte foarte pertinente – mai ales despre corupția din guvernul japonez, domeniu în care Yamaoto este, desigur, expert.

— Doamne, Tatsu, informațiile tale aproape că mă îngrozesc.

— Îngrozitoare este inutilitatea lor pentru mine.

— Holtzer știe că este manipulat?

Tatsu a ridicat din umeri.

— La început a crezut că el îl recruta pe Yamaoto. După ce a înțeles că adevărul era exact invers, ce opțiuni avea? Să mărturisească Agenției că activele pe care le recrutase erau de fapt agenți dubli, că toate rapoartele erau născocite? Ar fi însemnat sfârșitul carierei lui. Alternativa era mult mai plăcută: să lucreze pentru Yamaoto, care continuă să-l alimenteze cu „informații” ce fac din el o vedetă. Iar Yamaoto are cârtița lui în interiorul Agenției.

Holtzer este o cârtiță, am gândit dezgustat. *Trebuia să-mi fi dat seama*.

— Holtzer mi-a spus că CIA îl recrutase pe Kawamura, care era pe punctul de a preda CD-ul Agenției când a decedat.

Polițistul a strâns din umeri.

— Kawamura m-a tras pe sfoară pe mine. La fel de bine este posibil să fi tras pe sfoară și CIA. Este imposibil de spus și oricum este irelevant.

— Și care-i treaba cu Bulfinch? am întrebat. Cum a ajuns Holtzer la el?

— Urmărindu-l, până i-ai înmânat CD-ul, bineînțeles. Bulfinch era o țintă facilă, Rain-san.

Am auzit nota blândă de mustrare din vocea lui care-mi spunea că fusese o prostie să dau CD-ul unui civil.

Am mers în tăcere alte minute, după care el a rostit:

— Și tu, Rain-san, ce ai făcut în Japonia în tot acest timp? De când ne-am văzut noi doi ultima dată?

Cu Tatsu ar fi fost o greșeală să presupui că ceva putea fi un banal schimb de politeți. În adâncul minții mele a zbârnâit o sonerie de alarmă.

— Nimic nou în sine, am răspuns. Aceeași activitate de consultant ca și înainte.

— Consultanță… în ce domeniu?

— Știi doar. Ajut companii din SUA să-și exporte produsele în Japonia. Ocolesc unele formalități birocratice, găsesc partenerii adecvați – chestii de-astea.

— Sună interesant. Ce fel de produse?

Tatsu ar fi trebuit să fi știut că nu-mi putea demasca paravanul consultanței prin numai câteva întrebări simple. Afacerea aceea și clienții sunt perfect reali, deși, desigur, nu chiar din topul 500 întocmit de *Fortune*.

— De ce nu intri pe site-ul meu? l-am întrebat. Are o secțiune plină cu referințe de la clienți.

A fluturat din mână cu un gest amuzat.

— Voiam de fapt să te întreb ce mai faci încă în Japonia? De ce mai ești aici?

— Ce contează asta?

— Mi-ar fi plăcut să știu.

Ce-i puteam spune? *Trebuie să rămân în război*. *Un rechin moare*, *dacă încetează să mai înoate*.

Trebuia să recunosc totuși că nu era doar atât. Uneori detestam să trăiesc aici. Chiar și după douăzeci și cinci de ani eram un outsider și uram chestia asta. Și nu era vorba doar despre profesiunea mea care necesita o viață dusă în umbre. În ciuda caracteristicilor native și a nivelului meu lingvistic, ceea ce contează finalmente este că la interior sunt pe jumătate *gaijin*. O profesoară crudă mi-a spus odată în școala primară:

— Știi ce obții când amesteci apă curată cu apă murdară? Apă murdară!

Fuseseră necesari alți câțiva ani de insulte și respingeri ca să-i înțeleg spusele: eram însemnat de o pată de neșters, pe care umbrele o pot ascunde, dar care nu se poate spăla niciodată.

— Ai stat două decenii aici, a continuat Tatsu încetișor. Poate c-ar fi timpul să pleci acasă.

Știe, mi-am spus. *Sau este pe punctul de a ști*.

— Mă întreb unde-i casa mea, am replicat.

El a rostit cu grijă:

— Dacă vei rămâne, există riscul să putem afla că avem interese opuse.

— Atunci să nu aflăm.

I-am văzut zâmbetul trist.

— Putem încerca.

Ne-am reluat mersul, cu cerul mohorât deasupra noastră.

Brusc mi-a venit o idee. M-am oprit și m-am uitat la el.

— Poate că nu s-a terminat totul, am spus.

— La ce te referi?

— La CD. Poate că încă îl putem recupera.

— Cum?

— Informațiile de pe disc nu pot fi copiate sau transmise electronic. Și sunt încriptate. Holtzer va avea nevoie de experți ca să le descifreze. De aceea, trebuie fie să ducă CD-ul la specialiști, fie să cheme specialiștii la el.

Tatsu a rămas tăcut doar o secundă, apoi a scos telefonul mobil. A tastat un număr, a dus telefonul la ureche și a așteptat.

— Am nevoie de lista persoanelor oficiale americane intrate în țară, a rostit în japoneză. Mai ales cele declarate ca făcând parte din NSA sau CIA. Intrările pentru săptămâna următoare, în mod special următoarele câteva zile. Imediat. Da, aștept.

Ca parte din tratatul lor de securitate și cooperare generală în domeniul contrainformațiilor, guvernele american și japonez

își declară reciproc agenții de vârf. Era cu bătaie lungă, dar merita încercat.

Iar eu îl cunoșteam pe Holtzer. Era genul de fanfaron. Avea să anunțe obținerea CD-ului ca fiind lovitura de spionaj a secolului și să-l predea personal, pentru a se asigura că tot creditul îi va reveni.

Am așteptat în tăcere câteva minute, apoi Tatsu a spus:

— Da. Da. Da. Am înțeles. Rămâi pe fir.

A lipit telefonul de piept și mi-a zis:

— Un specialist NSA în software pentru criptografie, declarat statului japonez. Și directorul CIA al Afacerilor din Asia de sud-est. Ambii sosesc diseară pe Narita, direct de la Washington. Nu cred că este o coincidență. Probabil că Holtzer i-a chemat imediat după ce a pus mâna pe CD.

— Unde vor merge? La ambasadă?

Tatsu a dus iarăși telefonul la ureche:

— Află dacă au solicitat escortă diplomatică și, în caz afirmativ, unde merg. Aștept.

A lipit din nou telefonul de piept.

— *Keisatsucho* primește multe solicitări pentru escortarea personalului oficial american. Statul nu are buget pentru servicii de limuzine, așa că ne folosesc pe noi sub pretextul securității diplomatice. Cred că acum este prima dată când nu mă irită obiceiul ăsta.

A dus din nou telefonul la ureche și am așteptat. După câteva minute, a spus:

— Bun. Bun. Așteaptă. Telefonul a revenit la piept. Baza navală americană Yokosuka, marți dimineața, direct de la Hiltonul de pe aeroportul Narita.

— L-am prins atunci.

Chipul i-a devenit îngândurat.

— Cum anume… exact?

— Păi ce naiba, oprim mașina lui Holtzer și-i luăm CD-ul. Din partea mea îl putem declara și *persona non grata*.

— Pe baza căror dovezi? Procurorii vor dori să știe asta.

— Habar n-am – spune-le că ai o sursă anonimă.

— Cred că nu-nțelegi. Ce-mi spui tu nu sunt dovezi, ci zvonuri.

— Iisuse, Tatsu, am răbufnit exasperat, de când ai devenit atât de birocrat?

— Nu-i o chestiune de birocrație, a replicat el apăsat și am regretat că îngăduisem răbufnirea temperamentului meu, ci este vorba despre utilizarea instrumentelor legale și adecvate. Ceea ce sugerezi tu ar fi inutil.

M-am înroșit la față. Cumva, Tatsu putea mereu să mă facă să mă simt ca un *gaijin* stângaci și fără minte.

— Atunci ce propui tu, dacă nu putem recurge la canalele legale?

— Eu pot să recuperez CD-ul și s-o protejez pe Midori, dar trebuie să te implic pe tine.

— În ce fel?

— O să aranjez ca mașina lui Holtzer să fie oprită înainte de a ajunge la baza navală, poate sub pretextul că este necesar s-o examinăm în căutarea unor bombe. M-a privit inexpresiv. Poate că un apel anonim ne-ar putea avertiza în privința unui posibil atentat.

— Ai dreptate.

El a strâns din umeri și a recitat un număr de telefon pe care mi l-am scris pe palmă, inversând ultimele patru cifre și scăzând două unități din fiecare. După ce am terminat, Tatsu a zis:

— Desigur, un polițist îi va cere șoferului să coboare geamul pentru a-i explica despre ce este vorba.

Am încuviințat, înțelegând încotro se îndrepta.

— Uite numărul meu de pager, am spus. Folosește-l ca să mă contactezi când ai căpătat informații despre mișcările lui Holtzer. Scrie numărul de telefon la care putem vorbi, urmat de trei cifre de cinci, ca să știu că ești tu. De

asemenea, voi avea nevoie de un echipament specific: o grenadă paralizantă.

Grenadele paralizante nu împroașcă schije, ci emit un zgomot asurzitor și un fulger luminos, astfel încât te dezorientează temporar, fără să te omoare. Unitățile antitero le utilizează pentru a-i scoate din luptă pe ocupanții încăperilor înainte de a pătrunde în forță.

Nu trebuia să precizez pentru ce aveam nevoie de grenadă.

— Cum fac să-ți parvină? m-a întrebat Tatsu.

— Fântâna din parcul Hibiya, am improvizat eu prompt. Dă-i drumul înăuntru pe latura dinspre Hibiya-dori. Imediat lângă margine, uite așa. I-am schițat un desen pe palma mea, ca să mă asigur că înțelesese. După aceea, folosește numărul de pager ca să mă anunți, pentru ca să nu rămână expusă prea mult timp.

— În regulă.

— Încă ceva, am spus.

— Da?

— Avertizează-ți oamenii. Nu vreau să fiu împușcat din greșeală.

— O să fac tot ce pot mai bine.

— Să faci mai bine decât doar „mai bine”. E pielea mea-n joc.

— E pielea amândurora, m-a corectat el cu glas egal. Dacă dai greș, te pot asigura că va urma o anchetă pentru a afla cine a dat ordinul de oprire a mașinii și sub ce pretext. În astfel de circumstanțe, dacă am noroc voi fi silit să ies la pensie anticipat. Dacă n-am noroc, intru direct la închisoare.

Avea dreptate, deși nu credeam că ar fi acceptat oferta de a face schimb de riscuri între noi doi. Oricum n-ar fi avut niciun rost să-i propun asta.

— Tu oprește mașina, i-am zis, și de rest mă ocup eu.

A încuviințat din cap, apoi a făcut o plecăciune cu un formalism neliniștitor.

— Mult noroc, Rain-san, a rostit și s-a îndepărtat în negurile ce începuseră să se adune.

Capitolul 22

Îmi place Tokio noaptea. Cred că din cauza luminilor; mai mult decât arhitectura, mai mult chiar decât sunetele și mirosurile sale, luminile sunt cele care animă spiritul nocturn al orașului. Există strălucire: străzi care ard de neoane și de pâlpâirile insistente ale constelațiilor de saloane de *pachinko*, străzi pe care vitrinele magazinelor și farurile miilor de mașini care trec iluminează pavajul la fel de puternic ca lămpile cu halogen ale unui meci în nocturnă. Există de asemenea obscuritate: alei care sunt luminate numai de strălucirea fluorescentă a unui automat stradal singuratic, lăsat să se rezeme de cărămida uzată ca un bătrân care a renunțat la orice și nu vrea decât să-și tragă răsuflarea, străzi luminate numai de paloarea gălbuie a unor felinare atât de distanțate, încât un trecător aflat în mișcare și umbra lui par să se evapore în spațiile întunecate ce le despart.

După plecarea lui Tatsu, am mers pe străzile lăturalnice întunecoase din Ebisu, îndreptându-mă spre hotelul Imperial din Hibiya, unde aveam să stau până se termina totul. Prin tupeul semi-sinucigaș, ceea ce urma să fac era comparabil cu oricare dintre misiunile întreprinse pe când făcusem parte din GOS sau cu cele din perioada mercenară care urmase după aceea. M-am întrebat dacă nu cumva plecăciunea lui Tatsu fusese un fel de epitaf.

Ei bine, am gândit lăsându-mă pradă amintirilor, *ai supraviețuit și altor misiuni care ar fi trebuit să însemne capăt de drum*.

După masacrul comis de noi în Cambodgia, lucrurile începuseră să meargă prost pentru

unitatea mea. Până atunci ucisesem impersonal. Când intri într-un schimb de focuri, tragi în direcția din care vin trasoarele, nici măcar nu-i vezi pe cei care vor să te omoare. Poate că ulterior o să găsești sânge sau creieri, poate și niște cadavre. Sau auzeam declanșându-se la un kilometru-doi depărtare una dintre minele antipersonal pe care le amplasasem și știam c-am ras pe cineva. Însă măcelul din Cu Lai fusese altceva. Ne afectase.

Știam că făcuserăm un lucru rău, dar mă autojustificasem spunându-mi, hei, ce naiba, e război, iar în război se întâmplă și lucruri rele. Alții deveniseră morocănoși și sentimentul de vinovăție le oprea degetul să mai apese pe trăgaci. Cu Jimmy – Jake „Nebunu” – se întâmplase exact invers. El îmbrățișase și mai mult războiul.

Jake „Nebunu” manifesta o loialitate fanatică față de iarzii lui – prescurtarea pentru „montaniarzi” –, iar ei îi răspundeau în același fel. Când un iard cădea într-un schimb de focuri, Jake aducea personal vestea șefului satului. El ocolea dormitoarele cazone, preferând să doarmă cu iarzii. Le învățase limba și obiceiurile, participa la ceremoniile și ritualurile lor. În plus, iarzii credeau în magie – fiecare sat avea propriul său vrăjitor – și cineva cu trecutul de omucideri al lui Jake deținea o aură puternică.

Toate astea îi nemulțumeau pe șefii noștri, care nu se bucurau de respectul iarzilor. Problema s-a înrăutățit când am fost însărcinați să întărim cătunele fortificate din Bu Dop, pe frontiera cambodgiană, deoarece Jake „Nebunu” a fost și mai expus populației indigene.

Frustrat de regulile privind angajarea în luptă stabilite de Comandamentul Asistenței Militare în Vietnam și de incapacitatea CAMV-ului de a descoperi cârtița care compromitea operațiunile GOS, Jake a început să folosească Bu Dop ca teren de acțiune pentru misiuni independente împotriva

Vietcongului din Cambodgia. Iarzii îi urau pe vietnamezi, deoarece își bătuseră joc de ei de-a lungul istoriei și erau încântați să-l urmeze pe Jake „Nebunu” în incursiunile lui letale. Însă GOS era în pragul desființării și la ordinea zilei era „vietnamizarea”: lăsarea războiului în mâinile vietnamezilor, pentru ca SUA să se poată retrage. CAMV i-a cerut să înceteze operațiunile cambodgiene, dar Jake a refuzat, spunând că făceau parte din apărarea cătunelor sale.

De aceea CAMV l-a rechemat la Saigon. Jake a ignorat ordinul. Un detașament a fost trimis să-l recupereze și nu s-a mai întors niciodată. A fost mai straniu decât dacă soldații ar fi fost măcelăriți, iar capetele le-ar fi fost retezate și înfipte în țăruși. Oare își schimbaseră loialitatea și trecuseră de partea lui Jake „Nebunu”? Oare el era într-adevăr capabil de magie? Oare îi făcuse pur și simplu să dispară în neant?

De aceea i-au tăiat aprovizionarea. Alimente, arme și orice alte materiale. Jake însă n-a încetat și nici nu s-a potolit. CAMV-ul a ajuns la concluzia că el făcea comerț cu mac pentru a-și finanța operațiunile. Jake devenise propriul său univers. Avea o armată privată autonomă, foarte eficientă și fanatic de loială.

Cei din CAMV știau despre legătura dintre Jimmy și mine, fiindcă aveau propriile lor dosare de personal. Într-o zi, m-au chemat și mi-au spus:

— Trebuie să te duci acolo și să pui mâna pe el. Acum vinde droguri, intră neautorizat în Cambodgia și este scăpat de sub orice control. Dacă toate astea se vor afla, va fi un dezastru de imagine publică pentru noi.

— Nu cred că-l pot scoate de acolo, le-am spus. El nu ascultă de nimeni.

— N-am zis „să-l scoți”. Am zis „să pui mâna pe el”.

Erau trei. Doi din CAMV și unul din CIA. Am clătinat din cap. Cel din Agenție a rostit:

— Fă ce-ți cerem și capeți un bilet de întoarcere acasă.

— Acasă o să mă-ntorc când va fi timpul, am replicat eu, dar m-am întrebat dacă va fi într-adevăr așa.

El a strâns din umeri.

— Avem două opțiuni. Una este să aruncăm un covor de bombe peste toate cătunele din Bu Dop. Asta înseamnă cam o mie de băștinași prietenoși, plus Calhoun. Îi transformăm pur și simplu în piftie. Nu-i o problemă. A doua opțiune este ca tu să faci ceea ce este corect și să-i salvezi pe oamenii ăia, iar a doua zi ești în avionul spre State. Mie personal nu-mi pasă câtuși de puțin cum se va proceda finalmente.

S-a răsucit pe călcâie și a părăsit încăperea.

Le-am spus că eram de acord. Oricum aveau să-l omoare. Și chiar dacă n-o făceau, vedeam ce devenise Jimmy. Văzusem aceeași chestie la mulți soldați, însă la el era mult mai amplificat. Bărbații aceia fuseseră în război și descoperiseră că se pricepeau cel mai bine să ucidă. Ce faci însă după aceea? Le spui oamenilor în ce constă talentul tău? Scrii în CV: „Nouăzeci de ucideri confirmate. O colecție mare de urechi omenești. Conduc o armată privată”. Nu, nu te vei mai adapta niciodată la lumea reală. Ești însemnat pe vecie și nu te poți întoarce.

M-am dus la iarzi și le-am spus că voiam să vorbesc cu Jake „Nebunu”. Mă cunoșteau din misiunile în care acționasem împreună, așa că m-au dus la el. Dar mai întâi m-au dezarmat.

— Salut, Jimmy, i-am spus. A trecut mult de când nu ne-am mai văzut.

— Ai venit să mi te alături, John John? m-a îmbrățișat el; dintotdeauna îmi spusese așa. Suntem singurii din războiul ăsta de rahat de care se teme realmente Vietcongul. Nu trebuie să luptăm cu o mână legată înapoia ouălor de niște politicieni lași.

Am petrecut un timp depănând amintiri. Când i-am spus că urmau să-l bombardeze, se făcuse deja noapte.

— M-am gândit că mai devreme sau mai târziu vor face asta, a zis el. Nu pot să lupt împotriva bombelor. Da, m-am gândit c-o să vină și asta.

— Și ce ai de gând să faci?

— Nu știu. Nu-i pot însă transforma pe iarzi în ostaticii mei. Și chiar dac-aș putea, rahații i-ar bombarda oricum.

— De ce nu pleci pur și simplu?

Mi-a aruncat o căutătură șireată.

— Eu nu mă duc la-nchisoare, John John. Nu, după ce am dus o viață bună aici, în Podișul Central.

— Ești între ciocan și nicovală. Nu știu ce să-ți spun.

A urmat o pauză, după care el a rostit:

— Ar trebui să mă omori?

Am încuviințat din cap.

— Atunci, fă-o.

N-am spus nimic.

— N-am cale de ieșire. În caz contrar, îmi vor bombarda oamenii, știu asta. Și aș prefera să fii tu, decât un tip pe care nu-l cunosc și care-mi aruncă un covor de bombe de la zece mii de metri altitudine. Tu-mi ești frate de sânge.

Tot n-am spus nimic.

— Eu îi iubesc pe oamenii ăștia, a continuat Jimmy. Îi iubesc cu adevărat. Știi câți dintre ei au murit pentru mine? Pentru că știu că și eu sunt gata să mor pentru ei.

Nu erau vorbe aruncate în vânt. Unui civil îi vine greu să înțeleagă profunzimea încrederii, profunzimea iubirii care se poate dezvolta între oameni în timpul războiului.

— Iarzii mei nu vor fi încântați de tine. Ei mă iubesc realmente, nebunii naibii. Cred c-am puteri magice. Tu însă ești destul de viclean. O să scapi.

— Nu vreau decât să mă-ntorc la căminul meu, am spus.

Jimmy a izbucnit în râs.

— Pentru noi, nu mai există un cămin, John. În niciun caz după ceea ce am făcut. Lucrurile nu funcționează așa. Ia-l! Mi-a întins un pistol. Nu-ți face griji în privința mea. Salvează-mi iarzii.

M-am gândit la ofițerul de recrutare care ne dăduse douăzeci de dolari să plătim o femeie să semneze în locul mamelor noastre pentru a ne putea înrola în armată.

— Salvează-mi iarzii, a repetat Jimmy.

M-am gândit la Deirdre, care-mi spusese: *Ai grijă de Jimmy*, *da*?

El a ridicat un automat CAR-15, o versiune a omniprezentei M-16 cu pat retractabil și țeava scurtată și a comutat ostentativ piedica pe foc automat.

— Haide, John John. N-o să te mai rog cu frumosul.

Mi l-am reamintit întinzând mâna, după ce ne bătuserăm fără ca vreunul dintre noi să iasă învingător, și spunând: *Ești un tip valabil*. *Cum te cheamă*?

John Rain, *față de prost ce ești*, răspunsesem eu și ne bătuserăm iarăși.

CAR-15 se rotea spre mine.

M-am gândit la bulboana adâncă din apropiere de Dryden și cum trebuia să uiți pur și simplu de orice altceva și să sari.

— E ultima șansă, a spus Jimmy. Ultima șansă.

Fă ce-ți cerem și capeți un bilet de întoarcere acasă.

Pentru noi, *nu mai există un cămin*, *John*. *În niciun caz după ceea ce am făcut*.

Am ridicat pistolul iute și lin la nivelul pieptului și am apăsat de două ori trăgaciul din aceeași mișcare. Gloanțele i-au trecut prin țeastă și i-au spulberat creierii. Jimmy a murit înainte să atingă podeaua.

Doi iarzi au năvălit în coliba lui Jimmy, dar eu înhățasem deja CAR-ul. I-am doborât și am fugit.

Sistemele lor de securitate erau orientate spre exterior. Erau pregătiți să-i oprească pe intruși să pătrundă, nu pe cineva să iasă. Și erau șocați, demoralizați, pentru că-l pierduseră pe Jimmy.

Am încasat câteva schije de la o mină antipersonal care a explodat. Rănile erau minore, însă când am ajuns la bază mi-au spus:

— În regulă, soldat, asta-i rana ta de un milion de dolari. Acum pleci acasă.

M-au suit într-un avion și după șaptezeci și două de ore eram în Dryden.

Trupul lui Jimmy a revenit după câteva zile. A avut loc înmormântarea. Părinții lui au plâns. Deirdre a plâns:

— Dumnezeule, John, am știut, am știut că el nu se va mai întoarce. Doamne Dumnezeule!

Toți voiau să știe cum murise. Le-am spus că fusese prins într-un schimb de focuri. Asta era tot ce știam. În apropiere de graniță.

Am părăsit orașul după încă o zi. Nu mi-am luat rămas-bun de la nimeni. Jimmy avusese dreptate; după faptele comise, pentru noi nu mai exista un cămin. „După o asemenea cunoaștere, ce iertare?” cred că a spus un poet[5].

Eu îmi spun că asta-i karma, marile roți ale universului care macină întruna. Demult, parcă cu o viață în urmă, l-am ucis pe fratele prietenei mele. Acum l-am scos din funcțiune pe un tip, pentru ca după aceea să mă îndrăgostesc de fiica lui. Dacă i s-ar fi întâmplat altcuiva, aș fi zis că era amuzant.

Telefonasem la Imperial înainte de întâlnirea cu Tatsu și rezervasem o cameră. În hotelul acela țin depozitate câteva lucrușoare pentru zile negre: două costume, acte de identitate, bani, arme. Cei din hotel cred că sunt un japonez expatriat care vizitează Japonia frecvent și-i plătesc să-mi depoziteze obiectele ca să nu fiu nevoit să le port cu mine de fiecare dată când călătoresc. Periodic

chiar stau câteva zile acolo, ca să-mi consolidez acoperirea respectivă.

Imperial se află în centru și are un bar excelent. Mai important încă, este îndeajuns de mare ca să asigure anonimatul unui love hotel, dacă știi cum să te comporți.

Tocmai ajunsesem în stația Hibiya, pe linia Hibiya, când mi-a piuit pagerul. L-am scos de la centură și am văzut un număr pe care nu l-am recunoscut, dar urmat de 5-5-5, care m-a anunțat că era Tatsu.

Am găsit un telefon public și am tastat numărul respectiv. Mi-a răspuns după primul țârâit.

— Linia este sigură? a întrebat glasul lui Tatsu.

— Destul de sigură.

— Cei doi vizitatori pleacă de pe Narita mâine la nouă dimineața. Drumul până la destinația lor durează nouăzeci de minute cu mașina. Omul nostru poate însă ajunge acolo înaintea lor, așa că trebuie să fii pe poziție mai devreme, imediat în exterior.

— În regulă. Pachetul?

— Este livrat chiar acum. Îl poți ridica peste o oră.

— Perfect.

Tăcere. Apoi:

— Mult noroc.

Legătura s-a întrerupt.

Am telefonat după aceea la numărul primit de la Tatsu în Ebisu. Șoptind, pentru a-mi deghiza glasul, l-am avertizat pe cel care mi-a răspuns că sub șasiul unui vehicul diplomatic care vizita mâine baza navală Yokosuka va fi o bombă. Asta avea să încetinească lucrurile în fața corpului de gardă.

Îmi făcusem un duș la Harry înainte de a mă întâlni cu Tatsu, totuși arătam destul de mototolit când am ajuns la hotel. Nimeni n-a părut să bage în seamă mâneca mea – udă după ce pescuisem pachetul ascuns în fântâna din parcul Hibiya.

Oricum tocmai sosisem cu avionul de pe coasta de est a Statelor Unite; fusese o călătorie lungă și se putuseră întâmpla multe. Recepționerul a râs când i-am spus că devenisem prea bătrân pentru rahatul ăsta.

Obiectele mă așteptau deja în cameră; cămășile erau călcate și costumele atârnate grijuliu pe umerașe. Am încuiat ușa și m-am așezat pe pat, am verificat un compartiment fals al valizei pe care mi-o aduseseră după ce suisem și am văzut luciul mat al pistolului Glock. Am deschis trusa de toaletă, am scos gloanțele dintr-un tub de deodorant fals, am încărcat arma și am strecurat-o între saltea și somiera cu arcuri.

Telefonul a sunat la ora 21. Am ridicat receptorul, am recunoscut vocea lui Midori și i-am spus numărul camerei.

După un minut s-a auzit un ciocănit discret la ușă. M-am ridicat și am privit prin vizor. Lumina din cameră era stinsă, așa că persoana din fața ușii nu putea ști că ocupantul camerei verifica cine era acolo. Dacă lași lumina aprinsă, poți deveni o țintă excelentă pentru rafala unei arme.

Era Midori, așa cum mă așteptasem. Am lăsat-o să intre și am zăvorât ușa. Când m-am întors spre ea, privea în jurul camerei.

— Era și timpul să stăm într-un loc ca ăsta, a comentat ea. Love hotelurile alea devin perimate.

— Au însă și ele avantajele lor, am replicat și am îmbrățișat-o.

Am sunat la room-service și am comandat o cină de *sashimi* și sake fierbinte. În timp ce o așteptam, i-am povestit lui Midori despre întâlnirea mea cu Tatsu și vestea proastă despre Bulfinch.

După sosirea mâncării, Midori a spus:

— Trebuie să te întreb ceva, poate cam… prostesc. Te deranjează?

Am privit-o și am simțit un nod în măruntaie față de onestitatea din ochii ei.

— Nu.

— M-am tot gândit la oamenii ăștia. Ei l-au ucis pe Bulfinch. Au încercat să te omoare pe tine și pe mine. Probabil ei au vrut să-l ucidă și pe tata. Crezi… oare el a avut cu adevărat un infarct?

Am turnat sake din recipientul ceramic în două cești identice și m-am uitat la fuioarele de aburi ce se ridicau de pe suprafețele lor. Mâinile nu-mi tremurau câtuși de puțin.

— Întrebarea ta nu-i deloc prostească. Există metode prin care să omori pe cineva, astfel încât să pară că moartea a fost cauzată de un accident sau de cauze naturale. Și sunt de acord că, bazându-se pe ce aflaseră despre activitățile tatălui tău, ei l-ar fi vrut mort.

— El se temea că va fi ucis. Mi-a spus-o.

— Da.

Midori răpăia cu degetele pe masă, cântând o melodie furioasă pe un pian imaginar. În ochi îi ardea un foc rece.

— Cred că l-au ucis, a rostit ea și a încuviințat din cap.

Pentru noi, *nu mai există un cămin*, *John*. *În niciun caz după ceea ce am tăcut*.

— S-ar putea să ai dreptate, am zis încetișor.

Oare știa? Sau mintea ei refuza să meargă acolo unde dorea s-o ducă instinctul? Nu puteam spune.

— Contează doar faptul că tatăl tău a fost un bărbat curajos, am rostit cu glas ușor răgușit. Și că, indiferent de felul cum a murit, n-ar fi trebuit să moară zadarnic. De aceea trebuie să recuperez CD-ul acela. De aceea trebuie să termin ce a început el. Vreau… Nu eram sigur ce urma să spun. Vreau cu adevărat să fac asta. Trebuie s-o fac.

Emoții conflictuale i-au traversat fața ca umbrele unor nori ce se mișcau iute peste cer.

— Nu vreau s-o faci, a spus ea. Este prea periculos.

— E mai puțin periculos decât pare. Prietenul meu va avea grijă ca polițiștii care vor fi acolo să

știe ce se întâmplă, așa că nimeni nu va trage în mine.

Cel puțin, așa speram.

— Și cei din CIA? Pe ei nu-i poți controla.

M-am gândit la asta. Probabil că Tatsu își făcuse planul ca, dacă voi fi ucis în acțiune, să se folosească de pretextul respectiv pentru a-i evacua pe toți din mașină, pentru a face o percheziție în căutare de arme și a găsi CD-ul în felul acela. Era un individ practic.

— N-o să mă împuște nimeni. Am planificat totul, astfel că ei nu vor ști ce se-ntâmplă decât când va fi prea târziu.

— Crezusem că în război nimic nu merge conform planurilor.

Am izbucnit în râs.

— Este adevărat. Eu am reușit să ajung până aici pentru că am fost priceput la improvizații.

Am luat o înghițitură de sake.

— Oricum nu mai avem și alte opțiuni, am rostit savurând senzația lichidului fierbinte care mi se răspândea prin măruntaie. Yamaoto nu știe că Holtzer are CD-ul, așa că va porni în căutarea ta dacă nu-l recuperăm. Și în căutarea mea.

Am mâncat în tăcere câteva minute, după care ea m-a privit și a zis:

— Este logic, însă rămâne la fel de groaznic.

Glasul îi era amar.

Am vrut să-i spun că până la urmă te obișnuiești ca și grozăviile să aibă logica lor. N-am rostit însă nimic.

Midori s-a ridicat și s-a apropiat de fereastră. Era cu spatele la mine și lumina care pătrundea prin geam îi contura corpul. Am privit-o o clipă, apoi m-am ridicat și m-am apropiat de ea, simțind cum mi se afundă tălpile în grosimea covorului. M-am oprit destul de aproape ca să simt mirosul curat al părului femeii, ca și alt parfum, mai exotic, și, încet, am ridicat mâinile, astfel încât vârfurile degetelor abia i-au atins umerii și brațele.

După aceea vârfurile degetelor au lăsat loc palmelor, iar când palmele au coborât spre șoldurile ei, Midori s-a lăsat pe spate, rezemându-se de mine. Mâinile ei le-au găsit pe ale mele și, împreună, s-au ridicat, acoperindu-i pântecele și mângâindu-l astfel încât nu puteam spune cine iniția mișcarea.

Stând acolo cu ea și privind panorama lui Tokio pe fereastră, am simțit cum se îndepărta lent apăsarea celor cu care urma să mă confrunt dimineață. Am înțeles în mod aproape euforic că nu exista niciun alt loc, absolut niciun alt loc pe toată planeta, unde să fi preferat să fi fost în clipa asta. Orașul din jurul nostru era o creatură vie: milioanele de lumini erau ochii săi, râsetele îndrăgostiților erau vocea sa, autostrăzile și fabricile îi erau mușchii și tendoanele. Iar eu eram aici, în inima lui pulsatorie.

Încă puțin timp, am gândit, sărutându-i gâtul, urechea. Încă puțin timp într-un hotel anonim unde puteam pluti neancorați de trecut, eliberați de toate lucrurile care știam că vor sfârși în curând legătura mea fragilă cu femeia aceasta.

Am devenit tot mai conștient de sunetul răsuflării ei, de gustul pielii ei, și senzația letargică a orașului și a locului nostru în el a pierit. Midori s-a întors și m-a sărutat, ușor, apoi mai intens, cu palmele pe fața mea, sub cămașa mea, și căldura atingerilor ei mi s-a răspândit prin corp aidoma vălurelelor pe suprafața unui iaz.

Ne-am rostogolit pe pat, smulgându-ne hainele unul celuilalt, azvârlindu-le de-a valma. Spinarea ei era arcuită în sus, iar eu i-am sărutat sânii și pântecul, iar ea a spus:

— Nu, acum, te vreau acum.

M-am ridicat, simțindu-i picioarele de o parte și de cealaltă a mea, și am pătruns-o. Midori a scos un sunet precum vântul întețindu-se și ne-am mișcat, unul împotriva celuilalt și amândoi împreună, la început lent, apoi mai precipitat.

Eram contopiți, respiram respirația din plămânii celuilalt, iar senzația aceea îmi pornea din cap până la vintre și degetele de la picioare, apoi revenea, până când n-am mai putut spune unde se termina trupul meu și începea al ei. Am simțit un huruit între noi și în noi ca nori de furtună adunându-se, iar când mi-am dat drumul, a fost ca un tunet de pretutindeni, unind laolaltă corpul meu și al ei și toate locurile unde eram împreunați.

După aceea am rămas locului tot încolăciți, epuizați de parcă terminaserăm o bătălie, dar nu izbutiserăm să ne venim de hac unul celuilalt prin ultimele și cele mai puternice lovituri ale noastre.

— Uau, a murmurat Midori. Ce au pus în sake?

I-am zâmbit.

— Vrei să mai comandăm o sticlă?

— Mai multe, a spus ea somnoroasă.

Și au fost ultimele cuvinte pe care le-a rostit vreunul dintre noi, înainte ca eu să mă afund într-un somn care a fost din fericire netulburat de amintiri și doar ușor frământat de temeri despre ce urma să se întâmple.

Capitolul 23

M-am trezit imediat înaintea zorilor și am stat nemișcat, privind pe fereastră, în timp ce orașul a început să fie luminat și să iasă încet din amorțeală, întinzându-mi membrele ca prin vis. Midori continua să doarmă.

Mi-am făcut duș și am îmbrăcat unul dintre costumele pe care le păstram în Imperial, din flanel gri gros, de la Paul Stuart. Cămașă de bumbac alb Sea Island, cravată albastră conservatoare. Pantofii erau de comandă, iar servieta-diplomat provenea de la vechiul fabricant britanic de obiecte din piele W&H Gidden. Eram îmbrăcat mai bine decât majoritatea celor care

trebuie să proiecteze o imagine corespunzătoare; o dată în plus, detaliile sunt cele care fac o deghizare perfectă sau care te trădează. *Cine știe*? am gândit. *Dacă vei da greș*, *ai putea fi îngropat în hainele astea*. *Măcar vei arăta bine*.

Midori se trezise pe când eram la duș. Purta un halat din prosop alb de la hotel și a stat pe pat tăcută cât timp m-am îmbrăcat.

— Îmi place cum îți stă în costum, a comentat când am terminat.

— Un simplu *sarariiman* în drum spre job, am replicat încercând să păstrez un ton destins.

Am băgat Glockul într-un toc de comandă, între omoplați, unde avea să-l ascundă croiala elegantă a costumului din flanel. După aceea am pus grenada paralizantă la subsuoară, deasupra începutului mânecii costumului, unde apăsarea naturală a brațului meu o ținea în loc. Am ridicat brațul câțiva centimetri și l-am scuturat, iar grenada mi-a lunecat în palmă. Satisfăcut, am pus-o la loc.

Am rotit capul și am auzit trosnindu-mi vertebrele din gât.

— Bun. Acum trebuie să plec. O să revin pe seară. Mă aștepți?

Ea a încuviințat din cap fără să-și schimbe expresia chipului.

— O să fiu aici. Tu întoarce-te.

— O să mă-ntorc.

Am luat servieta-diplomat și am ieșit.

Recepția hotelului era deocamdată pustie; în curând, businessmenii aveau să se trezească și să se întâlnească la mic dejunuri de afaceri cu prețuri exagerat de mari. Am ieșit pe ușa din față și am clătinat din cap către oferta portarului de a-mi face rost de un taxi, preferând să merg pe jos până la stația Tokyo, ceea ce avea să-mi ofere o șansă mai bună de a mă asigura că nu eram urmărit. Din stație aveam să iau trenul spre Shinbashi, iar de acolo spre stația Yokosuka. Aș fi putut merge

direct de la stația Tokyo, dar preferam un drum mai ocolit din motivele obișnuite.

Era o dimineață senină și răcoroasă – o vreme rară pentru Tokio și genul care mi-a plăcut mereu cel mai mult. Pe când traversam parcul Hibiya, am văzut un *asagao* mic, o rochița-rândunicii, care înflorea improbabil sub stropii reci ai unei fântâni. O floare de vară. Părea tristă, de parcă ar fi știut că va muri curând în frigul toamnei.

În stația Tokyo am luat bilet spre Shinbashi, unde am trecut pe linia Yokosuka, verificându-mi spatele în tot acel timp. Am cumpărat un bilet dus-întors spre Yokosuka, deși unul doar dus ar fi fost marginal mai sigur. Toți soldații sunt superstițioși, așa cum îi plăcea lui Jake „Nebunu" să spună, iar obiceiurile vechi mor greu.

La ora 7 am suit în tren, care a plecat după patru minute, exact potrivit orarului. După șaptezeci și patru de minute am oprit în stația Yokosuka, aflată de cealaltă parte a portului față de baza navală. Am pășit pe peron cu servieta-diplomat în mână și m-am prefăcut că dau un telefon dintr-o cabină publică, până au plecat ceilalți pasageri care coborâseră din tren.

Din stație am pornit pe esplanada ce urma linia țărmului portului Yokosuka. Dinspre apă venea un vânt rece, lovindu-mă în față cu izul vag al oceanului. Cerul era întunecat față de vremea senină din Tokio. *Era prea frumos ca să dureze*, mi-am spus.

Suprafața portului era la fel de sură și ostilă ca și cerul. M-am oprit pe o pasarelă de lemn de unde se vedea panorama și am privit amenințătoarele nave de război americane; înapoia lor, dealurile erau surprinzător de verzi prin comparație cu cenușiul general. Purtate de valuri, gunoaiele aruncate de soldați se loveau ritmic de digul de sub mine: sticle goale, pachete de țigări, pungi din plastic aidoma unor specii bizare și descompuse de

creaturi marine care fuseseră rănite în adâncuri și suiseră la suprafață ca să moară.

Portul îmi reamintea de Yokohama și de diminețile de sâmbătă când mă ducea mama acolo. Ea mergea la biserică în Yokohama și intenționa să devin catolic. Pe atunci noi coboram la stația Shibuya și drumul dura mai bine de o oră, nu cele douăzeci de minute în care poate fi parcurs actualmente.

Îmi amintesc călătoriile lungi cu trenul, în care mama mă ținea întotdeauna de mână, îndepărtându-mă literalmente de neplăcerea tatii față de impunerea acestui ritual occidental primitiv asupra tânărului său fiu impresionabil. Biserica era o experiență senzorială insidioasă: mirosurile de hârtie veche și pernuțe de șezut impregnate în lemnul stranelor, spătarele perfect verticale, rigide ca niște mulaje de ghips, lumina sclipitoare a îngerilor din vitralii, ecourile rău prevestitoare ale liturghiei, gustul insipid al împărtășaniei. Toate catalizate de înțelegerea treptată că experiența aceea se desfășura printr-o fereastră pe care tata, cealaltă jumătate a moștenirii mele culturale, ar fi preferat s-o țină închisă.

Oamenilor le place să spună că Occidentul este o cultură bazată pe vinovăție, pe când cultura Japoniei este bazată pe rușine, principala deosebire fiind faptul că prima este o emoție interioară, pe când a doua depinde de prezența unui grup.

În calitate de Tiresias[16] al acestor două lumi, vă pot spune însă că deosebirea este mai puțin importantă decât vor alții să credeți. Vinovăția este atunci când nu există un grup care să te rușineze. Regret, oroare, atrocitate – dacă grupului nu-i pasă, noi inventăm pur și simplu un Dumnezeu căruia îi pasă. Un Dumnezeu care poate fi convins de faptele bune următoare, sau cel puțin de eforturile în direcția respectivă, a cuiva care anterior a comis fapte rele.

Am auzit cauciucuri scrâșnind pe pietriș și m-am întors către parcarea dinapoia mea, la timp pentru a vedea cum primul dintre cele trei sedane negre a frânat și s-a oprit la câțiva metri de mine. Portierele din spate s-au deschis brusc și pe fiecare parte a coborât câte un bărbat. Toți cu trăsături europene. *Holtzer*, mi-am spus.

Cele două mașini din spate s-au oprit în stânga și în dreapta primei; fiind cu spatele la apă, eram încercuit. Din ambele au mai coborât câte doi bărbați. Toți țineau în mâini pistoale Beretta compacte.

— Suie, a mârâit cel mai apropiat de mine și a indicat cu arma spre mașina din față.

— Nu cred, am replicat sec.

Dacă urmau să mă omoare, aveam să-i oblig s-o facă aici.

Șase inși erau dispuși în jurul meu în semicerc. Dacă s-ar mai fi apropiat încă puțin, aș fi putut încerca să-l atac pe unul dintre cei aflați în capete; cei diametral plasați ar fi ezitat să tragă, pentru a nu-și împușca tovarășii.

Erau însă bine disciplinați și n-au cedat impulsului de a se mai apropia. Probabil că fuseseră informați asupra pericolului de a veni la o distanță prea mică față de mine.

Unul dintre ei a băgat mâna în haină și a scos un obiect pe care l-am recunoscut imediat ca fiind un taser.

Ceea ce însemna că doreau să mă captureze, nu să mă omoare. Am pivotat, pentru a mă lansa spre bărbatul cel mai apropiat, însă prea târziu. Am auzit pocnetul taserului și i-am simțit vârfurile electrozilor gemeni înfigându-mi-se în coapsă, apoi curentul mi-a năvălit în corp. M-am prăbușit, zbătându-mă neajutorat, străduindu-mă din răsputeri să-mi silesc mâna să smulgă săgețile, dar necăpătând niciun răspuns de la membrele intrate în convulsii.

Au lăsat curentul să circule prin mine mai mult decât era necesar, stând în jur pe când mă zvârcoleam ca un pește pe uscat. În cele din urmă curentul electric a încetat, dar nu mai aveam niciun control asupra membrelor și nu puteam trage aer în plămâni. I-am simțit pipăindu-mă pe glezne, coapse, șale. Niște mâini au ridicat spatele sacoului și am simțit cum mi-au luat Glockul din tocul său. Am așteptat ca percheziția să continue, însă s-a oprit. Probabil că fuseseră mulțumiți că-mi găsiseră pistolul și n-au căutat mai departe – o greșeală de amatori, care m-a lăsat în posesia grenadei paralizante, ce continua să fie la subsuoară.

Cineva și-a pus genunchiul pe gâtul meu și mi-a prins brațele în cătușe la spate. După aceea mi-a pus o glugă peste cap. I-am simțit ridicându-mă, inert ca un sac de orez, și aruncându-mă pe jos în partea din spate a unei mașini. Apoi alți genunchi m-au apăsat pe spinare, portierele s-au trântit și automobilul s-a pus în mișcare.

Am mers mai puțin de cinci minute. Judecând după viteză și absența oricăror viraje, am știut că eram tot pe Autostrada Națională 16 și că trecuserăm de bază. În timpul călătoriei mi-am testat degetele de la mâini și de la picioare. Controlul îmi revenea, însă sistemul nervos continua să-mi fie dat peste cap de șocul electric și simțeam că-mi vine să vomit.

Am simțit mașina încetinind, apoi virând la dreapta, și am auzit roțile scrâșnind pe prundiș. Ne-am oprit, portierele s-au deschis și o pereche de brațe m-a prins de glezne și m-a tras afară din sedan. Pe drum m-am izbit cu capul de pragul mașinii și am văzut stele verzi.

Am fost ridicat în picioare și împrâncit spre înainte. Auzeam pași în jur și am știut că eram înconjurat. Apoi am fost împins în sus pe un palier scurt de trepte. Am auzit deschizându-se o ușă, care s-a trântit după aceea, închizându-se cu un

bubuit cavernos de aluminiu. Am fost apăsat într-un scaun și gluga mi-a fost luată de pe cap.

Mă găseam în interiorul unei barăci pentru constructori. Lumină slabă pătrundea printr-o unică fereastră glisantă. O siluetă stătea în picioare, cu spatele spre ea.

— Salut, John. Mă bucur să te revăd.

Era Holtzer, bineînțeles.

— Rahat, am rostit și m-am străduit să radiez înfrângere și deznădejde. Ținând seama de circumstanțe, nu era prea greu. Cum ați ajuns la mine?

— Știam c-o s-auzi de Bulfinch și c-o să-ncerci să obții din nou discul. Știam că ai surse și că poți pune cap la cap suficiente indicii ca să mă urmărești. Ca simplă precauție, am stabilit puncte de control în preajma posibilelor locuri de ambuscadă de lângă bază. Ai intrat drept în unul dintre ele.

— Rahat, am repetat și de data asta am fost sincer.

— Nu fi prea aspru cu tine însuți. Ai ajuns destul de aproape. Ar fi trebuit totuși să știi că n-o să izbutești. Așa s-a întâmplat de fiecare dată când te-ai pus cu mine.

— Mda, am spus și am încercat să mă gândesc cum puteam scăpa de aici.

Fără cătușe, aș fi putut trece de Holtzer și de cei doi bărbați de la ușă, deși nu știam cine se afla de cealaltă parte a ei. Cu cătușele însă nu puteam face absolut nimic.

— Nici măcar nu știi ce-am vrut să spun prin asta, este? a continuat el. Doamne, întotdeauna ai fost atât de orb!

— La ce te referi?

Buzele cărnoase i s-au strâmbat într-un surâs disprețuitor și a rostit silențios patru cuvinte. La început nu le-am putut înțelege, așa că a continuat să miște buzele până mi-am dat seama ce spunea.

Eu am fost cârtița. *Eu am fost cârtița*.

Am lăsat bărbia în piept și m-am străduit să mă stăpânesc.

— Du-te dracului, Holtzer. Tu n-ai beneficiat niciodată de accesul respectiv. A fost cineva din partea ARVN-ului.

— Așa crezi? a zis el și și-a apropiat fața mult de mine, vorbind cu glas scăzut și obscen de intim pentru ca oamenii lui să nu-l poată auzi. Mai ții minte Cu Lai?

Satul cambodgian. M-am simțit cuprins de un fior de greață care nu avea nicio legătură cu postefectele șocului electric.

— Ce-i cu el? am întrebat.

— Mai ții minte „Radeți-i”? Mai ții minte „Fiule, te asigur că dacă ți-aș spune rangul meu, ai face pe tine de frică”? Ai fost dur, John! A trebuit să utilizez trei glasuri diferite ca să te conving.

Păstrează-ți stăpânirea, *John*. *Îți vei păstra stăpânirea*. *Focusează-te asupra problemei*. *Vei scăpa de aici*.

— De ce? am întrebat.

— Aveam o sursă, un tip care putea face multe pentru mine. Trebuia să-i arăt ce puteam eu face pentru el. Cineva din sat îi împrumutase o grămadă de bani și-i făcea probleme din cauza lor. Am vrut să-i arăt cum puteam face să dispară genul ăla de probleme.

— Așadar ai masacrat un sat întreg pentru ca să omori un singur om?

— Am fost nevoit. Știi bine că voi toți arătați la fel.

A chicotit încântat de gluma lui.

— Rahat! De ce nu i-ai dat pur și simplu bani sursei ca să-și plătească datoria?

Holtzer a dat capul pe spate și a izbucnit în râs.

— Haide, Rain, conțopiștii erau mai atenți la banii cheltuiți decât la numărul de gloanțe. Niște săteni morți? Alți vietcongi pe care să-i adauge la numărul inamicilor lichidați. Iisuse, a fost mai

simplu să procedez așa decât ar fi fost să completez rapoarte și toate mizeriile alea.

Pentru prima dată după unele dintre coșmarurile războiului, am putut simți disperare reală începând să-mi sfredelească mintea. Am înțeles până în măduva oaselor că în câteva minute voi fi mort, că Holtzer va învinge, așa cum învinsese tot timpul. Și deși posibilitatea propriei mele morți nu mă mai fascina, mă copleșea faptul de a ști că nu izbutisem să-l opresc chiar în momentul când înțelesesem ce mă împinsese el să fac cu atâta timp în urmă.

— Nu te cred, am pufnit străduindu-mă să câștig timp. Ce ți-ar fi putut oferi ei, încât să merite așa ceva? N-a fost vorba despre bani, pentru că după treizeci și cinci de ani ești tot un conțopist guvernamental într-un costum de haine ieftin.

Holtzer a simulat o expresie de înțelegere exagerată.

— Gândești tot un flăcăiandru de la țară, Rain. Așa funcționează lumea, dar tu nu pricepi pur și simplu. Dai informații în schimbul altor informații, ăsta-i jocul. Am avut o sursă care-mi transmitea informații despre mișcările APV-ului – informații care erau esențiale pentru raidurile „Arc Light” cu care perturbam liniile de aprovizionare ale lui Ho Și Min. Și chiar dacă misiunile GOS-ului nu cauzau pagube operaționale serioase, nord-vietnamezii aveau un morcov în fund din cauza voastră, cowboy-i, fiindcă-i făceați să arate că n-aveau controlul propriei lor curți. Așa că ei doreau informații despre GOS și erau dispuși să plătească frumușel pentru ele cu alte informații. Schimbam baligă pe aur.

Am știut că spunea adevărul. Nu aveam ce să replic.

— Dă-mi voie să-ți mai spun ceva înainte ca oamenii ăștia să te ducă afară, să te-mpuște în ceafă și să-ți arunce cadavrul în port, a urmat el. Știu despre Jake „Nebunu”. Eu te-am propus pentru misiunea eliminării lui.

Am simțit că mă sufoc. N-am mai putut vorbi. Parcă fusesem siluit.

— Este adevărat, a fost baftă chioară că problema micii lui armate de montaniarzi a ajuns în atenția mea. Dar îl cunoșteam exact pe cel potrivit s-o rezolve – vechiul amic din liceu, John Rain. Nimeni altul n-ar fi putut ajunge destul de aproape.

Se terminase. Aveam să mor. Mintea a început să-mi plutească pe un norișor și m-a cuprins un calm straniu.

— După aceea am avut grijă să răspândesc vestea. Ar fi trebuit să fie confidențial, dar m-am asigurat că s-a aflat. „Rămâne doar între noi”, nu-ți place expresia asta? La fel de bine ai putea spune „asigură-te că apare în ziare”. E grozav!

Pe neașteptate, mi-am amintit de prima mea ascensiune pe muntele Fuji. Eram cu tata și niciunul dintre noi nu se îmbrăcase corespunzător pentru vreme rece. Pe rând, și unul și altul am propus să ne întoarcem, dar, cumva, de fiecare dată celălalt a insistat să continuăm și în cele din urmă am ajuns pe vârf. După aceea râdeam când ne reaminteam, iar tatii îi plăcea să povestească aventura.

— Îți spun, John, povestea aceea i-a îngrijorat pe mulți. Ce fel de om poate fi cel care-și împușcă prietenul cel mai bun? Care se furișează în apropierea lui și-i trage un glonț în cap? Îți zic eu, nu-i un individ în care să te mai poți încrede după aceea. Nu-i cineva pe care l-ai putea promova, căruia i-ai putea avansa cariera. Aș zice că informația asta măruntă care „rămâne-doar-între-noi” ți-a distrus în mare parte cariera în armată, nu crezi? De atunci n-ai mai fost decât o corcitură ucigașă, bună pentru comisioane mărunte în numele superiorilor.

Tatii îi plăcuse mereu să povestească aventura noastră. Și era foarte încântat că noi ne convinseserăm pe rând, unul pe celălalt, să

continuăm, până izbutiserăm într-adevăr să ajungem sus.

— Ți-a pierit graiul, Rain?

Da, era o amintire frumoasă. Deloc rea s-o ai cu tine când termini socotelile cu lumea.

Holtzer s-a întors către cei doi bărbați de la ușă.

— Nu-l omorâți aici – e prea aproape de baza navală. Armata are amprentele lui dentare și ar putea identifica trupul. Nu vrem să se facă vreo legătură între el și guvernul american… sau persoana mea. Duceți-l altundeva și abandonați-l după ce terminați.

Un bărbat i-a ținut ușa deschisă și Holtzer a ieșit.

Am auzit portiere de mașini deschizându-se și închizându-se, apoi două seturi de cauciucuri au scrâșnit pe pietriș și s-au îndepărtat. Noi sosiserăm aici în trei automobile, așadar mai rămăsese doar unul. Nu știam dacă afară erau și alți oameni.

Cei doi bărbați au rămas lângă ușă cu chipuri impasibile.

O părticică din adâncul meu a răbufnit, insistând să continue lupta.

— Cătușele astea au început să mă roadă, am spus și m-am ridicat încet de pe scaun. Nu puteți face ceva?

Unul dintre ei a început să râdă.

— Nu-ți face griji, în câteva minute o să ne ocupăm de durerile tale.

— Mă dor brațele, am repetat și mi-am strâmbat chipul ca și cum aș fi fost gata să izbucnesc în plâns.

În același timp am ridicat umerii, pentru a depărta partea de sus a brațelor de trunchi. L-am văzut pe unul dintre ei pufnind dezgustat.

— Dumnezeule, am gemut, cred că mi-au blocat circulația!

Am rotit umerii în cercuri, până când grenada a ajuns deasupra mânecii, apoi am ridicat coatele și am început să-mi scutur violent brațele. Am simțit-

o coborând în partea superioară a mânecii sacoului.

Mai departe însă nu avea să lunece la fel de ușor, din cauza apăsării exercitate pe flancurile corpului de brațele mele încătușate. Ar fi fost mai bine să fi încercat s-o cobor pe mijlocul spinării, de unde ar fi ajuns repede în palmele legate la spate. Acum era prea târziu.

Am coborât încheieturile mâinilor, am îndreptat brațele și am început să mă legăn înainte și înapoi pe tălpi, de parcă aș fi vrut să urinez.

— Trebuie să merg la toaletă, am rostit.

Cei de lângă ușă au schimbat priviri, iar expresiile lor indicau că mă considerau jalnic.

Fiecare legănare a mea cobora grenada cu încă un centimetru crucial. După ce a trecut de cot, am simțit-o lunecând lin prin mânecă, drept în palma care o aștepta.

Declanșatorul îi era reglat la cinci secunde. Dacă o aruncam prea devreme, bărbații ar fi putut ieși pe ușă înainte să explodeze. Dacă așteptam prea mult, puteam să-mi pierd o mână. Nu era tocmai felul cum speram să scap de cătușe.

Am tras inelul și am început să număr. *O mie unu*…

Bărbatul din stânga ușii a băgat mâna în haină și a început să-și scoată arma.

O mie doi.

— Stai o clipă, stai o clipă, am rostit cu glas sugrumat.

O mie trei.

Cei doi s-au privit din nou, dar acum expresiile le erau dezgustate. Probabil că-și spuneau: *Ăsta-i durul despre care am fost avertizați că este extrem de periculos*?

O mie patru. Am închis ochii strâns, m-am răsucit cu spatele la ei și în aceeași clipă am aruncat grenada printr-o biciuire a încheieturilor. Am auzit-o lovind podeaua și imediat după aceea a urmat un bubuit infernal pe care l-am resimțit în

tot corpul. Plămânii mi-au fost goliți de aer și m-am prăbușit pe jos.

M-am rostogolit spre stânga și apoi spre dreapta, străduindu-mă să respir, având senzația că mă aflam sub apă. Nu puteam să aud absolut nimic, decât un muget uriaș în tot capul.

Oamenii lui Holtzer se zvârcoleau pe podea, orbiți, strângându-se cu palmele de tâmple. Am izbutit să inspir adânc, gâfâit și cutremurându-mă, apoi m-am silit să mă scol în genunchi, însă după aceea am căzut într-o parte, lipsit de orice simț al echilibrului.

Unul dintre ei s-a ridicat în patru labe și a început să bâjbâie pe podea, încercând să-și recupereze arma.

M-am ridicat din nou în genunchi, concentrându-mă asupra menținerii echilibrului. Ucigașul pipăia pe jos orbește, descriind cercuri concentrice, care aveau să-l aducă în curând la pistol.

Clătinându-mă, am îndoit piciorul stâng, am pus talpa pe podea și am încercat să mă ridic, însă am căzut iarăși. Aveam nevoie de brațe pentru a-mi păstra echilibrul.

Degetele orbecăitoare ale bărbatului s-au apropiat și mai mult de armă.

M-am rostogolit pe spate și am împins brațele în jos cât am putut de mult, silindu-mi încheieturile încătușate dincolo de curba șoldurilor și a feselor, apoi în lungul părții posterioare a coapselor. M-am zvârcolit cu disperare de la stânga la dreapta, lunecându-mi încheieturile mâinilor prin spatele gambelor, am scos prin deschidere mai întâi un picior, apoi pe celălalt, și am adus mâinile în fața corpului.

M-am rostogolit în patru labe. Am văzut degetele bărbatului prinzând țeava pistolului.

Cumva am izbutit să mă ridic în picioare. Am parcurs distanța dintre noi în clipa în care el ridica arma și i-am tras în față un șut demn de orice

fotbalist. Forța loviturii l-a azvârlit pe el spre perete și m-a răsturnat pe mine pe spate.

M-am ridicat din nou, bălăbănindu-mă, tocmai când izbutise să se scoale al doilea bărbat. Continua să clipească des după ce fusese orbit de lumină, totuși m-a văzut venind. A băgat mâna în jachetă.

M-am împleticit și am ajuns lângă el când scotea pistolul. Înainte de a-l putea înălța, mi-am repezit violent degetele mâinilor încătușate în beregata lui, paralizându-i nervii frenic și laringal. După aceea mi-am trecut mâinile încătușate înapoia cefei lui și am folosit lanțul scurt dintre ele pentru a-i trage fața cu brutalitate în jos, spre genunchiul meu care s-a ridicat o dată și încă o dată. Corpul i-a devenit inert și l-am împins într-o parte.

M-am întors spre ușă și am văzut că celălalt se ridicase în picioare. Un braț îi era întins și am întrezărit scânteierea cuțitului. M-a atacat înainte să pot reacționa și să apuc ceva ce să interpun între noi.

Dacă ar mai fi așteptat puțin să-și revină, probabil că ar fi avut șanse mai bune, dar decisese să ignore echilibrul pentru a surprinde prin viteză. A împuns cu cuțitul, însă fără țintă. Făcusem deja o jumătate de pas spre dreapta lui, mai devreme decât ar fi fost ideal, dar el nu s-a mai putut reorienta. Tăișul a trecut pe lângă mine. M-am răsucit în sens invers acelor de ceasornic și i-am prins cu ambele mâini încheietura cu arma. Am încercat să-l rotesc spre sol, în stil aikido, însă și-a recăpătat iute echilibrul. Ne-am luptat încleștați o secundă și am avut sentimentul groaznic că eram pe punctul de a-i scăpa mâna cu cuțitul.

I-am smucit încheietura în direcția opusă și l-am izbit cu cotul în nas. După aceea m-am tras spre el, rapid și rudimentar, strangulându-l cu brațul drept și prinzând reverul sacoului meu pe sub bărbia lui ca și cum ar fi fost un *judogi*. Mâna cu cuțitul s-a

înmuiat și l-am proiectat peste șold cu strangularea, iar mâna mea stângă a sosit să întărească strânsoarea, când corpul i-a zburat peste mine. Atunci când trunchiul i-a ajuns la extrema proiectării, i-am smucit gâtul puternic în direcția opusă. Un trosnet mi-a reverberat prin brațe, când gâtul i s-a rupt în locul unde-l apăsa brațul meu. Cuțitul a zăngănit pe podea și am dat drumul corpului să cadă.

M-am lăsat apoi în genunchi, simțindu-mă amețit, și am încercat să gândesc. *Care dintre ei are cheile de la cătușe*? L-am pipăit pe primul, a cărui piele vineție și limbă umflată și ieșită printre dinți mi-au spus că fractura cartilajelor fusese fatală, și am găsit niște chei de mașină, dar nu pe cele de la cătușe. La celălalt am avut însă noroc și după o secundă eram liber. Am cercetat rapid podeaua și m-am înarmat cu unul dintre pistoalele lor Beretta.

Am ieșit pe ușă împleticindu-mă, și am coborât în parcare. Așa cum mă așteptasem, mai era doar o mașină. Am suit la volan, am băgat cheia în contact, am pornit motorul și am ieșit pe stradă.

Știam unde mă aflam – imediat lângă Autostrada Națională, la cinci-șase kilometri de intrarea în baza navală. Procedura operațională standard ar fi fost oprirea sedanului lui Holtzer înainte de intrarea în complex. Holtzer plecase de nici cinci minute. Ținând seama de trafic și de numărul semafoarelor dintre locul acesta și baza navală, era posibil să mai am timp.

Știam că șansele mele de reușită erau extrem de reduse, totuși dețineam un avantaj important: nu-mi păsa absolut deloc dacă trăiam sau muream. Voiam doar să-l văd pe Holtzer crăpând primul.

Am virat la stânga pe autostradă, am trecut farurile pe faza lungă și am ținut claxonul apăsat ca să-i avertizez pe cei din față să se ferească. Am prins trei semafoare pe roșu, dar am trecut prin toate, cu mașini scârțâind din frâne de o parte și de

cealaltă a mea. Vizavi de sediul companiei de telecomunicații NTT locale, am văzut că stopul din față crease o deschidere pe banda de sens invers și am țâșnit pe ea. Am accelerat nebunește spre traficul care venea spre mine, claxonând prelung, apoi am virat înapoi pe banda mea exact când lumina semaforului s-a modificat, așa că am ajuns înaintea tuturor mașinilor care fuseseră în fața mea. În timp ce șofam am izbutit să-mi prind centura de siguranță și am observat cu satisfacție inutilă că automobilul avea airbag. Inițial plănuisem să arunc grenada paralizantă în sedanul lui Holtzer, pentru a putea intra. Așa cum îi spusesem lui Midori, aveam să fiu silit să improvizez.

Ajunsesem la zece metri de poarta principală când am zărit sedanul virând la stânga pe drumul de acces spre baza navală. O santinelă pușcaș marin s-a apropiat, ridicând mâna, iar geamul din dreptul șoferului a început să coboare. O mulțime de santinele făceau controalele la câțiva metri înainte de poartă – rezultatul telefonului anonim care avertizase asupra existenței unei bombe.

În fața mea erau prea multe mașini. Era imposibil să pot reuși să ajung la țintă. În dreptul șoferului, geamul sedanului era tot coborât. Am apăsat cu putere pe claxon, dar nu s-a clintit nimeni. Santinela a ridicat capul, căutând sursa zgomotului. Am apăsat un buton și geamul meu a început să coboare. Santinela continua să privească în jur.

Am tras de volan și am suit pe trotuar, răsturnând pubele și distrugând biciclete parcate. Un pieton a sărit disperat într-o parte. La câțiva metri de drumul de acces, am virat la dreapta și am accelerat în diagonală peste drum, trecând peste răzoarele centrale și țintind vehiculul lui Holtzer. Santinela s-a întors, m-a văzut gonind cu viteză maximă și s-a aruncat în lături la timp ca să scape cu viață. Am intrat cu toată forța în portiera din

spatele șoferului, astfel că sedanul s-a deplasat și s-a rotit în urma impactului, transformându-se într-o epavă în forma literei V. Mă încordasem înaintea impactului, iar centura și airbagul, care s-a deschis și s-a dezumflat într-o nanosecundă, așa cum anunțau instrucțiunile de pe bord, mi-au salvat viața.

Am desfăcut centura de siguranță și am încercat portiera, dar se blocase în urma șocului. M-am răsucit pe spate și am scos picioarele prin geamul deschis, prinzând mânerul de deasupra și folosindu-l pentru a mă propulsa afară.

Până la sedan erau doar doi pași. Prin geamul deschis, am apucat volanul și m-am tras înăuntru, izbind cu genunchii în portieră. M-am lansat peste șofer, m-am răsucit ca să-mi aduc labele picioarelor sub mine și am plonjat pe bancheta din spate. Holtzer se afla pe locul din stânga, aplecat în față, dezorientat în mod evident de impact. Lângă el stătea un tânăr, despre care am bănuit că era un aghiotant, iar între ei se găsea o servietă-diplomat Halliburton din metal.

L-am prins pe Holtzer pe după cap cu brațul stâng, iar cu mâna dreaptă i-am apăsat țeava pistolului Beretta pe tâmplă. Am văzut în dreptul geamului șoferului o santinelă pușcaș marin cu arma scoasă, căutând un unghi de țintire. Am tras capul lui Holtzer și mai aproape.

— Înapoi sau îi zbor creierii! am răcnit.

Expresia pușcașului era nesigură, totuși n-a coborât arma.

— Toată lumea jos din mașină! am urlat. Imediat!

Am cuprins complet cu brațul gâtul lui Holtzer și mi-am prins propriul rever al hainei. Eram practic cu obrajii lipiți și pușcașul cu arma trebuia să fie extrem de sigur pe calitățile lui de ochitor ca să încerce să tragă acum.

— Jos din mașină! am urlat din nou. Imediat! Tu, am răcnit la șofer, ridică geamul! Ridică-l

imediat!

Șoferul a apăsat un buton și geamul din dreptul lui s-a ridicat. Am zbierat din nou la el să coboare și apoi să închidă portiera. S-a împleticit afară din mașină și a trântit portiera în urmă.

— Tu! am răcnit la aghiotant. Afară! Închide portiera după tine!

Holtzer a dat să protesteze, dar l-am strâns și mai tare de gât, sufocându-i cuvintele. Aghiotantul l-a privit scurt, apoi a încercat portiera.

— Este blocată, a anunțat el evident buimăcit și incapabil să se adapteze situației.

— Treci pe locurile din față! am strigat. Imediat!

M-a ascultat și a ieșit, luând cu el servieta-diplomat.

— În regulă, ticălosule, i-am spus lui Holtzer și i-am eliberat gâtul. Acum o să ieșim și noi. Întâi însă dă-mi CD-ul.

— Bine, bine, ușurel, a zis el. E-n buzunarul meu stâng de la piept.

— Scoate-l. Foarte încet.

A ridicat mâna dreaptă și a scos grijuliu CD-ul.

— Pune-l pe piciorul meu, l-am instruit și el s-a conformat. Acum încrucișează degetele, întoarce-te spre geam și du mâinile la ceafă.

Nu voiam să-i ofer ocazia de a încerca să-și scoată pistolul cât timp luam CD-ul.

L-am ridicat și l-am pus într-un buzunar al sacoului.

— Acum vom ieși. Dar foarte încet, altfel creierii tăi vor sfârși împroșcați pe toată tapiseria.

S-a întors și m-a privit cu ochi duri.

— Rain, cred că nu-ți dai seama ce faci. Lasă arma jos până nu te-mpușcă cei de afară.

— Dacă nu ieși din mașină în următoarele trei secunde, am mârâit îndreptând Beretta spre el, te-mpușc în oușoare. Nu pot spune dacă o să mă opresc la ele.

Ceva mă sâcâia, ceva din felul cum îmi dăduse CD-ul. Nu se împotrivise absolut deloc.

În clipa aceea am înțeles: era un fals. Nu era CD-ul autentic. Pe acela nu mi l-ar fi dat niciodată cu atâta ușurință.

Servieta-diplomat, mi-am spus.

— Acum! am zbierat și el s-a întins spre mânerul portierei.

I-am apăsat țeava pistolului pe față.

Am ieșit amândoi din sedan și am fost imediat înconjurați de șase santinele pușcași marini, cu armele întinse către noi și chipuri încruntate.

— Rămâneți pe loc, altfel îi zbor creierii! am răcnit, vârându-i pistolul sub falcă.

L-am văzut pe aghiotant stând înapoia santinelelor, cu servieta-diplomat la picioare.

— Tu! l-am strigat. Deschide servieta aia!

M-a privit neînțelegător.

— Da, tu! Deschide imediat servieta!

Aghiotantul părea derutat.

— Nu pot. Este încuiată.

— Dă-i cheia, am mârâit spre Holtzer.

— Vezi să nu, a râs el.

Șase oameni mă ațintеau cu armele. L-am smucit pe Holtzer spre stânga, pentru ca ei să fie nevoiți să re-ochească, și am câștigat astfel o fracțiune de secundă, cât să desprind pistolul de capul lui și să-l izbesc cu patul în tâmplă. A căzut în genunchi, ametit, și eu m-am lăsat să cobor simultan, rămânând cât mai aproape de corpul lui pentru puțina acoperire pe care mi-o putea oferi. I-am pipăit buzunarul stâng al pantalonilor și am auzit un zornăit. Am băgat mâna înăuntru și am scos un inel cu chei.

— Adu servieta aici! i-am strigat aghiotantului. Adu-o, altfel îl omor!

Aghiotantul a șovăit, după care a ridicat servieta și a adus-o. A pus-o pe pământ în fața noastră.

I-am aruncat cheile.

— Deschide-o!

— Nu-l asculta! a urlat Holtzer, străduindu-se să se ridice. N-o deschide!

— Deschide-o, am zbierat din nou, altfel îl împușc pe loc!

— Îți ordon să n-o deschizi! a strigat Holtzer. Este o servietă diplomatică americană. Aghiotantul încremenise, cu uitătură nesigură. La dracu', ascultă-mă! Este o cacealma!

— Gura! am răcnit și am apăsat puternic țeava pistolului sub bărbie. Ascultă-mă. Crezi că el e gata să riște să fie ucis din cauza unei serviete diplomatice? Ce anume dinăuntru ar putea fi atât de important? Deschide-o!

— Împușcați-l! a urlat Holtzer brusc spre santinele. Împușcați-l!

— Deschide servieta aia, dacă nu te acopăr de creierii lui!

Ochii aghiotantului au trecut de la servietă la Holtzer, apoi îndărăt. Toți încremeniseră.

Faptele s-au derulat rapid. Aghiotantul s-a lăsat în genunchi și a moșmondit cu cheia. Holtzer a început să protesteze și l-am lovit din nou cu patul pistolului în cap. S-a înmuiat și s-a rezemat de mine.

Servieta s-a deschis.

Înăuntru, clar vizibil între două straturi protectoare de spumă poliuretanică, era CD-ul lui Kawamura.

A trecut o secundă aproape nesfârșită, după care dinapoia mea s-a auzit un glas familiar:

— Arestați-l pe omul acesta.

M-am întors și l-am văzut pe Tatsu venind spre mine, urmat de trei polițiști japonezi.

S-au apropiat de mine și unul dintre ei a desfăcut de la centură o pereche de cătușe.

Un pușcaș marin a dat să protesteze.

— Ne aflăm în exteriorul bazei, a explicat Tatsu în engleză fluentă. Nu aveți nicio jurisdicție. Aceasta este o chestiune japoneză internă.

Brațele mi-au fost răsucite la spate și am simțit cătușele închizându-se cu un clic. Tatsu m-a privit îndeajuns pentru a-i zări tristețea din ochi, apoi s-a întors și s-a îndepărtat.

Capitolul 24

M-au suit într-o mașină de poliție și m-au dus la sediul *Keisatsucho*. Am fost fotografiat, mi s-au luat amprentele și am fost închis într-o celulă de beton. Nimeni nu mi-a spus de ce anume eram acuzat și nici nu mi s-a oferit posibilitatea contactării unui avocat. Ce dracu', oricum nu cunosc prea mulți avocați!

Celula nu era chiar rea. Nu aveam ferestre, așa că țineam socoteala timpului, numărând mesele pe care mi le aduceau. De trei ori pe zi un gardian taciturn aducea o tavă cu orez, pește marinat în oțet și legume, și lua tava de la masa anterioară. Mâncarea era bună. La fiecare trei mese aveam dreptul la un duș.

Așteptam a șaisprezecea masă, încercând să nu-mi fac griji despre Midori, când doi gardieni au intrat în celulă și m-au luat cu ei. M-au escortat într-o cameră micuță, cu o masă și două scaune. *Se pare c-a sosit momentul interogatoriilor*, mi-am spus.

Am rămas în picioare, cu spatele la perete. După câteva minute, ușa s-a deschis și a intrat Tatsu, singur. Chipul îi era grav, dar după cinci zile de solitudine am fost încântat să văd o figură cunoscută.

— *Konnichi wa*, am rostit.

El a încuviințat din cap.

— Salut, Rain-san, mi-a răspuns în japoneză. Mă bucur să te văd. Sunt obosit. Să ne așezăm.

Ne-am așezat, cu masa între noi. El a rămas tăcut mult timp și l-am așteptat să vorbească.

Reticența nu-i era deloc încurajatoare.

— Sper că vei ierta recenta ta încarcerare, despre care știu că trebuie să fi fost neașteptată.

— Am crezut că o bătaie încurajatoare pe spate ar fi fost mai corespunzătoare după ce am plonjat prin geamul mașinii aceleia.

I-am zărit surâsul trist definitoriu și, cumva, asta m-a făcut să mă simt bine.

— Până am putut pune lucrurile la punct, au trebuit menținute aparențele, a zis el.

— A durat ceva.

— Da. Am lucrat cât am putut de repede. Ca să obțin eliberarea ta, a trebuit mai întâi să decriptez CD-ul lui Kawamura. După aceea au urmat multe telefoane, s-au aranjat întâlniri și s-au apăsat pârghii care să-ți asigure ieșirea de aici. O mulțime de dovezi ale existenței tale au trebuit să dispară din dosarele *Keisatsucho*, inclusiv amprentele care ți-au fost luate după reținere. Toate astea au durat.

— Ai reușit să decriptezi CD-ul? am întrebat.

— Da.

— Și conținutul a fost pe seama așteptărilor?

— Le-a depășit.

Nu-mi spunea totul. O puteam simți în purtarea lui. L-am așteptat să continue.

— William Holtzer a fost declarat *persona non grata* și a fost trimis la Washington, a zis el. Ambasadorul vostru ne-a informat că el va demisiona din CIA.

— Doar „demisiona”? Nu-i acuzat de nimic? A fost o cârtiță pentru Yamaoto și a alimentat guvernul american cu informații false. CD-ul nu-l implică și pe el?

Tatsu a plecat capul și a oftat.

— Informațiile de pe CD nu sunt genul de dovezi care vor fi utilizate în fața tribunalului. Ambele părți doresc să evite un scandal.

— Și Yamaoto?

— Problema lui Yamaoto Toshi este… complicată, a spus Tatsu.

— „Complicată” nu sună prea grozav.

— Yamaoto este un inamic puternic. Cu el trebuie luptat indirect, pe furiș, în timp.

— Nu înțeleg. Ce-i cu CD-ul? Mi s-a părut că ai zis că reprezintă cheia spre puterea lui.

— Așa este.

În clipa aceea am înțeles.

— N-o să-i publici conținutul.

— Nu.

Am rămas tăcut mult timp, pricepând implicațiile.

— În cazul ăsta, am rostit, Yamaoto continuă să creadă că CD-ul există undeva, iar tu ai semnat condamnarea la moarte a lui Midori.

— Lui Yamaoto i s-a dat de înțeles că CD-ul a fost distrus de elemente corupte din *Keisatsucho*. În felul acesta, interesul lui față de Kawamura Midori s-a redus substanțial. Pentru moment ea va fi în siguranță în Statele Unite, unde nu ajunge puterea lui Yamaoto.

— Poftim? Tatsu, nu poți s-o exilezi pur și simplu în America! Ea are o viață aici.

— A plecat deja.

Am rămas cu adevărat amuțit.

— Poți să fii tentat s-o contactezi, a continuat Tatsu, dar te-aș sfătui să n-o faci. Ea crede că ai murit.

— De ce ar crede asta?

— Pentru că așa i-am spus eu.

— Tatsu, am rostit eu cu glas periculos de egal, explică-mi.

Vocea lui a rămas nepăsătoare.

— Știam că ești îngrijorat pentru ea, dar atunci când i-am spus că ai murit nu știam ce se întâmplase între voi, a zis el. Am înțeles-o din reacția ei.

A tăcut o vreme, apoi m-a privit deschis, cu ochi resemnați.

— Regret profund durerea pe care o simți, totuși sunt chiar mai convins decât înainte că am

procedat corect, spunându-i varianta aceea. Situația ta era imposibilă. Mai bine să nu știe nimic despre implicarea ta în moartea tatălui ei. Gândește-te ce ar fi însemnat pentru ea asemenea revelații după cele petrecute între voi.

N-am fost nici măcar surprins că Tatsu pusese laolaltă toate piesele puzzle-ului.

— Nu era necesar să știe, m-am auzit rostind.

— Cred că știa deja, la un anumit nivel. Prezența ta i-ar fi confirmat până la urmă bănuielile. În loc de așa ceva, a rămas cu amintirea morții tale eroice în tentativa de a împlini ultimele dorințe ale tatălui ei.

Am înțeles, deși nu mă puteam convinge pe de-a întregul de adevărul respectiv, că Midori fusese deja transformată într-o parte a trecutului meu. Era ca o scamatorie. Uite-o, nu e! Acum e reală, acum nu mai e decât o amintire.

— Dacă-mi dai voie să fac o observație, a zis Tatsu, relația voastră a fost de scurtă durată. Nu există niciun motiv pentru a te aștepta ca suferința ei cauzată de pierderea ta să dureze.

— Mulțumesc, am izbutit să rostesc. Mă simt mult mai bine acum.

El a plecat capul. Ar fi fost necuviincios să-și exprime sentimentele ambivalente și oricum avea să facă ceea ce trebuia făcut. *Giri* și *ninjo*. „Datorie” și „omenie”. În Japonia, cea dintâi primează întotdeauna.

— Tot nu pricep, am rostit după un minut. Am crezut că vrei să publici conținutul CD-ului. Ar reabilita toate teoriile tale despre conspirații și corupție.

— Este mult mai important să pun capăt conspirațiilor și corupției, decât să-mi reabilitez teoriile despre ele.

— Nu înseamnă unul și același lucru? Bulfinch spunea că dacă datele de pe CD vor fi făcute publice, mass-media japoneze n-ar avea alternativă

decât să urmărească subiectele respective, iar puterea lui Yamaoto ar dispărea.

El a încuviințat ușor din cap.

— Ai dreptate, totuși publicarea conținutului CD-ului ar fi similară cu lansarea unui proiectil nuclear. Poți s-o faci doar o singură dată și are ca rezultat distrugere totală.

— Ei și? Lansează proiectilul! Distruge corupția!

Tatsu a suspinat; poate că simpatia înțelegătoare față de șocul prin care tocmai trecusem diminua lipsa de răbdare pe care o simțea de obicei fiindcă trebuia să-mi explice totul pas cu pas.

— În Japonia, corupția este chiar societatea. Putregaiul a pătruns atât de adânc, încât superstructura este alcătuită din el. Nu-l poți smulge pur și simplu fără să cauzezi un colaps al societății care se fundamentează pe corupție.

— Rahat! Dacă este chiar așa coruptă, atunci să dispară.

— Rain-san, a rostit el cu o notă măruntă de iritare în glas, te-ai gândit vreodată ce se va naște din cenușă?

— Ce vrei să spui?

— Pune-te în locul lui Yamaoto. Planul A este de a folosi amenințarea CD-ului pentru a controla PLD-ul din umbră. Planul B este de a detona CD-ul – de a-i face public conținutul – pentru a distruge PLD-ul și a aduce *Convingerea* la putere.

— Pentru că dovezile de pe CD implică doar PLD-ul, am început eu să înțeleg.

— Bineînțeles. Prin comparație, *Convingerea* pare un model de probitate. Yamaoto ar fi silit să iasă din umbră, însă ar beneficia de o platformă de pe care să deplaseze țara spre dreapta. De fapt, cred că asta-i speranța lui finală.

— De ce gândești așa?

— Există semne. Personalități publice au omagiat unele legi imperiale antebelice în domeniul educației, ideea japonezilor ca „popor

divin” și altele similare. Politicieni importanți vizitează fățiș lăcașuri de cult șintoiste ca Yasukuni, unde se află morminte ale soldaților căzuți în al Doilea Război Mondial, în ciuda felului cum privește străinătatea asemenea vizite. Cred că Yamaoto orchestrează evenimentele acestea din umbră.

— N-am știut că ești atât de liberal în privința asta.

— Sunt pragmatic, a clătinat Tatsu din cap. Pentru mine contează prea puțin direcția în care înaintează țara, atâta timp cât înaintarea nu este însoțită de modalitățile de control ale lui Yamaoto.

Am căzut pe gânduri.

— După cele întâmplate cu Bulfinch și Holtzer, Yamaoto va deduce că CD-ul n-a fost distrus și că se află în mâinile tale. El dorea deja să-ți ia gâtul. Situația se va înrăutăți pentru tine.

— Știi bine că nu sunt un om așa ușor de atacat.

— Îți asumi multe riscuri.

— Joc pe mize mari.

— Bănuiesc că știi ce faci, am rostit fără să-mi mai pese.

El m-a privit inexpresiv.

— Mai există și alt motiv pentru care trebuie să fiu atent cu conținutul CD-ului. Te implică pe tine.

A trebuit să zâmbesc.

— Serios?

— Rain-san, eu l-am căutat de mult timp pe asasin – au fost prea multe morți convenabile din „cauze naturale”. Am știut mereu că el trebuie să existe, deși toți din jur credeau că urmăream o fantomă. Iar acum când l-am găsit, îmi dau seama că ești tu.

— Și ce ai de gând să faci în privința asta?

— Asta trebuie să decizi tu.

— Adică?

— Așa cum am spus mai devreme, am șters din bazele de date *Keisatsucho* toate dovezile activităților tale.

— A mai rămas însă CD-ul. Ăsta-i felul tău de a mă anunța că vei avea o pârghie cu care să mă manipulezi?

A clătinat din cap și am zărit dezamăgirea efemeră față de lipsa mea de subtilitate caracteristic americană.

— Nu mă interesează astfel de „pârghii”. Nu este felul cum aș trata un prieten. În plus, cunoscându-ți caracterul și capacitățile, recunosc că aplicarea de „pârghii” ar fi inutilă și, posibil, periculoasă.

Uimitor! Omul ăsta tocmai mă băgase la închisoare, nu făcuse public conținutul CD-ului așa cum mă lăsase să înțeleg, o trimisese pe Midori în SUA și-i spusese că murisem, totuși eu mă simțeam rușinat că-l insultasem.

— Ești liber așadar să te întorci la viața ta în umbre, a continuat Tatsu, totuși vreau să te întreb, este cu adevărat viața pe care o dorești?

Nu i-am răspuns.

— Pot spune că nu te-am văzut niciodată mai… complet decât ai fost în Vietnam. Și cred că știu motivul. Pentru că în adâncul inimii, tu ești samurai. În Vietnam, ai crezut că ți-ai găsit seniorul – cauza ta, care era mai mare decât tine.

Cuvintele lui au atins un punct sensibil.

— După război, când ne-am reîntâlnit în Japonia, nu mai erai același om. Probabil că seniorul te-a dezamăgit teribil ca să devii *ronin*.

Un *ronin* este, literal, cel care plutește dus de valuri, un rătăcitor. Samuraiul fără senior.

Tatsu m-a așteptat să răspund, dar n-am făcut-o. Până la urmă a vorbit tot el:

— Nu este corect ce am spus?

— Ba da, am admis gândindu-mă la Jake „Nebunu”.

— Tu ești un samurai, Rain-san. Dar un samurai nu poate să fie de fapt samurai dacă nu are un senior. Seniorul este yin pentru yang al samuraiului. Unul nu poate să existe fără celălalt.

— Ce vrei să-mi spui, Tatsu?

— Bătălia mea cu bolile care rod Japonia este departe de a se fi terminat. Faptul că am reușit să pun mâna pe CD mi-a oferit o armă importantă în luptă, dar nu-i suficientă. Am nevoie să mi te alături.

— Cred că nu-nțelegi cum stă treaba. După ce ai suferit din cauza unui senior, nu mergi pur și simplu să-ți cauți altul. Rănile sunt prea adânci.

— Și care-i alternativa ta?

— Alternativa este să fiu propriul meu stăpân. Așa cum am fost.

El a fluturat din mână, parcă pentru a alunga asemenea prostii.

— Așa ceva nu este posibil pentru oameni. Tot așa cum reproducerea nu este posibilă prin masturbare.

Vulgaritatea aceea, neobișnuită pentru el, m-a surprins și am izbucnit în râs.

— Nu știu, am rostit. Nu știu dacă pot avea atâta încredere în tine. Ești un manipulator ticălos. Uită-te câte ai făcut cât timp m-ai ținut închis.

— Dacă eu sunt manipulator și dacă tu poți să ai încredere în mine sunt două chestiuni diferite, a replicat el; era japonez și-i venea ușor să separe distinct astfel de lucruri.

— O să mă gândesc, i-am zis.

— Nu-ți cer mai mult.

— Acum dă-mi drumul de aici.

Mi-a arătat ușa.

— Ai fost liber să pleci din clipa în care am intrat în cameră.

I-am surâs scurt.

— Puteai s-o fi spus mai devreme. Am fi putut purta discuția asta la o cafea.

Capitolul 25

Nu m-am grăbit să revin la Tatsu. Mai întâi aveam de rezolvat câteva lucruri.

De pildă, Harry. El spărsese fișierele *Keisatsucho* în aceeași zi în care eu îl demascasem pe Holtzer la Yokosuka, așa că știa că fusesem arestat. Mi-a spus că după câteva zile toate referințele la mine dispăruseră.

— Când am văzut că datele acelea nu mai erau, a zis Harry, am crezut că muriseși și că ei îți ștergeau toate urmele de pe fața pământului.

— Da, așa ar trebui să se creadă, am replicat.

— De ce?

— Pentru că ei doresc să-i ajut în anumite chestiuni.

— De aceea te-au eliberat până la urmă?

— Nimic nu este gratis, Harry. O știi și tu prea bine.

I-am povestit despre Midori.

— Poate că-i mai bine așa, a comentat el.

Știam că Harry deținea majoritatea pieselor puzzle-ului, dar la ce ar fi folosit dacă vreunul dintre noi ar fi recunoscut ceva?

— Ce vei face acum? m-a întrebat.

— Încă nu m-am gândit.

— Dacă vei avea vreodată nevoie de un hacker bun, știi unde să mă găsești.

— Nu știu ce să spun, Harry. Ai avut mari greutăți cu reducerea aia a laticii muzicale, sau ce dracu' era. *Keisatsucho* au spart imediat criptarea.

— Ce naiba, păi ei au avut acces la supercomputere din universitățile japoneze! a început el să se bâlbâie, înainte de a-mi remarca rânjetul. Apoi a continuat: Foarte amuzant, ce să zic!

— Ținem legătura, i-am spus. Eu o să-mi iau mai întâi o mică vacanță.

Am plecat la Washington, D.C., unde spusese Tatsu că-l expediaseră pe Holtzer. Procesul „pensionării" lui avea să dureze câteva zile, poate

chiar săptămâni, iar până atunci el avea să fie în zona Langley.

M-am gândit că l-aș putea găsi, interesându-mă la toate hotelurile din *Paginile Aurii* pentru Virginia suburbană. Am pornit din Langley, descriind o spirală spre exterior, dar n-am găsit nicăieri vreun William Holtzer. Probabil că nu-și folosise numele adevărat și plătise numai cash, fără să utilizeze carduri de credit, temându-se să nu-i iau urma.

Atunci poate mașina? Am început să telefonez la cele 800 de numere ale companiilor majore de închirieri auto. „Sunt William Holtzer și aș dori să-mi prelungesc contractul de servicii". Avis nu avea niciun automobil închiriat vreunui William Holtzer, însă Hertz avea un client cu numele acela. Funcționarul cu care am vorbit a fost îndeajuns de amabil ca să-mi spună numărul de înmatriculare, care îmi trebuia, i-am explicat, pentru o asigurare suplimentară prin intermediul băncii care-mi emisese cardul de credit. Mă așteptasem să mă întrebe de ce nu luam informația respectivă de pe brelocul cheii mașinii, sau chiar de la automobil, dar n-a făcut-o. După aceea a fost suficient să interoghez o bază de date a Departamentului Auto ca să aflu că Holtzer șofa un Ford Taurus alb.

Înapoi la spirală. În seara aceea am trecut prin parcările principalelor hoteluri din apropierea lui Langley, începinind ca să examinez numerele de înmatriculare ale tuturor Fordurilor Taurus albe.

Pe la 2 noaptea, am găsit mașina lui Holtzer în parcarea subterană a hotelului Ritz Carlton de pe Tyson's Corner. După ce i-am verificat numărul, m-am dus în parcarea hotelului Marriott din apropiere și am demontat plăcuțele de înmatriculare ale unui automobil. La marginea parcării pustii de la Tyson's Corner Galleria, le-am montat la duba închiriată pe care o șofam. Noile plăcuțe și ușoara mea deghizare ar fi fost suficiente

pentru a deruta orice martori neprevăzuți sau videocamere de securitate.

Am revenit apoi la Ritz. Locurile de lângă Fordul Taurus erau ocupate, însă exista un spațiu gol în spatele lui, într-o parte. Dacă știi cum funcționează lumea mea, sau ești pur și simplu atent la locurile și modurile în care este cel mai probabil să fii tâlhărit, te neliniștește vederea unei dube parcate imediat lângă mașina ta. Mai ales a uneia cu geamurile din spate fumurii, ca a mea. Am parcat cu botul înainte, pentru ca ușa ei glisantă să fie orientată spre Holtzer.

Mi-am verificat echipamentul. Un „Thunder Blaster" de 250 000 V, garantat să cauzeze dezorientarea în clipa contactului și pierderea cunoștinței în mai puțin de cinci secunde. O mingiuță Super Ball din cauciuc roz, de mărime mijlocie, care putea fi cumpărată cu 85 de cenți din orice drogherie. Un kit defibrilator portabil, similar celor cu care companiile aeriene au început să-și doteze cursele de pasageri, suficient de mic pentru a încăpea într-o servietă obișnuită și considerabil mai scump decât Super Ball.

Aplicarea de șocuri electrice pentru a scoate pe cineva din fibrilație ventriculară nu-i chiar floare la ureche. 360 de jouli este o doză masivă de electricitate. Dacă un șoc de mărimea asta este aplicat la vârful undei T a inimii – adică între bătăi –, va induce o aritmie letală. De aceea defibrilatoarele moderne au senzori care detectează automat complexul QRS al inimii, care este unicul moment când șocul poate fi aplicat în condiții de siguranță.

Bineînțeles, același software care a fost conceput să evite unda T poate fi reconfigurat să inițieze șocul în clipa perceperii ei.

Am înclinat scaunul electronic cu câteva grade pe spate și m-am relaxat. Era aproape sigur că în cursul dimineții Holtzer va porni spre complexul

CIA, așa că m-am gândit că voi aștepta doar câteva ore.

La 6:30, cu o jumătate de oră înainte să se lumineze, am mers în partea din spate a dubei și am urinat într-un bidon din plastic. Mi-am dezmorțit membrele câteva minute, după care am savurat un mic dejun alcătuit din cafea rece și Chicken McNuggets rămase de cu seară. Satisfacțiile culinare ale supravegherilor.

Holtzer a apărut după o oră. L-am privit ieșind din lift și venind spre mine. Era îmbrăcat în costum gri, cămașă albă și cravată închisă la culoare – ținută Washington standard, practic uniforma CIA.

Mintea lui era altundeva. Am putut vedea asta în expresia feței, în postura corpului, în faptul că n-a verificat locurile posibil periculoase din parcare, mai ales din preajma mașinii lui. Penibil să fie atât de neglijent într-o zonă potențial infracțională ca o parcare subterană.

Mi-am tras pe mâini o pereche de mănuși negre din piele de vițel. O apăsare a comutatorului de pe Thunder Blaster a produs un arc de scântei albastre și un pârâit electric. Eram gata să intru în acțiune.

Am scanat parcarea și m-am asigurat că pentru moment era pustie. Apoi am revenit în partea din spate a dubei și l-am privit pe Holtzer cum s-a apropiat de Taurus. S-a oprit în dreptul portierei șoferului, ca să-și scoată sacoul. *Bravo*, am gândit. *Să nu-ți mototolim costumul de înmormântare*.

Am așteptat până ce jacheta abia coborâse de umeri, locul de unde i-ar fi fost cel mai greu să reacționeze, apoi am tras ușa dubei și m-am apropiat. A ridicat ochii când a auzit zăngănitul ușii, dar n-a reușit altceva decât să deschidă larg gura, surprins. Apoi am ajuns lângă el, mâna mea dreaptă i-a înfipt Thunder Blaster în abdomen, iar mâna stângă l-a prins de gât, susținându-l, în timp ce șocul i-a amețit sistemul nervos central.

Nu mi-au trebuit nici șase secunde să-i târăsc corpul în dubă și să trag ușa înapoia noastră. L-am împins pe bancheta largă din spate, după care i-am mai aplicat un șoc cu Thunder Blaster, ca să mă asigur că rămânea fără cunoștință timp suficient ca să-mi termin treaba.

Mișcările erau de rutină și n-au durat mult. L-am fixat cu centura de siguranță în trei puncte, după care am extins-o mult pe cea de-a curmezișul pieptului și apoi am eliberat-o, încât să se fixeze ferm. Partea mai grea a fost să-i deschid cămașa și să dau cravata la o parte, ca să-i pot aplica padelele direct pe torace, unde gelul conductor avea să împiedice apariția oricăror urme de arsuri trădătoare. Centura l-a ținut locului în timp ce am operat.

Când aplicam a doua padelă, a deschis ochii. Și-a privit pieptul dezgolit, apoi s-a uitat la mine.

— Aș… aș…, s-a bâlbâit.

— Să aștept? am întrebat.

Holtzer a icnit, probabil afirmativ.

— Îmi pare rău, dar n-o pot face, am spus și am fixat a doua padelă cu leucoplast sanitar.

A deschis gura să spună altceva și i-am împins Super Ball printre buze. Nu voiam să-și muște limba în urma forței șocului, deoarece ar fi putut trezi suspiciuni.

M-am îndepărtat până lângă peretele dubei, ca să mă asigur că nu-l ating în momentul aplicării șocului. M-a privit când m-am mișcat și ochii i s-au lărgit mult.

— Pentru Jimmy, am rostit și m-am uitat la el. Și pentru Cu Lai. Salută-i din partea mea.

Am răsucit comutatorul de pe aparat.

Corpul lui Holtzer a săltat înainte până la limita centurii care s-a blocat automat, iar capul i s-a arcuit spre înapoi, oprindu-se în sistemul de protecție împotriva rănirii gâtului din tetieră. Automobilele sunt uimitor de sigure în ziua de azi.

Am așteptat un minut, apoi i-am verificat pulsul ca să mă asigur că era terminat. Mulțumit, am scos mingiuța și padelele, am șters cu spirt resturile gelului conductor și i-am aranjat hainele. M-am uitat în ochii lui morți și am fost surprins de puținătatea sentimentelor mele. Poate ceva ușurare. Satisfacție. Nimic mai mult.

Am deschis ușa Taurusului cu cheia lui, apoi am introdus-o în contact. Am privit din nou în parcare. Din lift a apărut o femeie în taior sobru, îndreptându-se probabil către o întâlnire matinală. Am așteptat-o să suie în automobilul ei și să plece. Am luat în cârcă leșul, l-am dus la mașină și l-am așezat înaintea volanului. Am închis portiera și am mai rămas câteva clipe să examinez lucrarea.

Da, *pentru Jimmy*, mi-am spus. *Și Cu Lai*. *Te vor aștepta toți în iad*.

Aveau să mă aștepte și pe mine. M-am întrebat dacă Holtzer va fi suficient ca să-i satisfacă. Am suit în dubă și am plecat.

Capitolul 26

Mai aveam de făcut o ultimă escală. Manhattan, Seventh Avenue South, numărul 178. Village Vanguard.

Mă uitasem pe site-ul lui Vanguard și știam că trioul Midori Kawamura va cânta în club începând cu prima marți din noiembrie, până duminică. Am telefonat și am făcut o rezervare pentru show-ul de vineri de la ora 1 noaptea. Mi-au spus că-mi vor păstra rezervarea până cu cincisprezece minute înainte de începerea concertului chiar și fără card de credit, așa că am putut folosi un nume fals – Watanabe, foarte comun printre japonezi.

Am plecat pe autostrada interstatală 95, trecând din Maryland în Delaware, apoi în New Jersey. De la Turnpike, aș fi putut intra pe I-80 și să mă duc la

Dryden, aflat la 300 de kilometri și o viață depărtare.

Am mers însă din Turnpike spre tunelul Holland, pe unde am intrat în New York, unde am mers cinci sute de metri până la Soho Grand Hotel de pe West Broadway. Domnul Watanabe rezervase un apartament pentru noaptea de vineri. El a sosit înainte de ora 18, pentru a se asigura că hotelul nu-i anulase rezervarea, și a achitat cazarea cu cash, numărând paisprezece bancnote de câte o sută de dolari. În mod merituos, personalul n-a trădat niciun fel de surpriză, bănuind probabil că bogătașul preocupat de anonimat urma să-și întâlnească amanta.

Întrucât am ajuns devreme, am avut timp să fac duș, să dorm trei ore și să mă bucur de o cină excelentă de la room-service, cu *paillard* și o sticlă de Mouton recolta 1982 de la restaurantul Canal House al hotelului. Având la dispoziție încă o oră înainte de plecarea spre Vanguard, m-am mutat în Grand Bar, spectaculos vizual, unde ambianța plafoanelor înalte, iluminatului cald și meselor din sticlă neagră minunat de simetrice compensa oferta lipsită de imaginație de single malt și muzica house iritantă. Nu poți totuși să-i reproșezi nimic unui Macallan vechi de douăzeci și cinci de ani.

Am mers pe jos cei aproape doi kilometri de la hotel până la Vanguard. Era rece și am fost mulțumit de pantalonii de gabardină gri-închis, puloverul pe gât din cașmir negru și blazerul negru pe care le purtam. Pălăria trilby cenușiu-închis pe care o coborâsem mult pe frunte mă încălzea și în același timp îmi ascundea trăsăturile.

Mi-am ridicat biletul la ora 12:35, apoi am continuat să mă plimb până aproape de ora 1. Nu doream să risc ca Midori sau alt membru al trioului ei să treacă pe lângă locul meu din fundul sălii triunghiulare înainte de începerea spectacolului.

Am trecut pe sub faimoasa tendă roșie și firma de neon, apoi prin ușile de mahon, și am ocupat un loc la una dintre măsuțele rotunde din spate. Midori se așezase deja înaintea pianului, îmbrăcată în negru așa cum fusese prima dată când o văzusem. M-am simțit bine s-o privesc în clipele acelea înainte de a începe să cânte, neobservat, separat de o tristețe despre care știam că ea trebuie s-o fi împărtășit. Era frumoasă și frumusețea ei mă durea.

Intensitatea luminilor s-a redus, murmurul conversațiilor s-a stins și Midori a înviat pianul cu furie, sfâșiind clapele cu degetele. Am privit-o cu multă atenție, încercând să fixez în memorie felul cum mișca mâinile și-și legăna corpul, ca și expresiile feței. Știam că-i voi asculta mereu muzica, dar aceasta era ultima dată când aveam s-o mai văd cântând în direct.

Auzisem dintotdeauna o frustrare în muzica ei și-mi plăcuse felul cum, uneori, era înlocuită de o tristețe profundă, resemnată, însă în muzica pe care o cânta în noaptea asta nu mai exista resemnare. Era brutală și furioasă, uneori jelitoare, dar niciodată resemnată. Am privit și am ascultat, simțind notele și minutele îndepărtându-se de mine, străduindu-mă să găsesc o consolare în gândul că poate ceea ce se petrecuse între noi făcea acum parte din muzica ei.

M-am gândit la Tatsu. Știam că procedase corect spunându-i lui Midori că murisem. Așa cum zisese polițistul, ea ar fi dedus până la urmă adevărul sau acesta ar fi găsit propria-i cale de a se strecura în conștiința ei.

Tatsu avusese de asemenea dreptate când spusese că pierderea mea nu era pentru Midori o problemă pe termen lung. Era tânără și o aștepta o carieră strălucită care abia începea să-și ia avânt. Când ai cunoscut pe cineva doar pentru scurt timp, chiar dacă foarte intens, moartea persoanei respective reprezintă desigur un șoc, însă nu

neapărat îndelungat sau profund. La urma urmelor, n-a existat timp destul pentru ca ea să devină strâns împletită în țesătura vieții tale. Este surprinzător, poate chiar ușor dezamăgitor, cât de iute treci peste asta, cât de iute amintirile a ceea ce ai fi putut împărtăși cu cineva ajung să pară îndepărtate, ba chiar improbabile, ca niște evenimente ce s-ar fi putut întâmpla cuiva cunoscut, dar nu ție însuți.

Concertul a durat o oră. Când s-a încheiat, m-am ridicat și am părăsit sala, am ieșit prin ușile de mahon și am rămas pentru o clipă nemișcat sub cerul fără lună. Am închis ochii și am inspirat adânc izurile văzduhului nopții din Manhattan, simultan stranii și totuși conectate cu viața aceea dintr-un trecut îndepărtat, încă tulburător de familiare.

— Scuzați, a rostit o voce de femeie înapoia mea.

M-am răsucit, gândind *Midori*. Era însă doar garderobiera.

— V-ați uitat asta, a zis ea și mi-a întins pălăria.

O pusesem pe scaunul de lângă mine după ce se stinseseră luminile și apoi uitasem de ea.

Am luat pălăria fără un cuvânt și am ieșit în noapte.

Midori… Au existat clipe alături de ea, când uitasem tot ce văzusem și tot ce devenisem. Totuși clipele acelea n-ar fi putut dăinui. Eu sunt produsul faptelor mele și știam că mă voi trezi mereu la concluzia aceea, indiferent cât de ispititoare ar fi fost reveria care precedase trezirea.

Nu trebuia să-mi neg ființa, ci să găsesc o modalitate de a o canaliza. Poate, pentru prima oară, spre ceva meritoriu. Poate cu Tatsu. Trebuia să mă gândesc la asta.

Midori… Îi mai ascult și acum muzica. Mă agăț de note, încercând să le opresc să dispară în văzduh, dar sunt evazive și nu pot fi prinse, și mor

toate în bezna din jurul meu ca trasoarele într-o lizieră.

Uneori mă surprind rostindu-i numele. Îmi place să-i simt textura pe buze – este rarefiată, totuși destul de tangibilă ca să confere substanță amintirilor mele. Îl pronunț încetișor, de câteva ori la rând, ca o incantație sau o rugăciune.

Oare ea se gândește vreodată la tine? mă întreb uneori.

Probabil că nu, sosește răspunsul inevitabil.

Nu contează. Este bine să știu că Midori se află acolo. Voi continua s-o ascult din umbră. Așa cum a fost înainte. Așa cum va fi mereu.

Nota autorului

Cu două excepții, am descris Tokio pe cât de corect am putut în cartea aceasta. Tokioții familiarizați cu Shibuya știu că nu există niciun magazin de fructe Higashimura la jumătatea străzii Dogenzaka. Adevăratul magazin de fructe se află în capătul dinspre stație al străzii. Iar cei care vor căuta barul Satoh în Omotesando, deși vor descoperi în zonă multe baruri de whisky excelente, vor găsi localul lui Satoh-san doar în Miyakojima-ku, Osaka. Este cel mai bun bar de whisky-uri din Japonia și merită călătoria.

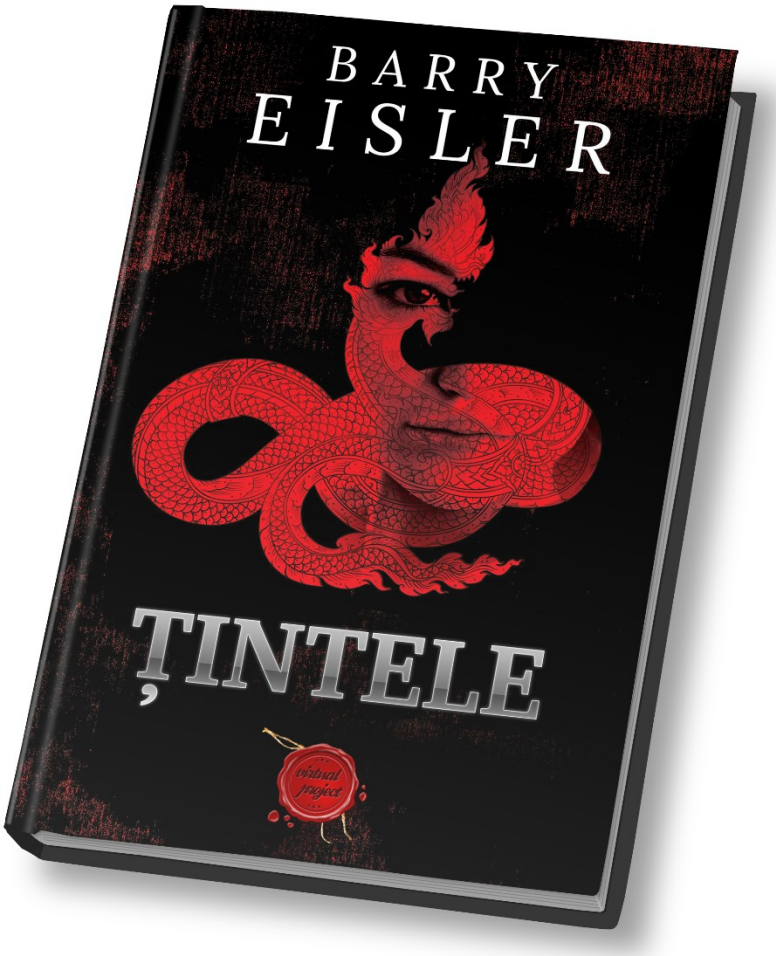

virtual-project.eu

[1] Degar, sau „montaniarzi”, sunt băștinașii de pe podișul central al Vietnamului. (n.t.).

[2] Unitatea de suprafață pentru camere în Japonia este salteaua tatami; în Tokio, o saltea tatami are dimensiunile 1,7 x 0,88 metri. (n.t.).

[3] Dale Carnegie Training, fondată în 1912 în SUA, este o companie internațională care dezvoltă abilitățile de business, printre care și comunicarea. (n.t.).

[4] Lawrence Livermore National Laboratory (LLNL) este o unitate federală de cercetări în Livermore, statul California, înființată de Universitatea California în 1952. (n.t.).

[5] „Gerontion” (1920) de T.S. Eliot, traducerea Mircea Ivănescu. (n.t.).

[6] Vestit prezicător antic, originar din Teba. (n.t.).

Table of Contents

PARTEA I
- Capitolul 1
- Capitolul 2
- Capitolul 3
- Capitolul 4
- Capitolul 5
- Capitolul 6
- Capitolul 7
- Capitolul 8
- Capitolul 9
- Capitolul 10
- Capitolul 11
- Capitolul 12
- Capitolul 13

PARTEA A II-A
- Capitolul 14
- Capitolul 15
- Capitolul 16
- Capitolul 17
- Capitolul 18

PARTEA A III-A
- Capitolul 19
- Capitolul 20
- Capitolul 21
- Capitolul 22
- Capitolul 23
- Capitolul 24
- Capitolul 25
- Capitolul 26

Table of Contents

PARTEA I 5
Capitolul 1 5
Capitolul 2 20
Capitolul 3 34
Capitolul 4 48
Capitolul 5 54
Capitolul 6 58
Capitolul 7 63
Capitolul 8 82
Capitolul 9 94
Capitolul 10 100
Capitolul 11 130
Capitolul 12 147
Capitolul 13 160
PARTEA A II-A 176
Capitolul 14 176
Capitolul 15 190
Capitolul 16 214
Capitolul 17 222
Capitolul 18 232
PARTEA A III-A 244
Capitolul 19 245
Capitolul 20 254
Capitolul 21 258
Capitolul 22 276
Capitolul 23 288
Capitolul 24 308
Capitolul 25 315
Capitolul 26 321